

МЕЛИСА СЕНЕЙТ РЕЦЕПТИ ЗА ЛЮБОВ

Превод от английски: Таня Виронова, 2014

chitanka.info

В памет на баба и дядо — Ан и Ейб Стейнбърг

*„Бях на тридесет и две, когато започнах
да готвя; дотогава просто ядах.“*

Джулия Чайлд

*Няма рецепта, когато става дума за
любов...*

Според покойната баба на Холи Магуайър, дълбоко уважавана на Блу Краб Айлънд^[1], както заради пророчествата ѝ, така и заради готвенето, голямата любов в живота на Холи щеше да бъде мъж, един от неколцината на тази земя, който ще хареса *sa cordula* — италиански деликатес. Това ястие се приготвяше от агнешки чревца, задушен лук, домати и грах в пикантен маслен сос, който не успяваше особено добре да прикрие какво точно се съдържа в него.

— Значи ще знам, че за мен някой е „единственият“, ако харесва задушени агнешки дреболии? Така ли? Това ли е съдбата ми? — беше питала многократно през годините Холи, надявайки се баба ѝ да отговори: *Шегувам се! Разбира се че не, bella. Съдбата ти е да бъдеш много щастлива.*

Щеше да бъде доволна да чуе поне това.

Не че Камила Константина би казала някога думите „шегувам се“. Или въобще би се пошегувала.

Всъщност отговорът ѝ винаги бе категоричен:

— Да, това казват камъните — докато черните ѝ очи не издаваха нищо повече.

Преди месец е трепереца ръка и надежда в сърцето Холи постави чиния със *sa cordula* пред Джон Риърдън, мъжа, когото обичаше. Тъй като живееше в Калифорния, на хиляди километри разстояние от баба си, в един тавански апартамент без фурна, тя плати на осемдесет и шест годишната пралеля на месаря да ѝ сготви яденето. Холи и Джон ходеха почти от две години. Тя буквално бе втора майка за неговата четиригодишна дъщеричка Лизи. И повече от всичко на света искаше да стане част от тяхното семейство.

Защо баба ѝ я бе натоварила с подобна съдба? Кой човек би могъл да хареса подобна манджа? Холи я бе опитвала три пъти и вкусът ѝ беше толкова... толкова гаден, че дори дядо ѝ, който според легендата бил ял много по-обругани „деликатеси“, мразел това ядене. Но никой не бе казал, че Голямата любов в живота на Камила е длъжен

да харесва това ястие. Нейната Голяма любов трябвало да бъде с руса коса и сини очи, така че, когато през 1957 година двадесет и две годишната мома Камила се заплеснала по друг тъмнокос и черноок момък в малкото градче край Милано, всички се притеснили, че е полудяла като леля си Марчела — стара мома, която си дърдорела в задната стая. Слава на бога, че след няколко месеца в града се появил ослепителният Армандо Константина с коса с цвят на чисто краве масло и очи — сини като Адриатическо море — и така и замаял главата, че я отвел чак в Америка, а репутацията ѝ на ясновидка била възстановена.

Бащата на Холи — Бъд Магуайър опитал само една хапка от *sa cordula* по време на вечерята в Деня на благодарността през 1982-а и до края на живота си отказал да яде ястия, сготвени от тъща му, освен ако не ги познава и не знае от какво са направени. Бъд обичал обикновените стари спагети, залети с готов рагу сос от буркан, и парче чесново хлебче, което било добре дошло за Лучана Магуайър — майката на Холи, която се преименувала на Луси и нямала никакъв интерес към способностите на майка си нито в областта на готвенето, нито към врачуването и предсказването на бъдещето. Особено след като предполагаемият източник на знание за Камила Константина били три малки гладки камъчета, които тя взела от бреговете на река По, когато била на три години.

— По скоро бих повярвала на някоя кристална топка от разпродажба в Уол март — често казваше майката на Холи с присъщото си презрение и скептицизъм.

Камила Константина трябвало да изчака, докато Холи стане на шестнадесет, за да предскаже съдбата ѝ. Като момиче Холи непрекъснато молела баба си да вземе камъните и да ѝ каже онова, което отчаяно искала да научи — дали Майк Овърстил някога ще я покани да излязат. Или дали ще се представи добре на теста по американска история, който бе най-важният за формиране на 85 процента от крайната ѝ оценка? Или дали майка ѝ някога ще престане да бъде такава сухарка? В подобни случаи Камила просто вземала двете ѝ ръце и казвала, че всичко ще бъде чудесно. Но накрая, на шестнадесетия ѝ рожден ден, когато Майк Овърстил не се появил в шест и половина, за да я придружи на първия ѝ бал (макар че двадесет минути по-късно се обадил по телефона, за да каже несигурно:

„Съжалявам, ами... забравих, че поканих едно друго момиче“, баба й, която била дошла на гости, извадила бялата сатенена торбичка (без да види майката на Холи, разбира се) и казала „si“.

Моментът настъпил. Дошло му било времето. Камила взела трите гладки камъчета от торбичката и ги стиснала в ръката си. Холи спряла да диша в очакване, а баба й хванала ръката й със своята свободна ръка и затворила очи за около половин минута. И дълго чаканото предсказание било, че голямата любов на Холи ще обича агнешки дреболийки с грах, в маслен сос. *Sa cordula*.

И това от жената, предсказала съдбата на стотици постоянни жители и приходящи през лятото туристи на Блу Краб Айленд от близките градчета, които пътували по моста, за да платят двадесет и пет долара, да седнат в къта за закуска в прочутата кухня на Камила Константина и да чуят съдбата си от нея.

Холи казала, че сигурно има и нещо друго. Може би баба й би трябвало да задържи очите си затворени малко по-дълго? Или просто да опита отново? Камила отвърнала, че понякога съдбата не може да бъде разчетена директно, че има скрити значения.

До деня, в който баба й умря, само допреди две седмици, съдбата не беше се променила. Нито посланието бе станало по-ясно. Холи го бе приела абсолютно буквално още първия път, когато се влюби. На деветнайсет. И после пак на двайсет и четири. И отново преди две години, на двайсет и осем, когато се влюби в Джон Риърдън.

Тъй като не би посмяла да сервира агнешки дреболийки на момчето, по което е луда, тя чакала докато не разбере, че го губи завинаги. Разбирала това по начина, по който любимият я гледал, дали задържал погледа си по-дълго, или ставал нетърпелив, разсеян, отсъстващ. И груб.

Тогава, за да се увери, че този мъж не е нейната Голяма любов, тя сервирала *sa cordula* за предястие — съвсем малка порция (че кой би харесал голяма порция агнешки дреболийки?) Всеки път резултатът от проверката бил успешен с горчиво-сладък вкус. Експериментът неизменно доказвал, че любовта, която си отивала, не била нейната Голяма любов. Това просто било още едно момче, което не харесало *sa cordula*. И не обичало Холи. Така тя по-лесно приемала раздялата.

Този път обаче тази любов бе различна. Въпреки че Джон се бе отдръпнал. Въпреки че проявяваше всички признаци на нетърпение и

разсеяност. Въпреки че престана да ѝ се обажда посред нощ, за да ѝ каже колко я обича и да ѝ пожелае сладки сънища. Тя обичаше Джон Риърдън. Искаше да се омъжи за него — мъжа, в когото се влюби по време на една самотна ваканция в Сан Франциско, където отиде, за да забрави друга, по-малка любов. Холи държеше на този мъж, заради него напусна Бостън, надявайки се да намери... какво? Да намери съдбата си, да намери онова, което смяташе да направи с живота си. Холи смяташе, че го е открила в това малко семейство от двама души. Тя искаше да прекара остатъка от живота си, като пече курабийки през уикенда с Лизи; искаше да мие златистите ѝ къдрици, да я люлее на люлката и да я гледа как расте. Всички, особено майка ѝ, казваха, че е луда да се обвързва с неотдавна разведен мъж с дете. Но Холи обожаваше Лизи, обичаше я като родна майка. Обичаше и Джон и бе готова да чака. Въпреки че през последните няколко месеца той престанала споменава думите „някой ден заедно“.

А през последните няколко седмици беше по-разсеян от всякога.

Те винаги прекарваха вечерите в сряда заедно. Така че и тази сряда Холи бе при него, беше изкъпала Лизи и я обличаше с любимата ѝ пижамка, докато Джон определено я избягваше. Първо говори по телефона с брат си, после с шефа си, писа на клиент, изпрати файл по електронната поща, търси любимата чаша на Лизи, на която пишеше „Хелоу, Кити“. Беше навсякъде другаде, но не и близо до Холи.

Двете с Лизи седяха на кожения диван в дневната. Холи сресваше косата ѝ — мокри къдрици с цвят на мед и пееше азбучната песничка. Лизи знаеше всички букви с изключение на Л, М, Н, О, П, които произнасяше слято като „ел-оу-пи“. Обикновено когато Холи къпеше Лизи и сресваше прекрасната ѝ коса, пеейки глупави детски песнички, което караше Лизи да се смее щом стигнеха до „ел-оу-пи“, Джон заставаше и ги гледаше с онова изражение, което винаги убеждаваше Холи, че я обича, че е дълбоко развълнуван от близостта между нея и дъщеричката му. И че съкровено ѝ желане да живее тук, да спи с него и да се събуждат заедно всяка сутрин ще се превърне в истина.

Това обаче не беше приказка и Холи дълбоко в сърцето си знаеше, че Джон няма да ѝ предложи брак. Нито в близкото бъдеще, нито в далечното, никога. Знаеше го с 95 процента сигурност, въпреки че не виждаше в бъдещето като баба си.

Но как можеше да се откаже от Джон? Как да се откаже от онова, което желаше толкова отчаяно? Да се омъжи за него, да бъде втора майка на детето му и да започне нов живот в малката синя къща на един от хълмовете в Сан Франциско — така Холи си представяше бъдещето? Да, в момента отношенията им бяха обтегнати, макар Холи да не знаеше каква бе причината. Това не означаваше, че няма да се оправят. В дългите връзки понякога настъпва затишие. Вероятно бе нещо такова.

Имаше само един начин да разбере — като му поднесе *sa cordula*.

Така че, когато Лизи се захвана с новата си книжка за оцветяване и новата кутийка цветни моливи, Холи влезе със свито сърце в кухнята, за да приготви вечерята, която ѝ бе обещала — чийзбургер във формата на Мики Маус (единственото, което правеше наистина добре) и да претопли контролния тест за Голямата любов. След като сервира чийзбургери на всеки, за Лизи и лингуини със сос от грах (които приличаха на *sa cordula*), а за себе си и Джон — две малки порции истинска *sa cordula*, Холи седна на масата до двете същества, които обичаше най-много и зачака. Ако Джон харесаше яденето, щеше да се успокои, да приеме онова, което казва — че е просто „изморен, разсеян от работата“ и т.н. Той щеше да е нейната Голяма любов. Ами ако не го харесаше, тогава какво? О, боже, не биваше да го прави! Не трябваше да се подлага на това. Дъхът ѝ спря, когато той сложи салфетката на коленете си и взе вилицата, оглеждайки ястието. В един миг всичко между тях щеше да се промени заради надеждата или липсата на такава, а Джон изглеждаше както винаги, седеше на масата пред прозореца красив, с гъста светлоруса коса, която отмяташе с ръка от лицето си, съвсем фини бръчици около лешниковите очи и изваяната брадичка, покрита със сянката на едва набола брада.

Холи си пое незабележимо въздух и преглътна скоростно една хапка, запазвайки невъзмутимо изражение, въпреки песъчливата, слузеста текстура на ястието. Агнешките чревца нямаха точно вкус на пилешко. Те нямаха вкус на нищо, освен на това, което си бяха. Пикантен сос с масло или нищо. Ако поне грахът можеше да помогне...

Джон боцна една хапка с вилицата и я загледа за миг.

— Това пък какво е?

— Старо италианско ястие, което *понпа*^[2] прави понякога — отвърна Холи, опитвайки се да не гледа вилицата му.

Лизи навигуините около своята, както я бе научила Холи.

— И аз искам да си имам *понпа*.

— Ти имаш, тиквичке — увери я Холи, лелеейки дълбоко в сърцето си мисълта как Камила Константина показва на Лизи как се точи паста с малка точилка. — Имаш дори две. Майката на твоята мама и майката на тати.

— Но ако ти и татко се ожените, ще си имам и бабата на Холи.

Е, това невинно изказване излезе от устата на едно момиченце.

Холи се усмихна. Джон замръзна. Лизи успешно навигуините.

След което, като на забавен кадър, Джон пхна вилицата с агнешки чревца в устата си, заедно с едно грахово зърно на върха. Пребледня леко, лицето му се изкриви и той изплю хапката в салфетката си.

— Извинявай, Холи, но това е най-гнусното нещо, което някога съм ял. Без да обиждам баба ти.

Или мен, помисли си тя, а сърцето ѝ замря. Може би баба ѝ грешеше.

Но след четиридесет минути, след като помогна на Лизи да измие зъбките си, зави я с топлото одеяло и прочете половината от „Златокоска и трите мечки“ и накрая целуна по ухаещата на зелена ябълка коса заспиващото момиченце, Джон изплю камъчето. Каза, че съжалявал. Каза, че не тя била виновната, че той бил причината, че не искал да стане така, но се влюбил в своята секретарка, която също била разведена и имала малък син, така че двамата си допадали и се разбирали чудесно. И че според него идеята Холи да продължи да вижда Лизи не била добра, дори и само веднъж в месеца, за да отидат на детската площадка или да ѝ купи сладолед.

— Тя е само на четири, Хол! Ще те забрави точно след две седмици. Хайде да не усложняваме нещата, а?

Холи обаче искаше да усложни нещата. Искаше да усложни цялото това скъсване. Така че произнесе своята защитна реч, напомняйки му за двете години, прекарани заедно, за привързаността на Лизи към нея, за плановите, които бяха правили за бъдещето. Които (трябваше да признае пред себе си), се ограничаваха до евентуалното

посещение на зоологическата градина следващия уикенд. И тъй като Джон стоеше като каменна статуя от Великденските острови, без да каже нито дума, и само хвърляше бегли погледи към часовника, тя осъзна, че той всъщност с нетърпение очаква тя да си тръгне, за да може да се обади на новото си гадже и да ѝ каже, че най-накрая е свършил тази досадна работа — да се отърве от нея.

Тя отиде в банята като на сън, страхувайки се да погледне към него или към каквото и да е наоколо, та камо ли да се разплаче. Затвори вратата и се свлече на пода, покривайки лицето си с ръце. После пое дълбоко въздух и се насили да се наплиска със студена вода. Погледна се в огледалото над мивката — тъмнокафявите си очи, тъмната си коса и хубава светла кожа, същата като на баба ѝ, и си каза: „Той не е твоята Голяма любов. Проверката го доказва. Не било писано да е той“. Това обаче беше слабо утешение.

А какво щеше да стане, ако беше харесал *sa cordula*? Тогава? Как щеше да се пребори за голямата любов с някой, който каза, че не я обича така лесно, както каза, че ястието било гнусно?

След неговото кратко, учтиво, но въпреки това нетърпеливо: „Холи, не може да стоиш там цяла нощ!“ тя излезе от банята. Той ѝ подаде една торба с личните ѝ вещи, които очевидно бе събрал по-рано същия ден, защото беше планирал да я изгони — няколко дрешки и четка за зъби, повтори колко съжaliaва и как не искал да я нарани. Преди да си тръгне, тя застана на вратата, водеща към стаята на Лизи, наблюдавайки за няколко секунди как малкото телце се надига и спуска при всеки дъх.

— Сбогом, сладко момиченце — прошепна. — Обзалагам се, че ако бе опитала една хапка *от sa cordula*, щеше да поискаш още.

---

[1] Остров „Синия рак“ (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Баба (итал.) — Б.пр. ↑

2

Един месец по-късно и на пет хиляди километра разстояние, докато стоеше пред печката в кухнята на баба си (която сега бе нейната кухня, трябваше да си напомни сама Холи), единственият тъжен спомен, който падна в купата с ризото, беше тази раздяла и последната целувка за лека нощ към спящата Лизи.

През този месец, който прекара сама в дома на баба си след нейната смърт, докато готвеше най-лесните и прости рецепти на Камила Константина, тя все още не можеше да свикне как да вкара в тенджерата с врящ сос маринара^[1] едно желание, или да извика спомена за някой миг, който я караше да плаче, докато чукаше с дървен чук пилешките гърди. Впрочем въобще не можеше да свикне с чукането на пилешки гърди. Не можеше да свикне с нищо — да бъде сама в тази селска кухня с боядисани в тосканско жълто стени и блестящ с белите си керамични плочки централен остров, с медните тенджери и черни тигани, които висяха над главата ѝ. Не можеше да свикне с печката, която имаше шест котлона. И особено с бележника с рецепти. Той се оказа най-важният предмет, който я спаси, който ѝ предостави нещо, върху което да се фокусира.

Не можеше да бъде победена от една купа с ризото. Ако някой въобще можеше да нарече лепкавата каша в купата с това име. На вкус тя нямаше нищо общо с прочутото *ризото по милански* на баба ѝ. А сега Холи, която не можеше да се нарече дори средно добра готвачка, ако не се брояха омлетите, чийзбургерите с формата на Мики Маус, спагетите (ако не ги превареше) и домашно приготвените пилешки хапки за капризната и злаяда Лизи, се опитваше да сготви *ризото ал салто*, нищо че не можеше да направи дори проста торта с бисквити, без половината да не бъде прегорена, а другата половина — недопечена.

Тя погледна бележника със спирала, върху чиито листи Камила собственоръчно бе изписала рецептите, който лежеше отворен на страница 23: *Ризото ал салто*

- Вземете остатъка от ризото по милански
- Добавете бучка масло
- Един тъжен спомен
- Едно пламенно желание

Всички рецепти на Камила Константина се нуждаеха от желания и спомени, били те тъжни, щастливи или неопределени. Те бяха така съществени за нея, както смляния чесън или лъжицата зехтин. Баба ѝ разказваше, че традицията да добавя желания и спомени към ястието възникнала, когато за пръв път започнала да готви като младо момиче до полата на майка си. Това очаровало родителите ѝ.

— Тя казва своите молитви на „оссо буко“^[2] — хвалели я майка ѝ, баба ѝ, лелите ѝ, докато галели малката Камила по главата. А след като всеки път започнала да добавя желанието баща ѝ да се върне от войната — и той наистина се върнал, традицията била родена. Много време след това, когато Камила пожелала съпругът ѝ да се възстанови след получения инфаркт, но това не станало, тя обяснила на Холи, че магията била в пожеланието, а не толкова в резултата. И че спомените, особено тъжните, имали лечебни свойства, точно както босилека или ригана, които редовно прибавяла към своите гозби.

През изминалия месец споменът как казва „сбогом“ на Джон, как гледа за последен път спящата Лизи, колко силно ѝ липсваха и двамата — толкова, че дишането ѝ спираше, беше причина за около стотина порции преварени спагети, безброй пресолени или прекалено подсладени сосове и три жилави като гума телешки скалопини^[3] ала не знам какво си. Опитваше се да не мисли за Джон и Лизи, както и за раздялата, която я доведе в къщата на баба ѝ в една дъждовна септемврийска вечер. Или онова, което се случи след това — как се събуди в мразовитата октомврийска утрин, за да открие баба си бездиханна в леглото ѝ, докато малката картинка на трите камъчета от река По я наблюдаваше над желязната табла на леглото. Но новият живот на Холи, както и белият бележник със спирала, съдържащ рецептите на Камила, надделяха над спомените.

Не, тя не искаше да мисли за Джон, който точно в момента сигурно слагаше Лизи да спи (беше неговият уикенд, щеше да помни програмата му цял живот) или за Лизи, която вероятно го молеше да ѝ прочете *Зелени яйца и шунка*^[4] за трети път.

Защото, ако си позволише да мисли повече, щеше да си спомни собствената си роля в този сценарий, очакването да ѝ предложи брак, мечтата за годежния пръстен, който така и не получи. Тогава болката за онова, което бе загубила, щеше да подкоси коленете ѝ, както се случваше доста често, откакто се бе прибрала в къщата на баба си — мястото, където винаги бе тичала да се скрие. А сега къщата беше нейна, но източникът на комфорт си бе отишъл.

Онова, което бе останало, беше тази кухня и бележникът с рецепти, баба ѝ под формата на стени, таван, печка и стотици съдове. А също и рецепти. Много оригинални рецепти.

Холи свали големия черен тиган за пържене от стената над печката, където висяха тенджери и тигани (преди няколко дни трябваше да се порови в гугъл, за да открие какво е основен тиган за пържене и да го види на снимка, тъй като баба ѝ имаше много и различни съдове), постави го на котлона и сложи бучка масло в центъра. *Ризото ал салто* беше просто една тънка палачинка (Ха-ха, предполага се, че е просто, поне така изглеждаше на пръв поглед), направена от останалото от вчера ризото. Тя порови в рецептите, за да провери колко силен трябва да е огънят и колко дълго да остави палачинката да се пържи в маслото. Трябваше да го направи както трябва. Сега *Cucinotta di Camilla*^[5] беше нейна и тя трябваше да продължи работата в памет на баба си, която ѝ бе оставила къщата и бизнеса — готварски курс по италиански гозби и малък магазин за спагети, всякакви пасти и сосове за вкъщи. Нямаше време да циври с глава, опряна на хладилника, за онова, което бе изгубила. Трябваше да приготви паста и сосове за утре. Имаше рецепти, които да репетира, да отработи и усъвършенства, за да научи курсистите да ги приготвят както баба ѝ.

Трябваше да се научи да готви.

Въпреки че в детството си всяко лято прекарваше по цял месец на Блу Краб Айлънд, като помагаше на баба си в готвенето, месеше и точеше прясна паста, която бе толкова тънка, че чак прозираше, научаваше кой сос за коя паста е подходящ, Холи не беше готвач. Може

би щеше да стане, ако, когато бе на седем години, почти не бе убила баба си с един кулинарен експеримент. Беше ѝ приготвила сандвич с необикновени и странни продукти като резен сирене, супена лъжица сладолед, два резена сух салам, смачкан на каша банан, и всичко това неволно поръсено с отрова за плъхове. Баба ѝ лежа в болница почти две седмици и въпреки уверенията, че Холи е само на седем, че случилото се е било просто инцидент, че всяко дете може да сбърка и че сандвичът всъщност е бил вкусен, Холи разви страх към кухнята, страх към всичко, което се крие и спотайва в чекмеджетата и в храната, като гъгриците, за които майка ѝ винаги я предупреждаваше. Тя загуби любовта и влечението си към готвенето. През следващите лета просто помагаше на баба си, обичаше да седи на масата и само да бели картофи, докато наблюдаваше как баба и припява заедно с ариите от италианските опери — музиката, която винаги свиреше в кухнята. Но след онзи фатален ден Холи загуби самоувереност като готвач и никога не си я възвърна. Сега обаче трябваше да повярва в себе си. Банковата сметка на баба ѝ, обща за бизнеса и личните разходи възлизаше на 5213 долара, а през декември трябваше да плати данък имущество. Газта за готвене бе 2.57 долара на галон^[6], четвърт килограм телешко бе 6 долара. Баба ѝ винаги твърдеше, че печели добре. Но очевидно бе живяла икономично. Ако Холи не успееше да продължи готварския курс и да запази малкия магазин за паста, то бизнесът на Камила щеше да изчезне заедно с нея самата.

Холи посегна да вземе лопатка от редицата кутии, съдържащи всевъзможни по вид и размер прибори, без да е сигурна дали трябва да използва пластмасова, дървена или метална. Какво я накара да мисли, че може да се справи? Беше на тридесет години — 30!, и досега не бе направила кариера, не бе постигнала успех в нищо, с изключение на времето, когато бе работила с деца, замествайки педагожката към аквариума в музея, която излезе по майчинство (Холи бе запомнила всяко морско създание в аквариума — от анемониите до морските звезди, и занимаваше с това четиригодишните хлапета), или когато бе скромна сервитьорка, изкарваща прехраната си в Сан Франциско, но в едно лъскаво и модно кафене, където кафето струваше 8 долара, а сандвичите, приготвени от известен гурме готвач — 15. Способността ѝ да прави спагети със сос маринара от консерва и чесново хлебче, сносна лазаня и телешко пармиджана (за непретенциозни като нея

самата хора) не бе достатъчна квалификация, за да поеме известния курс по италианска кухня на баба си. Самата Камила никога не бе смятала лазанята и телешкото пармиджана за италианска храна.

— Това са американски манджи — сумтеше баба й.

— Как ще запазя „Кучинота ди Камила“, след като не мога да приготвя един сносен доматиен сос? — попита Холи стария сив котарак на баба си — Антонио, който се излежаваше в червеното си котешко легло край вратата. Курсът започваше след една седмица. Една седмица! Оставаха й седем дни да разучи и усъвършенства рецептите за осемседмичния есенен курс и да звучи уверено, все едно знае какво говори.

— Изпълнявай рецептата стъпка по стъпка — обичаше да казва баба й. — Това е то готвенето.

Имаше цял свят различия между Холи Магуайър и Джулия Чайлд^[7]. Дори и Джулия Пауъл^[8].

Един поглед към рецептата, написана на ръка с четливия, красив и закръглен почерк на баба й, с червено мастило, й напомни, че е забравила една от най-съществените съставки. Пламенното желание. Беше така съсредоточена да разучи как да разстеле ризотото в тигана, сетне прекъсна работа, за да влезе в гугъл и да потърси какво означава „позлатени краища на палачинката от ориз“, а след това се изгуби в мислите си по повод „Един тъжен спомен“ и забрави за последната важна съставка. Когато готви ризото по милански по-рано същия ден (и двата пъти то стана прекалено солено и в същото време безвкусно) рецептата изискваше само желание, просто обикновено старо желание, а не най-пламенно желание, и просто спомен — нито щастлив, нито тъжен. Просто обикновен стар спомен.

И така, след като добави сухо бяло вино към бульона от говежди мозък (не й хареса как звучи първите три пъти, докато го приготвяше, но после свикна) и изчака оризът да го абсорбира, тя затвори очи и остави едно желание да изпълни сърцето й — баба й да се върне. Да можеше поне още веднъж да застане до кухненския остров и пак да бърше, да реже и да говори!

— Бабо, моето най-съкровено и пламенно желание е ти да ме наблюдаваш и да направляваш ръката ми така, че да не объркам всичко — каза Холи на глас, докато разстиляше лепкавия ориз върху тигана.

Не можеше, не биваше да обърка това. Не и в кухнята на баба си, това магическо вълшебено място.

Тя разучи рецептата, за да знае кога да обърне палачинката. Не че *ризото ал салто* щеше да стане по-хубаво; то щеше да е толкова хубаво, колкото и ризотото, от което бе направено, на което Холи бе дала оценка твърдо 3. Но беше по-добро от първите ѝ пет опита. Ризото и ризото ал салто бяха в списъка на баба ѝ за втората седмица от готварския курс, който щеше да започне в понеделник, но Холи щеше да ги отложи за по-късно. Курсистите вече знаеха, че този семестър Камила Константина няма да води курса по италианска кулинария (с изключение на един от тях, когото Холи не успя да открие). Знаеха също, че ще има промени в предварително предложеното меню с рецепти в малката брошура на баба ѝ, която Холи намери разлепена из целия град.

На погребението майка ѝ бе изумена, когато чу намерението на Холи да поеме курса.

— За бога, скъпа! Какви ги вършиш! Просто продай къщата и приключи с всичко това!

Но тя не можеше, не биваше да го прави. Не биваше да продава бизнеса и къщата, които бе наследила. Не можеше да продаде баба си.

Баба ѝ беше човекът, който бе най-мил и внимателен с нея, докато растеше. Никъде не ѝ бе така комфортно, както тук, в кухнята на Камила, където можеше да бели картофи, без да обели кожата на пръста си. „Кучинота ди Камила“ беше животът на баба ѝ. Беше самата Камила. И въпреки че Холи не бе никаква готвачка, тя взе твърдо решение да продължи онова, което баба ѝ бе започнала като млада вдовица с невръстно дете през 1962 година. През последните две седмици след смъртта ѝ, Холи прекарваше дните си, заобиколена от брашно и яйца, лук и чесън, телешко и пилешко, и изпълняваше рецептите за паста и сосове така точно, че те започнаха да стават все по-добри и по-вкусни през последните дни. Това беше напредък. Е, не притежаваха изключителните вкусови качества на ястията на баба ѝ, но бяха достатъчно сполучливи, че да задоволят любителите на пене с водка — сос^[9] в Мейн.

И освен това Холи имаше записани четирима курсисти — същият брой бе имала Камила в своя първи курс през 1962 година. Останалите 12 си бяха поискали парите обратно след новината за

смъртта на баба й, но Холи ги разбираше. В края на краищата тя не беше седемдесет и пет годишната миланска богиня на любовта Камила Константина, чиито *mascheroni*^[10] със специален сос по тайна рецепта притежаваха качества на афродизиак, чиито екзотични черни очи гледаха втрещено, а с онези италиански камъчета в ръка можеше да определи кой мъж е за теб, кой ще бъде любовта на живота ти и какво те чака в бъдеще. Жената, чиято същност й бе спечелила титлата „Богиня на любовта“ и която бе дала името на бизнеса си — „Кулинарното училище на Богинята на любовта“.

Представете си само — Холи като богиня на любовта? Та това беше смешно. А също така те караше да плачеш.

Но имаше ученици. Достатъчни за един клас. Достатъчни да събере необходимите средства, за да напазарува пресни продукти от супермаркета или фермерските пазари в Портланд. На погребението и по-късно в малката къщичка на баба й някои съседы и бивши курсисти я уверяваха, че магията на баба й тече и в нейните вени, че ако иска би могла да го направи (всъщност Холи не бе сигурна дали не го говореха просто от любезност). Тя отчаяно искаше да им вярва, но в нейните тирамису и ravioli с тиквички подправките от желания и спомени не промениха нищо, а Джон така и не се върна с диамантен пръстен и признанието, че е направил най-голямата грешка в живота си, че иска да живее с нея и че липсва на дъщеря му. Всъщност въобще не й се беше обадил. В отговор на пълния със сълзи имейл, който му изпрати за смъртта на баба си, получи само сух есемес със съболезнования.

Очевидно не й трябваше *sa cordula*, за да разбере, че този мъж не бе Голямата й любов.

Тъкмо щеше да изключи газта, когато тишината в кухнята бе нарушена от чукане. За миг си помисли, че вятърът отново е откачил мрежестата врата. Беше началото на октомври и той идваше на тласъци от Каско Бей, изминавайки разстоянието до центъра на градчето, където в края на улицата бе къщата на баба й, сгушена между иглолистните дървета, които я отделяха от останалите къщи и магазини, наредени по главната.

Чукането продължи, Холи погледна през голямата сводеста арка, която водеше към антрето, и с изненада видя някой пред вратата, с ръка на стъклото. Беше момиче, около единайсет, може би дванайсет години, което държеше нещо във всяка ръка и имаше изражението на

дете, изпълнено с надежда и увереност, като някой, който се опитва да продаде абонамент за списание или сладкиши от „Момичетата скаути“, които Холи с радост би купила. Да гледа някой стар филм, седнала на дивана с ментови бисквити и чаша „Кианти“ не звучеше никак зле. Холи погледна стенния часовник. Беше малко след осем вечерта. *Ризото ал салто, извинявай, но ще трябва да почакаш.*

Тя отиде до вратата, свали сребърното резе и моментално бе зашеметена от красотата на момичето. Дългата ѝ блестяща коса имаше цвета на кестените, които бе използвала вчера сутринта, за да направи италиански кейк с кестени, а очите ѝ бяха като тъмносини боровинки. Момичето ѝ напомняше на един от любимите ѝ клиенти (ти да видиш!) — мъж, който бе идвал няколко пъти, откакто Холи се премести на острова, винаги забързан, винаги на педали. „Две кутии пене и две бутилки с водка — сос.“ Средата на тридесетте. Висок, слаб и все пак мускулист. Той имаше същите боровинкови очи. Но косата му бе потъмня.

— Нали няма водка в соса? — беше попитал първия път, когато влезе в магазина, а до него стоеше жена, облечена с яркорозов, украсен с воланчета костюм и моркови черни кожени обувки.

— Глупости — намеси се жената, усмихвайки се иронично, като сложи свойски ръката си с розов маникюр върху рамото му. — Тя се изпарява по време на готвенето и смекчава киселия вкус на доматиите. — Обърна се към Холи и добави със снизходително поклащане на главата: — Мъже! Какво да ги правиш!

Холи само се усмихна учтиво и изпълни поръчката, изненадана, че този мъж, този непознат, когото никога преди не бе виждала на острова, беше привлякъл вниманието ѝ.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя момичето.

— Това е всичко, което имам. — То подаде една двадесет доларова банкнота. В другата си ръка държеше брошура за готварския курс по италианска кухня на Камила. — Знам, че не е достатъчно. Но бих могла да мия чиниите или да мета. Когато аз или баща ми се опитваме да сготвим, половината се оказва на пода, затова знам, че вероятно ще се нуждаете от чистачка за вашите ученици. Освен това бих могла да нося продуктите от пазарите, или от килера за провизии, или... Всички оценки, които получавам в училище, показват, че съм добра ученичка.

Холи се усмихна — нейните оценки винаги бяха показвали обратното.

— Да не би да казвате, че искате да се запишете в курса, но нямате достатъчно пари?

Момичето прехапа устни и погледна встрани, а Холи осъзна, че то с всички сили се мъчи да не се разплаче.

— Ако не се науча да готвя, баща ми ще се ожени за една фалшива розова кукла с клатеца се глава. — Сълзите потекоха от боровинковите ѝ очи.

Така. Значи баща ѝ беше мъжът с двете кутии пене и водка — сос.

— Защо не влезете и не седнете за малко — рече Холи, посочвайки пейката за дегустация вдясно от вратата. Входното антре на къщата в тоскански стил на Камила бе оформено като магазин за храна за вкъщи с името „Кучинота ди Камила“. С площ девет квадратни метра в него имаше малка черна дъска, върху която с тебешир бе изписано дневното меню, предлагащо ястията за деня, а на едната стена имаше хладилен щанд, от който клиентите можеха да избират паста и сосове. Голяма отворена арка разделяше антрето от кухнята; Камила бе открила, че хората обичат да я гледат как готви и това помага на бизнеса.

— Баща ви знае ли къде сте? — попита тя, поглеждайки към часовника на стената.

— Полицейският ми час е осем и петнадесет и освен това живея на една крачка оттук, надолу по Коув Роуд — отвърна момичето и посочи с пръст към улицата, която водеше към залива. — Когато другия месец навърша дванадесет, ще мога да стоя навън до осем и тридесет. Не че на този тъп остров има какво да се прави. Когато се преместихме преди няколко месеца от Портланд, попитах татко дали ще можем да ловим сини раци и знаете ли какво се оказа? Че тук въобще няма сини раци! Целият остров е измислен. Като онази празноглава кукла с клатеца се глава и розови дрешки.

Холи не можа да скрие усмивката си. Да, тя знаеше цялата история на Блу Краб Айлънд от баба си, която я намираше за смешна.

— Е, след като имаш още цели петнадесет минути, какво ще кажеш за чаша горещ шоколад? Аз се казвам Холи Магуайър и неотдавна наследих тази къща, кулинарното училище и магазина за

паста от баба ми. Тя е Камила от „Кучинота ди Камила“. — С тези думи посочи снимката на баба си в стил антична камеа^[11] върху брошурата.

— Какво означава *cucinotta*? — попита момичето. — О, забравих да се представя. Моето име е Миа. Обичам горещ шоколад. Но мразя големите и твърди печени бонбони.

— И аз ги мразя — разсмя се Холи. — А *cucinotta* означава кухня на италиански. Всъщност малка кухня, кухничка. Освен това много се радвам, че се запознахме.

Миа се засмя и пхна брошурата в джоба си, а Холи отиде в кухнята и след няколко минути се върна с две вдигащи пара чаши с горещ шоколад. Тя седна в старинния люлеещ се стол срещу пейката — баба ѝ винаги сядаше на него, за да обсъди ястията за деня със своите клиенти. Искаше момичето да се вижда през големия прозорец, в случай че баща ѝ минеше да я търси.

Миа отпи от шоколада.

— Мммм, това не е от готовия в пакет, нали?

Точно така. И това бе още едно постижение на Холи в кухнята.

— Ей, баба ми ще се обърне в гроба.

— Знаеш ли кой използва постоянно готова смес с големи и твърди бонбони? Малоумницата Джоуди, госпожица Фалшименто. И освен това името ѝ е Джоди, но тя добавя „у“, защото смята, че така било „по-изискано“. Според мен въобще не е. Просто е фалшиво. Не разбирам защо татко не вижда и не проумява всичко това? О, почакай, знам защо! Защото тя се облича с къси розови поли и тесни розови блузи. Дали въобще е чувала за феминизъм? — Миа отново отпи от шоколада и облегна глава на перваза на прозореца, кестенявата ѝ коса се разсипа над тесните ѝ раменца.

— Когато го попитам дали ще се ожени за нея, той винаги отговаря, че не знае, но не сме можели да живеем вечно с изгорелите му манджи и липсващи домакински умения и че за мен щяло да бъде полезно да имам майка, която да разбира нуждите на едно почти дванайсетгодишно момиче. Сякаш фалшивата Джоуди разбира нещо, освен кое червило има защитен фактор и какво подхожда на обувките ѝ.

С всяка изминала минута Холи харесваше все повече и повече това момиче.

— Може ли да готви?

— Всъщност онзи ден направи страхотна лазаня — призна неохотно Миа и раменете ѝ увиснаха. — Беше толкова вкусна, че си сипах допълнително. Щях да си взема още едно парче, но забелязах как татко ѝ се усмихва само защото ядях от нейната лазаня. Боже, такава предателка съм! Сама на себе си! Така че трябва да се науча да готвя, особено италианско, защото е любимото на татко, за да не се ожени за нея. Освен това знам, че майка ми ще се върне. Може би за рождения ми ден. Тя се омъжи за някакъв богаташ и живее в Ел Ей и във Франция, но знам, че ще се върне завинаги, след като се насити на луксозния живот и всичко останало. Вече минаха две години, а това е доста време, нали?

Това момиче не спираше да говори, без точки, без запетаи. Над чинията с кейка с кестени, от които си хапна едно парче и повече не го погледна, Холи научи, че баща ѝ, чието име бе Лиъм Гелър, е архитект, който се специализирал в проектирането на мандри и ферми за добитък, както и допълнителни постройки като хамбари и кокошарници. Очевидно кокошарникът, който построил в задния двор на старата фермерска къща на семейство Гелър в Портланд, бил последната капка, която преляла чашата и накарала жена му да избяга преди две години. От задния си джоб Миа извади малка снимка от щастливите дни на майка си, баща си и тя самата като бебе върху раменете му.

Да, това беше той. По-млад, с повече надежда в погледа на тъмносините очи. Беше толкова привлекателен! Имаше нещо в сериозното му, леко разсеяно изражение и точно това очарова Холи и да я извади от нещастията, в което бе потънала през последните няколко седмици. Лиъм Гелър бе посещавал пет или шест пъти „Кучинота ди Камила“ през изминалия месец, но само веднъж с приятелката си в розово. Очарова я и невероятно сексапилният му вид — винаги забързан, почти незабелязващ никого около себе си, както и без да обръща внимание, че през последните две седмици пастата пене беше по-твърда, а сосът или прекалено сладък, или прекалено солен, незабелязващ също и жената, облечена с жълто-синята престилка на фирмата. Това мотивира Холи да си сложи малко грим и да си пръсне няколко капки от колекцията парфюми на баба си.

— Много привлекателен мъж, si? — каза баба й с усмивката на Мона Лиза в деня, в който Холи слезе по стълбите с грим и червило, вързала високо дългата си тъмна коса на опашка, вместо да я прибере на тила, както правеше през последните две седмици. Тя се усмихна за пръв път, откакто бе дошла тук. Причината не бе толкова мъжът, колкото онова, което излъчваше. Надежда. Оптимизъм. Онова сладко чувство за привличане, което трепва като пеперуда някъде под лъжичката.

За втори път се усмихна, когато желанията, които слагаше в рецептите на баба си, неочаквано се превърнаха в еротични само при мисълта за него. Той беше нейният таен и безимен обект на обожание и тъй като нещо я присвиваше, беше благодарна за това, че дори не я заговаряше, че не проявяваше никакъв интерес към нея, а я приемаше единствено като продавачката на пене. Тя не искаше нищо повече, освен да си го харесва безобидно както досега.

Още повече сега, когато знаеше, че има приятелка... и дъщеря. Още един мъж и още едно дете, които да обича и да загуби? Не! Холи нямаше намерение да повтаря тази грешка отново.

— Е, мога ли да стана твоя помощница? — попита с надежда Миа, а тъмносините й очи бяха пълни с молба. Тя прехапа устни за миг. — Ще правя всичко, от което имаш нужда. Дори ще рискувам да режа лук и да пресовам чесън. Въпреки че миризмата може да отблъсне Даниъл. Добре де, това може да се случи само в часа по американска история, защото той само тогава седи до мен. Не че ми обръща внимание или говори с мен! Глупости! Струва ми се, че дори не знае, че съществувам на тази земя.

— Кой е Даниъл? — повтори Холи, обмисляйки молбата й. Би могла да използва малко помощ. Но невръстно момиче на прага на пубертета не бе онова, от което имаше нужда.

— Едно момче от училище. Толкова е сладък, че понякога не мога да откъсна очи от него. Разбираш ли?

— Разбирам — отвърна Холи и сърцето й омекна. — Много добре разбирам. И ще ти призная, че бих могла да използвам помощник, нещо като чирак. Така ще можеш да посещаваш курса безплатно.

Лицето на Миа светна и тя прибра двадесетдоларовата банкнота в джоба си.

— О, боже мой, благодаря ти!

— Ако в понеделник вечер от шест до седем и половина е прекалено късно за теб или пречи на домашните ти, може да идваш след училище, винаги когато поискаш и да се упражняваш с рецептите за седмицата, дори да ми помагаш при приготвянето на храната. Нуждая се от всяка помощ, която мога да получа.

Миа прегърна Холи и я стисна силно.

— Идеално! Все едно си моят личен учител. Празноглавата малоумница направо заминава в историята!

Холи се опита да не се разсмее. Харесваше ѝ жизнеността на Миа. Можеше да вземе малко от нея.

— Ще трябва да ми съобщиш дали баща ти е съгласен.

— Шегуваш ли се? Той ще бъде развълнуван и очарован. Най-после и аз ще „проявя интерес към нещо, ще си имам хоби, нещо, което да е само мое“. Ха! Не е ли смешно, че моето хоби всъщност ще го отърве от неговата карнавална несретна красавица?

Сега вече Холи не успя да потисне смеха си. Момичето притежаваше замах. Камила Константина не само щеше да одобри онова, което Миа се опитваше да направи, тя щеше да направи специална смес от желания и подправки, които да прибави към пене с водка — сос, което да продаде на баща ѝ.

---

[1] В блендер се слагат домати, доматиено пюре, магданоз, чесън, риган, сол, пипер. Задушават се лук в зехтин, добавят се сместа плюс било вино — Б.пр. ↑

[2] Традиционно италианско ястие, телешки или говежди джоланчета със зеленчуци, (лук, моркови, целина, домати), подправки (розмарин, чер пипер, магданоз, чесън), лимон, бяло вино и сос. — Б.пр. ↑

[3] Телешки пържолки (може и от пилешко месо от гърдите), гъби и вино „Марсала“, поднасят се с ориз или картофено пюре. — Б.пр. ↑

[4] Най-продаваната и критикувана книга на доктор Сус, публ. 1960 г. Една от четирите най-продавани книги на английски език — Б.пр. ↑

[5] Кухничката на Камила (итал.) — Б.пр. ↑

[6] Мярка за течност 4,54 л. (англ.) — Б.пр. ↑

[7] Джулия Чайлд — прочута американска готвачка, писателка, телевизионна водеща (1912–2004) — Б.пр. ↑

[8] Джулия Пауъл, р. 1973 г. — американска писателка, известна с книгата „Джули & Джулия — 365 дни, 524 рецепти“, издадена 2009 г., по която е направен едноименния филм с Мерил Стрийп. — Б.пр. ↑

[9] Приготвя се с доматиен сок, водка, италиански подправки и сметана. През 1970 г. печели Националния кулинарен конкурс в Италия — пене ала водка — Б.пр. ↑

[10] Макарони (итал.) — Б.пр. ↑

[11] Древен малък накит от седеф или цветен камък с релефно изображение върху него, обикновено на женска глава. — Б.пр. ↑

3

Когато Миа си отиде, Холи отново насочи вниманието си към *ризото ал салто*. Въпреки че вече бе оформила своето желание, тя се помоли на глас „Моля, не загаряй!“ в изпълнения с аромат на чесън въздух, сетне включи котлона. Стоеше пред печката и гледаше втренчено ризотото, което започваше леко да пращи и пука, след което се наведе над плота и прочете отново инструкциите. *Разтопете масло в тигана. Разстелете ризото върху дъното на тигана, оформяйки палачинка. Запържете на средно висока температура, докато краищата станат златистокафяви, сетне покрийте тигана с капак. Обърнете тигана с капака. Сега ризото трябва да е върху капака. Върнете тигана върху огъня. Плъзнете палачинката от капака обратно в тигана и запечете до златисто и от другата страна.*

Всичко беше добре, докато обърна тигана. Това бе четвъртият ѝ опит да направи ризото ал салто и палачинката за четвърти път залепна на капака, без да се отлепи.

„Ако блюдото не се получи такова каквото очакваш, просто опитай отново“ — така баба ѝ съветваше своите курсисти. И Холи в това число.

В готвенето тя харесваше точно това. Възможността да се повтори действието. В любовта, в интимните връзки нямаше повторение. Повтаряше се само фразата „Ти не си виновна, аз съм виновният“. Но при ризото, преварена паста или пресолен сос — при тях имаше не само втори шанс, можеше да повториш сто пъти.

След като изми съдовете, тенджерите, тиганите и приборите, тя почисти кухненския остров, плотовете, печката, премете пода и го изми, така че заблестя без нито едно петънце, сетне провери купата за вода на Антонио, изгаси лампите в кухнята и изкачи тесните стръмни стълби към втория етаж, където имаше две спални и огромна баня с вана, чиито крака бяха като животински лапи. Позволи си да полежи петнадесет минути във водата със солите на баба си, които имаха аромат на лавандула и подеждаха чудотворно на изморените ѝ

мускули, сетне облече най-удобната си пижама и събра мократа си коса на опашка.

Беше само девет и половина, но бе изтощена и искаше да се мушне под завивките, да забрави за палачинките от ориз и може би да позволи на мисълта си да се зарее и да се отдаде на мечтите за високия мъж с очи, които имаха цвят на боровинки, и лека трапчинка на брадичката. Но вместо да си легне, бе привлечена от стаята на баба си.

Спалнята бе оскъдно обзаведена, но същевременно уютна, с доминиращо, кралско по размери желязно легло, над чиято черна рамка зад главата имаше малка маслена картина на трите камъчета от река По. Леглото бе покрито с бяла покривка и четири големи възглавници. В единия ъгъл на стаята стоеше огромен махагонов гардероб със забележителни дърворезби; в другия ъгъл имаше тоалетка от ковано желязо с голямо кръгло огледало и стол, покрит с бяло кадифе. На скрина до прозореца върху стъклена табла бяха подредени старомодните шишенца за парфюм на баба ѝ и снимки на Холи и родителите ѝ. Тя обичаше тази стая. Приближи се към тоалетната масичка и взе снимката, която баба ѝ бе мушнала в процепа между огледалото и рамката — на нея бяха тя и Камила. Баба ѝ я направи в деня, преди да умре, като държеше фотоапарата в протегнатата си ръка. За Холи тази снимка беше скъпоценна.

Тя изгаси лампите и включи само нощната лампа на масичката до леглото, сетне се мушна под завивката и взе бялата сатенена торбичка с камъните, която стоеше до нея. Сложи камъните в дланта си, затвори очи и зачака, надявайки се, че те ще ѝ кажат нещо, ще ѝ разкрият някаква тайна като например: *Всичко ще се оправи. Ти ще бъдеш добре. Един ден ще се събудиш и няма да чувстваш мъчителна празнота в сърцето и стомаха си. Няма да предадеш баба си. Тя ти остави „Кучинота ди Камила“, защото вярваше, че можеш да се справиш с наследството и по свой начин.*

Имаше ли въобще някакъв начин? Това беше въпросът.

Холи завърши Бостънския университет със степен по английска литература и нямаше никаква представа какво да прави с живота си. Затова опита по малко от всичко. Работила беше различни неща: от асистентка на частен инвеститор, което включваше много проверки на досиета чрез гугъл, до бавачка на кучета. Беше продавала реклами за последните страници на вестниците. Беше доброволка в болница,

където четеше приказки на деца, които чакаха за операция. Беше работила временно в цяла дузина литературни агенции, изпращайки едни и същи писма на начинаещи писатели, в които се казваше: „Съжالياваме, но вашата творба не е подходяща за нас“, както и в агенции за недвижими имоти. Но нищо не успя да я грабне. Дори трите месеца в детския музей, през които забавляваше децата с факти за морските обитатели и живота в океаните. Харесваше ѝ да бъде сервитьорка, с изключение на случаите, в които някой самотен и отегчен флиртаджия я питаше: „Ей, ти какво си? Сервитьорка и какво още?“

На което тя учтиво отговаряше „Само сервитьорка“.

— Но все пак какво обичаш да правиш? — питаше я раздражено Джон. Той беше инвестиционен банкер и сърцето му бе обладано от парите още в първи курс по финанси в колежа.

Холи беше свила рамене, без да отговори. Знаеше, че обича Блу Краб Айлънд и баба си и все пак, вместо да се върне в Мейн след завършването на колежа, беше останала в Бостън заради едно момче, в което се бе влюбила. След това в друго. Докато накрая тръгна след Джон Риърдън от Калифорния, на хиляда и седемстотин километра разстояние. Беше позволила връзките да заемат централно място в сърцето, душата и ума ѝ. Може би защото никога не откри своето място, своята ниша в живота.

Така че какво обичаше да прави? Обичаше да гледа котки, дори стари и мързеливи като Антонио. Обичаше да се разхожда по мостовете. Обичаше да седи в малката уютна ниша в кухнята на баба си, да пие чай и да наблюдава как Камила Константина, която приличаше на София Лорен и сменяше роклите си всеки ден според случая, разточва прясна паста и пълни своите *ньоки*^[1]. Обичаше да вдишва аромата на нейните сосове с доволно изражение.

— Значи трябва да се запишеш в кулинарно училище? — беше предложил Джон. — Сигурен съм, че притежаваш влечение към кулинарията по наследство от баба ти. Би могла да отидеш в онова прочуто френско училище „Кордон Бльо“.

Това бе един от първите намеци, че Джон Риърдън няма да е съсипан, ако помежду им лежи цял океан.

Аз не съм готвачка, беше си помислила тогава тя, помисли го и сега. Споменът за баба ѝ сви стомаха ѝ от болка, защото

седемгодишната Холи се промъкна отново в мислите ѝ. Искаше ѝ се да върне начина, по който се бе чувствала онзи ден в кухнята, когато, без да осъзнава бе поръсила сандвича за баба си с отрова за плъхове. Да върне учудването и загадъчността, възможностите и радостта, забавлението да подбере подправките и съставките. Искаше... какво искаше? Да почувства отново онова, което бе чувствала онзи ден в кухнята на баба си. Напълно погълната от онова, което прави. Влюбена в онова, което прави. Уверена, въпреки че не можеше да разточи пастата толкова тънко, без да се скъса, нещо, което баба ѝ правеше без грешка. И това ѝ харесваше, въпреки всичко. Никога и никъде не беше се чувствала така, както в кухнята на Камила. А ето че сега, когато беше нейна, Холи бе уплашена. Въпреки че не знаеше как да готви, нито как да учи другите да готвят, тя се чувстваше необяснимо спокойна в тази къща и в тази кухня.

Холи стисна по-силно камъчетата в ръката си. *Кажете ми, че мога да се справя. Просто ми го кажете.* Но камъчетата не казаха нищо. Тя и не очакваше, разбира се, но нямаше нищо против да получи някакъв знак. Например премигване на светлината.

Въздъхна и върна камъчетата в торбичката, която остави на мястото ѝ. Откакто се прибра преди месец и двете седмици след смъртта на Камила тя спа в другата спалня. Всъщност спеше там всяко лято през своето детство. Тя бе по-малката от двете стаи, но Холи все още не бе готова да се пренесе в красивата спалня на баба си с голямото легло с орнаменти, което Камила бе донесла от Милано, когато се преместила на Блу Краб Айлънд. През изминалите две седмици Холи оставяше вратите на двете стан отворени, така че духът на баба ѝ да може спокойно да влиза в нейната стая. И защото обичаше да наднича в нейната стая, да сяде на леглото със снежнобяла покривка, обичаше да гледа рисунката на камъчетата, както и голямата картина на река По, която приспиваше баба ѝ всяка вечер.

Тя огледа снимките върху скрина — на родителите си, на майка си като малко момиченце и още една като тийнейджърка, и се опита да си я представи. Лучана не харесваше тази вълшебна къща и едва бе изчакала да стане на осемнадесет, за да я напусне. В детската стая на майка ѝ, която сега беше нейна, нямаше никаква следа или намек за Италия или за нейния италиански произход. Беше пълна с бяла лятна мебел, типична за Мейн и стъклени купи с мидени черупки. Майка ѝ

смяташе Камила и нейните сексапилни рокли, врачуването и сватосването за досадни и бе напуснала този „гаден“ остров в първия възможен момент, за да се установи в предградията на Бостън, където живееше с баща ѝ, който нямаше високо мнение за своята къща или за Блу Краб Айлънд. Лучана Магуайър не можеше да разбере защо Холи искаше да прекарва колкото е възможно повече време на острова, когато самата тя бе искала само да избяга колкото е възможно по-далеч от него, но майката на Холи не твърдеше, че разбира дъщеря си. Така че Холи прекарваше всяка ваканция и всяко лято при баба си, обичаше острова и знанията на Камила. Тя израсна с успокояващото обещание и сигурност в онова, което предстои (вярваше в постоянно повтаряното от баба ѝ „Всичко ще бъде наред“, за разлика от собствената ѝ майка, която се бе самопровъзпласила за реалист, който не вярва в „подобни глупости“, а всъщност бе един голям стар циник.)

Холи растеше и докато всяко лято прекарваше по цял месец на Блу Краб Айлънд, местните я питаха дали е наследила дарбата на баба си да предсказва бъдещето. Не, не беше. Не можеше като Камила да прецени някой и да знае, че истинската любов не е мъжът до нея, а следващият, когото ще срещне случайно, най-вероятно в супермаркета. Или че не бива да обува новите си кожени ботуши на другия ден, защото ще вали, въпреки че прогнозата гласи точно обратното.

Холи бе наследила неспособността на рода Магуайър да предвижда.

Спомняше си как баба ѝ в Деня на благодарността миналата година каза, че според нея Джон не е мъжът за нея, че той няма сериозни намерения. Двамата с Лизи също бяха поканени на този празник, но той предпочете да заведе дъщеря си при родителите си, а Холи не бе поканена. Все пак на другия ден се обади и ѝ каза, че я обича, а тя си помисли (както понякога правеше, въпреки че това я караше да се чувства зле), че баба ѝ всъщност нищо не знае, че всичките ѝ думи са плод на старомодно мислене, притеснения и мъдрост.

Но баба ѝ всъщност знаеше.

В нощта, когато Джон скъса с нея, Холи вдигна телефона да ѝ се обади и откри, че Камила ѝ бе оставила съобщение. „Мисля за теб, както винаги.“ Очевидно вече е знаела какво ще стане. Холи се обади и ѝ обясни, че е сервирала *sa cordula* на Джон, а той казал, че е гнусно и

го изплюл, и после се разделили. Но това не било никаква утеха, защото знаела, че той е Голямата ѝ любов. А баба ѝ каза да смени полета си за Мейн за другия ден, въпреки че вече се бяха уточнили да отиде при нея след две седмици. Когато Холи се обади на шефа си на другата сутрин, за да съобщи, че е болна (истината бе, че сърцето ѝ бе разбито), шефът ѝ каза, че имал намерение да говори с нея, че е недоволен, че е прекалено бавна и са решили да я освободят, за съжаление. Скоро трябваше да се наложи да освободи и квартирата си, тъй като гаджето на съквартирантката ѝ щеше официално се пренесе при нея. И тъй като другото момиче бе наело апартамента първо, преди няколко седмици на Холи ѝ бе съобщено, че трябва да се изнесе, за съжаление. Тя си бе мислила, че Джон ще я покани да се премести при него. Но той не го направи, за съжаление.

Всички съжаляваха, а тя нямаше къде да отиде.

Баба ѝ е знаела, че ще умре, затова я бе помолила да отиде през септември. За да бъде повече време с внучката си.

Камила Константина не бе истински медиум; според собствената ѝ оценка в 30 процента от случаите грешеше, обикновено когато ставаше дума за въпроси от рода на „Ще се омъжа ли скоро?“ (Памела Фрум, която ръководеше библиотеката на Блу Краб Айлънд бе на 42 и все още не бе срещнала мъжа, въпреки че баба ѝ още преди десет години ѝ бе казала „Да, разбира се, ще се омъжиш“. Понякога Холи се чудеше дали Камила не бе просто любезна. Защо да казва „не“? Какво щеше да промени това за Памела Фрум, която все още можеше да бъде видяна с високи токчета и червило да очаква своята половинка на среща с помощта на match.com?) Баба ѝ също така беше сигурна, че ракът на пралеля ѝ Джада ще я прибере около Коледа, а ето че две години по-късно лелята все още ставаше в пет сутринта, за да разточи пастата за ресторанта на сина си в Милано.

Обаче в 70 процента от случаите Камила беше права. Независимо дали ставаше дума за мач на „Ред Сокс“, за нечия голяма любов или за торнадо. Холи често се чудеше дали не е по-трудно да знаеш какво ще стане, отколкото да не знаеш.

Тя стана от леглото, отиде до гардероба и отвори горното чекмедже, където знаеше, че ще намери дневниците на баба си — купчинка от четири черно-бели бележници, написани на английски. Извади ги и ги занесе до скрина, където спря, за да отвори едно от

шишенцата с парфюм, да извади пръчицата и да я потърка върху китката си. Уханието от любимия парфюм на баба ѝ бе така успокояващо, както прегръдката ѝ.

Холи откри дневниците на баба си в деня на погребението ѝ, когато се качи горе, за да избяга от майка си (тя я преследваше заради отказа ѝ да продаде къщата) и баща си, който унищожаваше чиния след чиния с пържени крилца, а кухнята бе пълна с храна, която баба ѝ нямаше да докосне дори, донесена от съседите, за които тя бе направила много.

Когато зачете написаното от Камила, Холи не се почувства добре. Не беше сигурна дали трябва, а също и дали иска да чете, но сега, след като животът на Камила стана неин, трябваше да открие една-две тайни между страниците, нещо, което да направи новия ѝ живот повече неин и нещо, което да ѝ помогне да разбере собствената си майка, от която се отдалечаваше и отчуждаваше все повече и повече. Лучана бе загубила собствената си майка и въпреки че Холи я видя да плаче на погребението, сълзите ѝ изглежда бяха породени не от скръбта, а от нещо друго — най-вероятно непроходимата пропаст между двете, помисли си Холи. Лучана Магуайър почти не говореше за детството си на Блу Краб Айлънд освен в случаите, когато казваше, че е била нещастна от най-първите си спомени.

Холи имаше чувството, че ако баба ѝ не бе искала тя да прочете дневниците, нямаше да ги постави най-отпред в най-горното чекмедже на скрина, където вероятно ги бе сложила едва когато вече е знаела със сигурност, че ще умре. Тя взе най-горната тетрадка, върху която с красивия почерк на баба ѝ бе написано „Тази тетрадка принадлежи на Камила Константина“. Легна обратно на леглото и я отвори.

„Август 1962

Мило дневниче,

Преди няколко дни закачих обява: «Уроци по готвене на италианска храна» между обявата за бавачка на бебето на Анет Питърман (бедното пеленаче имаше колики, но никой не откликна, според думите на съдържателя, въпреки че Анет давала цели три долара на час) и черно-бялата лъскава снимка на президента Кенеди с неговия подпис.

Дъската за обяви в магазина е нещо като кутия за предложения и бюро за оплаквания. «Моля намалете звука на радиото в колата си, когато карате по Блу Краб Булевард» — бе едно от оплакванията. Другото бе, че някой не бе почистил след кучето си на Шелтър Роуд. Снимката на Кенеди вдъхва увереност. Армандо го харесваше, първият президент — католик на нашата нова страна, казваше той. «Разбираш ли, ние сме част от тази велика страна» бяха думите му.

Но сега Армандо го няма. Оттогава мина цяла година.

Той умря от инфаркт, докато плевеше градината. Терапевтът в групата за опечалени в Портланд ме посъветва да започна да си водя дневник, което щяло да ми помогне да избистря чувствата си, тъй като сега има много малко хора, с които мога да говоря. Не ми се иска да пиша за мъката си, но колкото и да е странно днес, денят в който започвам онова, което чувствам като моя трети живот (първият започна в Италия, вторият бе с Армандо в Америка, а третият като вдовица с малко дете, което трябва да отгледам) купих тази тетрадка от универсалния магазин тук, на Блу Краб Айлънд. Удивително е, че точно преди месец се събудих с желанието да дойда на този остров, където в един прекрасен летен ден двамата с Армандо карахме колела край залива. Чувството беше силно и аз знаех, че трябва да дойда тук, да взема Лучана, която бе на пет, да я доведе на този остров, където нямаше сини раци, но имаше дървени къщи и едно бунгало — тази двуетажна лятна къща, боядисана в цвят на праскова, като джинджифилов хляб — сгушено сред вечнозелени борови дървета в далечния край на главната улица. Моментално почувствах, че това трябва да бъде нашият дом. Той е малък, само с две спални, и е малко порутен, но най-голямата стая в къщата е кухнята, а има и малък заден двор, където бих могла да отглеждам подправки, билки и зеленчуци.

В момента, в който карах по дългия мост, който свързва Портланд и Блу Краб Айлънд, почувствах как познанието ми се връща. Цялата изминала година без Армандо, всяка сутрин се събуждах без мисъл в главата, без в сърцето и в костите ми да има нещо друго, освен онова, което дори моята малка скъпа Лучана можеше ясно да види: че съм разбита от скръб. Но ние бяхме в Америка от пет години, в Портланд, и аз щях да се оправя. Това го знам дори без помощта на моите камъчета. Беше дошъл моментът да взема Лучана, да я изведа от този дом на загубата и да я заведа в дома на началото. Сега, точно след един месец, стаите са боядисани с цветовете на Средиземноморието, кухнята е оборудвана и готова. Аз също съм готова да дам на тази изключителна идея възможност, да се опитам да уча другите хора на италианска кухня. Имам прилична сума пари, заделени настрана, но искам да опитам да си вадя сама хляба, да покажа на Лучана, че една жена може да бъде предприемчива.

Днес започна първият курс с първите ученици. Четири курсистки! Четири изненадващи ученички. Това са най-известните, най-модните дами на Блу Краб Айлънд: Ленора Уиндъм, чийто прапрадядо купил острова през далечната 1800 година и която притежава универсалния магазин, и нейните приятелки. Когато закачих онази обява, не знаех кой и дали въобще някой ще се запише в моя курс, затова се консултирах с моите камъни и бях осенена от спокойствие, което означаваше, че да обявя курса бе най-правилното нещо, но няхах идея как да го направя.

Днес е прекрасен пролетен ден и ученичките ми дойдоха по-рано. Същите тези жени минаха от тук и спряха в деня, в който купих къщата в края на Блу Краб Булевард (какъв ти булевард, просто павирана улица) име заразпитвах «Откъде сте? Какво се случи със съпруга ви? Дъщеря ви говори ли английски? Винаги ли носите рокли? Дори и когато чистите?»

Постоянно чувствах погледите им, когато отивах до универсалния магазин, водейки Лучана за ръка, за да купя продукти. В магазина няма всичко, но през последните пет години научих кои месари и пазари в Портланд предлагат зеленчуци, риба и месо, които могат да съперничат на пазарите в Италия. Те не ме харесват, тези жени, защото съм италианка и говоря английски със силен акцент. Защото нося красиви рокли всеки ден, дори когато чистя. Защото един от техните мъже, нямам представа кой, казал наред кафенето, където се сервира толкова ужасно кафе, че никога не съм ходила да пия: «Вие знаете ли на кого прилича тя? На София Лорен.»

Предполагам, че приличам малко на София, но моите коса и очи са почти черни. Имам нейната прическа, фигура и акцент. Още една причина жените тук да не ме харесват.

Така че бях изненадана, когато точно на обяд във вторник тези четири важни и известни дами се появиха на прага ми с таксата от 10 долара. Те влязоха една след друга по реда на общественото си положение. Разбрах това веднага. Първа бе Ленора Уиндъмър с лакираната си руса, почти бяла коса във формата на кошер, кремав мохерен пуловер и тесни пантофки с цвят на праскова. Следващата беше Анет Питърман, също руса, също с пантофки, която щеше да бъде много привлекателна, ако не бяха тъмните кръгове под очите и умората, отпечатани върху лицето ѝ. Сигурно заради коликите на бебето. Жаклин Тибодер, президент на родителско-учителската асоциация, съпруга на градски съветник, със своите кестеняви къдрици и фини черти, приличаше на малка порцеланова кукла. И Нанси Уагонър, която говореше рядко и само се съгласяваше с онова, което казваха останалите три.

— Добре дошли в «Кучинота ди Камила»! — поздравих ги аз със заучена пред огледалото любезна усмивка. — Готова съм да ви посветя в тайните на италианската кулинария. — Взех престилките, които бях купила и им ги подадох.

— Няма за къде да бързаме, нали? — рече Ленора, без да вземе престилката, така че и останалите три моментално свалиха протегнатите си ръце. — Какъв е този парфюм? Не го познавам, а винаги опитвам новите аромати. От Италия ли е?

— Всъщност аз си го правя сама, смесвам различни масла. Мога да ви направя малко, ако искате, за следващия час.

Тя ме загледа.

— Колко мило. Интересно как успяваш да удължиш очната линия на горните клепачи, а не използваш нищо на долните. Защо?

Моята очна линия? Това ли ги интересуваше?

— Защо не носиш панталони? — искаха да знаят те. — Откъде купуваш сутиените си? Каква марка шампоан използваш? Редовно ли ползваш машина за коса? Или си правиш студено къдрене?

Онова, което много бързо разбрах, бе, че те искаха да научат тайните ми, без да ми правят какъвто и да е комплимент. Искаха да ме изучат отблизо, да разберат как нанасям грима си, как подреждам косата си и как се обличам, така че да подчертая качествата си, а не да ги скрия. Те не се интересуваха от готвене; вече знаеха да готвят или поне така си мислеха.

— Е, дами, най-добре ще е да се хващаме за работа — прекъснах ги аз. — Оссо буко отнема известно време, за да се приготви...

— Оссо буко ли? — прекъсна ме Анет. — Това трябва да е нещо... как беше думата? Екзотично. Ние искаме да се научим да готвим италиански блюда, както ги предлагат в ресторантите. Нали разбираш, телешко пармиджана, лобстер фра дяволо.

Мили боже! Телешко пармиджана? Телешко със сирене върху него?

Бях съставила класическо меню от три блюда: малка порция паста за начало, талятели с обикновен доматиен сос и оссо буко. Така че пренебрегнах думите на Анет и

започнах урока за класическата италианска вечеря, състояща се от малко паста, оссо буко, една салата и плодове за десерт.

— Но аз наистина искам да се науча как да правя телешко пармиджана — настояваше Анет. — Също и лазаня, но главно телешкото парм. Това е любимото ядене на мъжа ми, а следващия уикенд планирам голямо парти за четиридесетгодишнината му. Всички присъстващи са поканени и...

Добре, че се сети да спре навреме. Не всички присъстващи бяха поканени.

— Е, добре, щам толкова настоявате — казах. — Ще ви науча как се прави вкусно телешко пармиджана.

Телешко, разбира се, имах. А сирене Пармиджано-Реджиано^[2] винаги имах в хладилника.

Така че накрая жените сложиха престилките и се събраха около кухненския остров, за да научат как да овкусят месото, как да направят соса, кога да сложат сиренето.

Но докато Анет Питърман поставяше сиренето върху телешкото в тигана, почувствах и вече знаех, неочаквано и за самата мен, че съпругът ѝ няма да присъства на празненството. Всъщност онова, което почувствах, бе отсъствието му. Той щеше да умре. Нямах представа как и кога. Само знаех, че няма да бъде на това парти.

Така че въздъхнах, сърцето ми се сви от съчувствие към Анет с ревящото бебе, която не спираше да говори за мъжа си. Боб това, Боб онова, Боб каза, Боб и аз. Не я харесвах — нито останалите три. Те бяха дошли тук без желание, с намерението да научат моите тайни и това ги правеше уязвими. А сега аз знаех повече за тях, знаех неща, които ме тревожеха. Защото знаех какво е съпругът ти най-неочаквано да те остави сама.

Така че приех тези жени, които не харесвах, да ме научат как се готви италианска храна по американски.

И научих нещо. Всъщност научих няколко неща.“

Записките свършиха. Холи искаше да чете още, да открие какво се е случило, дали съпругът на Анет е починал, дали жените са се върнали следващата седмица, но беше толкова изморена, че очите ѝ буквално се затваряха. Тя взе трите камъчета от торбичката и ги притисна към гърдите си, загаси лампата и загледа полумесеца на фона на тъмното небе. Последната ѝ мисъл бе как Джон и Лизи идват неочаквано да я видят, Джон е очарован от идеята да се премести в Мейн и да прави снимки, Лизи се разхожда сред дърветата и събира боровинки. Тя придърпа завивката до брадичката си, чудейки се какво ли бреме е да знаеш какво ще се случи в бъдеще.

---

[1] Ньоки — вид пелмени с различна плънка според областта в Италия, например тосканските са направени от брашно, сирене рикота и спанак. — Б.пр. ↑

[2] Произхожда от Парма, Реджо Емилия. Спорел италианския закон така се нарича само сиренето, произведено и този район — Б.пр.

↑

Холи се протегна в леглото на баба си. Не, леглото вече бе нейно, напомни си сама. Яркото утринно слънце проникваше през прозрачните бели завеси. Камъните бяха паднали върху плетената постелка на пода и тя се надяваше да не се е счупило нещо вътре в тях. Не защото можеха да ѝ бъдат полезни. Ако в тези камъчета имаше някаква магия, то тя работеше само за Камила Константина.

Върна ги в красивата бяла торбичка, сетне стана и си взе дълъг душ, наслаждавайки се на аромата от шампоана на баба ѝ от седемдесетте години, като „Вела балсам“ и „Флекс“ с удивителната цена от 1.99 долара. Навлече едни джинси, топъл пуловер и верните си кафяви ботуши. След това се отправи към Фермерския пазар в Портланд със списъка за пазаруване — рецептите, които трябваше да усъвършенства за първите два урока. Имаше малко спестени собствени средства, не много, които трябваше да харчи внимателно, тъй като четири месеца трябваше да поддържа къщата и бизнеса.

След като премина по красивия мост, дълъг не повече от километър, който свързваше острова с пристанището на Портланд, тя почувства онзи покой, който винаги я обземаше при вида на блестящата синя вода, лодките на пристаните край брега, където сред вечнозелените дървета надничаха летни къщи и имения. Паркира на пристанището, което се простираше покрай Търговската улица, а чайките се стрелкаха между лодките и пълната с хора улица.

Холи си проправяше път към любимия ѝ фермерски пазар, разположен на открито между две ниски сгради. Той бе претъпкан с продавачи и купувачи. Тя вече бе станала нещо като редовен клиент и се зарадва, когато един от търговците на зеленчуци, на чийто бицепс имаше татуирана огромна змия, я разпозна и ѝ махна с ръка за поздрав. Подмина един камион, от който разтоварваха нещо, приличащо на зеле, и се насочи към огромните кошници, пълни с цветни чушки и висящи плитки с лук, опитвайки да си спомни какво казваше баба ѝ за лука. Големият ли беше добър? Или малкият? Белият? Или жълтият?

Трябваше да знае толкова много неща, да помни всичко в главата си. Беше идвала тук поне пет пъти през последните две седмици и пак не можеше да си спомни от кой лук трябва да купи. А босилека? Кой трябваше да избере — този, чиито листа ухаеха или не?

— Какво е това, татко? — чу близо до себе си тънко гласче.

Холи погледна в тази посока и видя момиченце на възрастта на Лизи върху раменете на баща си с половин обелен банан в ръце. Детето сочеше към кошница с патладжани.

— Това са патладжани — отвърна бащата.

Е, слава богу, аз поне знам повече от това хлапе за зеленчуците, успокои се Холи.

— Приличат на краката на дядо Хари — продължи момиченцето.

Холи се разсмя, а мъжът отвърна с усмивка, преди да се разминат. Тя затвори очи, заради острото пронизване в сърцето. Дали Лизи вече я бе забравила? А Джон? Представи си детето върху раменете му, как дъвче бонбон, а секретарката е заела мястото, на което трябваше да бъде тя.

Стоеше сред кошниците и чувалите, пълни с плодове и зеленчуци от всякакъв цвят и размери, пълни с органични яйца, ръчни хлябове и нещо, което ѝ приличаше на бурканчета със сладко. Всичко бе така шарено и цветно, че главата ѝ се замая, трябваше да затвори очи за миг и да си спомни, че бе дошла да купи домати, градински чай, босилек и лук. Просто попитай, напомни си тя. Попитай татуирания търговец кой лук е най-добрият за италианската кухня. Веднъж баба ѝ бе казала, че един от най-важните уроци в живота е да не криеш, че не знаеш — по-добре да питаш за онова, което не знаеш.

Тя изчака жената, която си избра няколко малки, кръгли неща с виолетов цвят и още няколко зелени с много листа, да плати, преди да признае, че не може да избере лука, който ѝ трябва, без помощ.

— Обикновеният стар, всекидневен, жълт лук — отвърна мъжът; подхвърляйки една глава във въздуха и улавяйки я, докато обслужваше друг клиент. — Сам се готви, сам си върши работата. Добър девиз за живота, нали?

Холи се усмихна. Така беше. Винаги бе опитвала да бъде себе си, но не можеше да определи какво точно трябва да прави. Единственото, в което бе сигурна, беше, че е жена. При това нещастна в любовта.

Час по-късно, след като всичко от списъка бе натоварено в багажника на малката вярна „Тойота“ на баба й, Холи се върна по моста, а табелата с огромни букви „Добре дошли на Блу Краб Айлънд“ както винаги зарадва очите й. Сега това беше нейният дом. Продължи по Бридж Роуд, очаквайки големия завой, който винаги я караше да затаи дъх пред ширналите се сини води на Каско Бей. Тя шофира до центъра на града по дългата около километър и половина главна улица (целият остров бе само три километра дълъг и три широк) до очарователния център: малката библиотека, основана от богатата фамилия Уиндъмир, малката сграда на кметството, хлебарницата, която бе разширена, за да включи и малко кафене, универсалния магазин, бистрото, наречено „Ейвъри У“ (на името на не особено милата внучка на Ленора Уиндъмир), студиото за йога и магазина за преди, старата книжарница и ресторанта за морски дарове. Един много скъп хотел — Блу Краб Коув Ин, стърчеше над залива на километър от центъра на градчето.

В съседство на магазина за преди и йога центъра (две неща, които Холи не можеше да прави) и точно в средата на Блу Краб Булевард тя забеляза плакат на витрината на „Ейвъри У“.

„Готварски курсове — начало 22 октомври. Запишете се веднага! Всяка седмица различна кухня — от любимата френска школа на Джулия Чайлд през италианската кухня на Джада де Лаурентис до любимата ви китайска храна! Научете се от Ейвъри Уиндъмир, която има диплома от Ю Ес Ем!“

Холи се намръщи. На остров Блу Краб никога не бе имало съревнование или конкуренция в кулинарните курсове. Разбира се неочакваната й съперница бе Ейвъри Уиндъмир, която заедно с приятелките си и особено злобната Джорджина Пери, измъчваха Холи всяко лято, започвайки още когато бе на седем, достатъчно голяма, че да бъде оставена сама при баба, докато родителите й се върнат да я вземат за новата учебна година след месец. Можеше да си спомни как Ейвъри я измъчваше, сякаш беше миналото лято.

— Може ли да има нещо по-смешно от нейните панталони? — казваше тя, кикотейки се заедно с няколко приятелки, като заобикаляха Холи, която седеше на стълбите пред вратата и белеше картофи или люпеше грах. — Прилича на осемгодишна! Никой не носи малки рачета върху дрехите си. — Смях. — И, *омилибоже*, защо носи този шал на червени, зелени и бели райета?

Това са цветовете на италианското знаме — искаше да извика Холи, но в училище я бяха научили, че е по-добре да избягва да влиза в спор с кавгаджиите. По-добре да замълчи, вместо да реагира.

Така че продължаваше да люпи грах, без да отговаря, а Ейвъри добавяше:

— Баба ти е вещица. Мама и баба ми казаха. Единствената причина да са мили с нея, е, защото се страхуват, че ще им направи магия и ще ги направи да изглеждат смешни като теб.

А когато им омръзнеше да я малтретират, отиваха да обикалят с колелата си, влизаха в гората, където сигурно тръгваха на лов за катерици и охлюви, за да се забавляват, а тя тичаше обратно вкъщи и разказваше на баба си колко лоши са тези момичета, като я молеше да ѝ обещае, че животът им ще бъде ужасен. Камила я прегръщаше и я уверяваше, че всеки ще получи онова, което му се полага, че има едно нещо наречено карма, което ще се погрижи за всичко.

Тормозът спря, когато Холи стана на шестнадесет години. Ейвъри и приятелките ѝ просто я пренебрегваха, не ѝ обръщаха никакво внимание, когато се разхождаха из града, облечени с оскъдни горнища и шорти, докато сваляха най-готините момчета. Оттогава Ейвъри се правеше, че не я познава, както докато посещаваше баба си, така и през последните месеци, откакто дойде да живее тук. Кое то бе добре дошло за нея.

Боже, имала била диплома по готварство! Ха-ха. Не че Холи някога бе посещавала какъвто и да е готварски курс. Но тя бе получила уроците си в скута и до бедрото на баба си, а това струваше повече от академична степен и каквато и да е диплома.

Все пак, ако Холи загубеше своите четири останали курсисти заради Ейвъри, никога нямаше да успее да докаже себе си, никога нямаше да започне нещо от нищото, както бе поставено началото на бизнеса, който бе наследила благодарение на готварските умения на баба си. Никой нямаше да купува паста и сосове. Никой няма да

посещава курсовете. И „Кучинота ди Камила“ щеше да се превърне в спомен. Щеше да потъне в забвение.

Хали не биваше да позволи това да се случи. Не и с наследството на Камила.

Тя караше по Блу Краб Булевард и паркира в алеята, която водеше по пътека с камъчета към портичката. Ръцете ѝ тежаха от торбите, пълни с продукти. На входа имаше копие на италианска статуя, която държеше надпис, на който пишеше:

„Кучинота ди Камила
Курсове по италианска кухня
Прясна паста и сосове за дама всеки ден
Benevenuti! (Добре дошли)“

Холи обичаше да се разхожда из кухнята на Камила, обичаше тосканския стил с боядисаните в златистожълто стени и синия дървен под, красивата кръгла тъкана черга. На черната дъска бяха изписани две пасти за деня (Камила винаги правеше по три, но за Холи това беше в повече) и сосове. Днес имаше пене и ньоки, а сосовете бяха с водка, сос болонезе и прочутия сос на Камила с чесън и зехтин. Един дърводелец бе направил хладилен рафт с врати във френски стил, от който клиентите можеха да избират онова, което искат, да звънат с малко звънче и да говорят с нея, докато плащат. Старинният касов апарат върху плота все още работеше. Много често, когато клиентите влизаха за паста, молеха Холи да им предскаже бъдещето, но тя им отговаряше, че не може.

Погледна към редицата от брошури върху плота. Малко преди баба ѝ да умре, Холи ѝ помогна да състави менюто за курса през есента. Камила бе предлагала един и същ курс през последните три сезона и искаше нещо по-различно, да се върне към корените, към онова, което бе преподавала в самото начало, когато бе поставила основите на бизнеса си. Когато пристигнала на Блу Краб Айлънд през 1962-а, вдовица с петгодишна дъщеря и предложила на местните жители италиански курс по готвене, нямала записани рецепти, а само спомени и инстинкти. Но Камила се напънала да запише съставките, количествата, всяка стъпка в начина на приготвяне, така че

съгражданите ѝ да разберат (тъй като в началото те не можели да разчетат нейните стенографски обяснения).

Когато Холи пристигна тук миналия месец, Камила ѝ говори дълго за това как иска да съблазни онези, които бяха привлечени от американското бистро на Ейвъри Уиндъмър, отворено миналата пролет и станало много популярно след летните туристи, макар че Блу Краб Айлънд не привличаше толкова много летовници, колкото Лийк Айлънд например. Курсовете на Камила били толкова популярни сред местното население, че тя нямала съперници, освен в случаите на кетъринг, които не включвали италианска храна. Но Ейвъри се върнала наскоро на острова със съпруга си и открила бистрото. И сега предлагаше и курсове по готварство. В това число и на италианска храна.

В нощта преди баба ѝ да умре, Холи готви заедно нея. Двете приготвиха ньоки, пълнени с картофи и сирене. Тя добави чесън в тигана, докато Камила се извини, че някой звъни и продаде осем кутии паста и седем четвъртинки със сос.

— Трябва да съм в крак с времето, нали? — рече Камила, връщайки се бавно в кухнята. Вече беше на седемдесет и пет и изглеждаше в добро здраве, но все по-лесно се изморяваше и често трябваше да поседне до кухненската маса, за да си почине. — Те искат и купуват моята старомодна паста и сосове, но готварският курс може би се нуждае от още нещо като по Food Network^[1]?

— Ти трябва да имаш собствено шоу в тези предавания, бабо — отвърна Холи. — Твоята храна е тази, която хората винаги са искали. Класическа. Истинска. Натурална.

Камила се усмихна.

— Дано да си права. — Погледна в тигана и потупа ръката ѝ със своята тънка и обсипана с лунички ръка. — Какво си сложила тук?

Холи погледна в бележника.

— Един щастлив спомен.

— О, обичам щастливите спомени — отвърна баба ѝ. — След като готвим заедно, ще ти споделя някои от моите.

Холи очакваше Камила да си спомни някой от двата ѝ любими момента: деня, в който четиригодишната Холи бе метнала лист прясно разточена паста, която се залепи на главата ѝ и поне два часа след къпането трябваше да я разресват с гребен. Или когато се преструваше,

че е сготвила за родителите на предишното си гадже, които бяха големи традиционалисти, но забрави за това и по време на десерта се изтърва, че всичко е приготвила баба ѝ. Гаджето ѝ се ядоса много и седмица по-късно двамата се разделиха след думите му: „Не мисля, че мога да се ожения за теб“. Холи се бе обадила на баба си, макар че почти не можеше да говори от смях. „Той определено не беше Голямата ти любов“ — бе отговорила Камила.

— Един от щастливите спомени, който винаги ще нося в себе си, е нощта, когато ти дойде тук преди две седмици — каза тогава Камила, докато бъркаше соса. — Сърцето ти беше разбито, но ти си дойде у дома, Холи, si.

У дома. Това беше нейният дом. Тя никога не бе приемала Блу Краб Айлънд за такъв, тъй като прекарваше много малко време тук, само няколко месеца през лятото, докато беше малка, и после през ваканциите. Последваха нейните любовни увлечения и опити да намери мястото си и какво да прави с живота си, така че да продължи. Първо в различни предградия на Бостън, сетне се премести на запад в Сиатъл и Портланд, после на изток във Филаделфия и обратно в Бостън, накрая отиде в Сан Франциско, където живя почти две години. А от известно време забеляза колко добре се чувства, когато кара по моста, свързващ Портланд с острова.

Няма да те предам, бабо. Ще бъда готова в понеделник, когато дойдат курсистите. Няма да позволя на Ейвъри Уиндъмър да измести „Кучинота ди Камила“ от бизнеса.

И така, със здраво вързана престилка с логото на „Кучинота ди Камила“, което винаги я караше да се чувства като рицар в доспехи, тя се хвана да приготви една от пастите за деня, която вече бе решила да представи през третата седмица от курса: *равиоли ал гранчио* (равиоли с прясно месо от раци), едно от ястията на Камила, което тя бе приспособила за новия щат, където бе дошла да живее.

Първите три опита на Холи бяха отчайващо несполучливи. При първия не залепи достатъчно добре крайчетата на raviolite и рачешкото месо излезе във врящата вода. При втория, забрави да остави тестото да престои половин час, за да втаса, затова пастата се трошеше. Третия път направи всичко правилно, но резултатът беше посредствен. Все пак поне веднъж на ден някой спираше в магазина, за да попита дали скоро ще предложи от raviolite.

Тя обичаше да прави домашна паста: да издълбае малко кладенче в купчината брашно и да чукне яйцата в него, да меси и мачка тестото, докато стане еластично. Докато разстиляше пастата върху голямата дървена дъска, напомняйки си, че трябва да я разточи съвсем тънко, но не чак толкова, че да се скъса, погледна към бялата тетрадка на плота, отворена на страницата с рецептата за равиоли с раци. Последната съставка бе „Един тъжен спомен“.

Холи въздъхна и остави тестото да почине. Отхвърляше мислите за Джон Риърдън или за Лизи. Взе си една диетична кола и се загледа в боровите дървета през големия прозорец над мивката, а умът ѝ бе изпълнен със следващите стъпки в приготвянето на равиолите, така че не позволяваше на тъжните спомени да я обземат. Върна се към тестения лист и с помощта на чашка за еспreso отрязва квадратчета от него, както правеше баба ѝ. После гребна от сместа с рачешко месо лъжичка колкото палец, постави го във всяко квадратче и внимателно покри с друго парченце тесто, притискайки краищата, за да залепнат.

Тогава тъжният спомен нахлу с такава сила, че от очите ѝ рухнаха сълзи.

Двете седмици, прекарани под любящата, магическа грижа на баба ѝ, я накараха да се почувства по-добре. Започна да се събужда без онази тъпа болка, която я обземаше щом си спомнеше, че в същата минута Джон и Лизи се събуждат без нея, че тя вече не е част от техния живот. Всяка сутрин тази болка ставаше все по-слаба благодарение на звука от телевизора на баба ѝ. Холи слизаше долу, привлечена от уханието на силното миланско кафе, към което трябваше да добави половин чаша мляко, и неуловимото ухание на тесто, за да открие, че Камила вече е в кухнята, облечена с рокля, подчертаваща талията ѝ, докато звуците от оперни арии изпълваха стаята. Антонио си играеше с мишката — играчка, а тя имаше задачи, които включваха да добави брашно, да донесе домати, да отиде със списъка за продукти до супермаркета или пазара.

Но онази сутрин, преди две седмици, тя се събуди в бялата спалня от звука на тишината. Слезе по стълбите, за да открие, че Камила още не бе станала, не прави ньоки или хляб по милански, нито обсъжда трите основни стъпки в класическата италианска кухня с някой на портата, докато пие сутрешния си чай с мотаещия се в краката ѝ котарак. Спокойната кухничка с жълтите като тиква дъски на

пода, с покритите с бели плочки плотове и боядисаните в тосканско синьо дървени бюфети, с бледожълтите стени, които не бяха точно цветовете на Милано, но въпреки това правеха баба ѝ щастлива, си беше същата както предишната вечер, когато Холи бе слязла, за да си налее чаша чай, тъй като отново не можеше да заспи, обзета от безпокойството къде да отиде и какво да прави с живота си. Вероятно щеше да остане завинаги тук, помисли си, докато вдишваше присъщата на тази стая тишина, успокоението да знае, че баба ѝ е горе и спи... Всичко това действаше като балсам за сърцето ѝ.

Понякога сутрин сърцето ѝ бе пронизвано от страх, че се е успала, че вече е десет или единадесет и баба ѝ е излязла да се разходи покрай залива с Антонио, мотаещ се в краката ѝ като куче. Но днес бе прекалено рано за разходка, така че Холи почука леко на вратата.

— Бабо, добре ли си?

Тишина.

Тогава влезе и видя Камила да лежи в леглото си, а трите камъчета от река По, бяха паднали до нея. Беше си отишла в съня. Загубата едновременно разстрои Холи и ѝ даде тласък да се вземе в ръце и да се погрижи за бизнеса, да запази знанията и наследството на Камила живи. През последните седмици изучаването на рецептите и планирането на есенния курс я спасиха от отчаянието и лежането в леглото със завивка през главата.

В нощта, преди да умре, баба ѝ седна с нея на люлеещия се стол до прага, хвана ръката ѝ и двете пиха от специалното вино на Камила. При вида на обичайното ѝ тъжно и замислено изражение, баба ѝ продума:

— Той е глупак, Холи, така че може само да се радваш, че не е голямата ти любов. Вярвай ми.

Холи кимна.

— Някой въобще ще хареса ли някога *sa cordula*!

— *Si*, голямата ти любов — отвърна баба ѝ, като извади шнолите от малкия кок на тила и остави сребристите си коса да се разпилее по раменете ѝ.

Холи не бе толкова сигурна, че въобще вярва в голямата любов. Как може човек да мисли, че я е открил и само след година, две или три, а понякога двадесет и пет да открие, че не е истина?

Забрави за голямата любов и се съсредоточи върху голямото готвене, нареди сега на себе си, прибавяйки последната съставка към равиолите. Когато беше малка си мислеше, че тъжните спомени, прибавени в храната, ще накарат човека, който я яде, да се натъжи, но баба ѝ постоянно повтаряше, че в храната отива само повикът на сърцето, а не самият спомен или желание. Трябваше ѝ известно време, за да проумее какво значи това.

Тъжният спомен бе оползотворен. Така че сега, с рецептата за сос, която казваше да добави щипка желание, тя не може да устои. Сърцето ѝ проговори първо в тигана, в който нарязаните домати се задушаваша със зехтин и чесън.

Върни се при мен.

Образът на Джон с Лизи върху раменете му изплува в съзнанието ѝ.

„Върни се при мен. Кажи ми, че си сбъркал. Че това със секретарката ти не е любовта. Че сега вече знаеш. Поискай да ти простя.“

Но той не е твоята голяма любов, напомни сама на себе си Холи.

Според едно ядене, което никой няма да хареса. Пък и баба ѝ невинна беше точна в предсказанията си. Познаваше само 70 процента. Но Холи вярваше в способностите ѝ. Дори и само един процент да познаваше, пак щеше да ѝ вярва.

Да, Джон Риърдън със сигурност не бе голямата ѝ любов. Знаеше това, знаеше го от месеци. А сега нейният живот беше това, помисли си докато гледаше пукащия сос и осъзна, че е забравила да извади чесъна, преди да прибави домати.

Звънецът на входната врата звънна и Холи подскочи. За частица от секундата си помисли, че са Джон и Лизи, които по някакъв вълшебен начин са се транспортирали благодарение на нейното желание. Но много по-вероятно бе някой клиент да е спрял да провери има ли паста за обяд. Или още някой от курсистите бе дошъл да си поиска парите обратно. Докато бе на пазара една от четирите останали курсистки бе изпратила съобщение на телефонния секретар. „Съжалявам, не мога да посещавам курса. Моля да ми върнете парите.“ Но слава богу все още ѝ оставаха четири, след като Миа щеше да бъде, освен помощница и курсистка.

Тя изключи котлона, избърса ръцете си в кухненската кърпа и отиде да отвори. На прага стоеше Лиъм Гелър. Тъмната му къдрава коса все още бе мокра, беше облечен с тъмносиви панталони и бяла риза, без вратовръзка. През рамото му висеше сива торба, от която се подаваше дълга тръба. В нея сигурно имаше чертежи.

Когато я видя, той се усмихна през стъклото, а тя свали резето.

— Извинете, че ви безпокоя толкова рано. Видях ви да готвите през прозореца, така че се реших.

Тя се усмихна.

— Няма проблеми.

— Отивам на работа и исках да се уверя. Дъщеря ми Миа е била тук снощи и каза, че сте я поканили да ви стане помощничка.

Очите му бяха красиви. Такива едни тъмносини, като боровинките в Мейн или като най-тъмносините води на Карибско море. Същите като на дъщеря му.

— Да. Казах ѝ, че с удоволствие ще я взема да ми помага, ако вие нямате нищо против. Курсът е всеки понеделник от шест до седем и половина, общо осем седмици.

— Повече от чудесно. Направо страхотно. Тя наистина би могла да си намери някакво хоби извън училището и приятелите, а както изглежда не е открила какви са извънучилищните ѝ интереси.

Всъщност вече е открила, помисли си Холи. Как да се отърве от вашата приятелка. Бедният.

— Ще ви бъде добра помощница — продължи той, поглеждайки часовника си. — Трябва да вървя. — Погледна разсеяно ръчно изписаната дъсчена табела „Кучинота ди Камила“, закачена на стената над касовия апарат. — Камила? Вие ли сте Камила?

Холи го изгледа изумено. Откакто беше тук, баба и го бе обслужила поне пет-шест пъти. Как можеше да не знае коя е Камила Константина?

— Не, Камила беше баба ми. Красива възрастна италианка с черни очи и сребриста коса.

В очите му проблесна спомен.

— О, да, тя ме обслужи няколко пъти. Предайте ѝ, че сосът, който ми предложи за макароните, беше страхотен. Мислех да взема обичайното, но тя ме насочи към този.

Какво му ставаше на този човек? Толкова ли бе разсеян? Идеше й да изкрещи.

— Тя почина преди две седмици.

Как можеше да не знае? Островът беше малък, бяха се преместили тук преди месеци, както каза Миа. Изглежда живееше в своя си собствен свят, разсеян, недосегаем. Можеше да си го представи как ще мине през живота, женен за празноглавата розова кифла, която бе повърхностно мила с дъщеря му, която пък бе обзета от емоционално объркване и болка.

Би било интересно да види как ще свърши подобна любов.

Звънчето на вратата звънна. Влязоха две привлекателни жени на около тридесет години, чиито изражения й напомниха за майка й. Бяха облечени почти еднакво, с тесни сака и впити тесни джинси, вкарани във високи ботуши. И двете огледаха Лиъм с хищни очи.

— Вие не сте ли Лиъм? — попита червенокосата. — Срецнахме се в училището, където учат дъщерите ни. Нов сте на острова, нали?

— Дойдохме преди няколко месеца — отвърна той.

Те го зяпаха нагло, преценяваха без свян лицето, мускули, фигурата. И някак, уж неусетно, приближиха по-близо към него.

— Разведен ли сте? — попита русата, почуквайки с усмивка безименния му пръст. Боже, бяха нахални, безочливи и извънредно противни.

Той кимна, а на устните му играеше усмивка като на Хю Грант.

— С какво мога да ви бъда полезна? — намеси се Холи.

— Моля, продължавайте — обърна се той към дамите, които му се усмихнаха съблазнително и приближиха към щанда, зад който стоеше Холи.

— Вчера купих половин килограм пене, което беше недоварено — започна тази с червеникавата коса. — А соса болонезе... ами, не знам, нещо му липсваше. Сякаш нямаше достатъчно месо или може би чесън. Бихте ли ми върнали парите, моля?

— Алденте^[2] е едно, но да са като гума съвсем друго — добави наперено приятелката й.

Холи почувства, че бузите й пламнаха. За трети път през последните две седмици някой се оплакваше от пастата или соса и си искаше парите обратно.

— Така ли? — неочаквано се обърна Лиъм към жените. — Вчера и аз си купих пене и според мен беше страхотно. — Тези боровинкови очи бяха искрени. — А сосът? О, превъзходен! Изядохме го до капка. Или ще трябва да престана да пазарувам от тук или ще се наложи да увелича тичането с още километър.

По дяволите. Този мъж беше привлечен от празноглавата малоумница с розови дрехи, беше толкова разсеян, че не бе забелязал, че пастата е сурова, а сосът доста постен, но беше готин. Холи почувства как в сърцето ѝ се промъква симпатия.

---

[1] Американски кулинарен канал, стартирал през 1993 г. — Б.пр.

↑

[2] Италиански термин за добре приготвена паста — означава, че не трябва да бъде прекалено сварена, а леко сурова. — Б.пр. ↑

Последните няколко дни тя прекарваше цял ден и цяла нощ в кухнята, опитвайки да комуникира с баба си чрез слушане на италианска опера и монолози към котарака.

— Е, Антонио, сега ще напълним тези равиоли със спанак и три вида сирене.

Беше продала половината паста и сосове, които бе направила, и имаше само три рекламации за връщане на пари. На соса маринара му липсваше нещо (беше наистина ирония, че най-простите неща се оказваха най-трудни), а пастата изглеждаше или преварена, или недоварена, но Холи се усъвършенстваше все повече и повече. Ньоките с рачешко месо ставаха много по-добри, дотолкова, че би могла да ги включи в третия урок от курса. А сега, тази вечер, когато предстоеше първият урок, не се чувстваше така нервна, както мислеше, че ще бъде.

О, боже, кого заблуждаваше? Беше си нервна и то сериозно.

Прекара следобеда в чистене и миене на кухнята, така че да свети, и провери дали има всички необходими продукти за урока. Отвори и затвори хладилника поне десетина пъти, за да се увери, че телешките скалопини са там. Провери дали белият бележник с рецептите е подпрян на тежката керамична купа, пълна с уханни борови шишарки. В пет и четиридесет и пет излезе навън и премести черната дъска по-близо до улицата. Този край на Блу Краб Булевард не привличаше много туристи, тъй като беше по-горист, имаше дървета и пътеки, водещи към водата, но от време на време някой тръгваше на по-дълга разходка покрай залива и стигаше до тук. Въпреки това никой не попита за курса, дори тримата клиенти, които спряха, за да си купят паста и сос.

— Есенният курс по готварство започва тази вечер — каза на всеки от тях тя, подавайки им брошурата. Но в отговор получи само любезни усмивки и думите „Чудесно“ или „Желая ви хубав ден“.

Имаше четири курсисти. Това правеше клас. Точно с толкова бе започнала и баба и, а вижте докъде бе стигнала.

Боже! Холи би била щастлива, ако след първия урок никой не си поискаше обратно парите. Тя въздъхна дълбоко и премести табелата още по-близо до пътя, поставяйки я така, че да не бъде пропусната от минувачите.

„Кучинота ди Камила
Курс по италианска кулинария
Начало: тази вечер в 18:00 часа
Все още има свободни места.“

Всеки урок щеше да съдържа предястие, ордьовър, а ако имаше време — и десерт. Холи промени малко програмата, налагаше се. Не беше готова да готви оссо буко, така че го премести в шестата седмица. Ризотото по милански мина в седми урок. Учебната програма на новия курс нямаше да бъде на баба й, прочутата Камила Константина. Щеше да бъде нейна, на Холи Магуайър, която щеше да се учи заедно с учениците си.

Тя се върна обратно в къщата и огледа блестящата кухня. Намали звука на оперната музика, вдъхна дълбоко въздух и приглади четирите престилки, висящи на стената.

Звънчето на вратата иззвъня и на прага се появи жена. Това е една нещастна жена, помисли си Холи, изненадана как спря на вратата и за миг се втренчи в пода, все едно трябваше да си поеме дъх. Беше облечена в различни нюанси на сивото — сиви памучни панталони, сива тениска с дълъг ръкав и дори сиви платнени гуменки. Тънката й кестенява коса, достатъчно дълга, че да бъде вързана на опашка, изглеждаше несресана, все едно току-що се е събудила от дрямката, сетила се е, че трябва да бърза и я е захванала с ластична лента. Никакъв грим, никакви хитрини върху нежното й, красиво лице. Единственото нещо, което блестеше, бе диамантен пръстен до златна брачна халка. Тя си играеше и със златна верижка около врата, подаваща се през V-образното деколте на пуловера.

Холи умствено прехвърли имената на курсистите си. Джулиет Фриърс, Тамара Бийн, Саймън Марч и помощничката й — Миа Гелър,

единствената, която познаваше лично. Жената ѝ изглеждаше позната, но името не. Докато стоеше на прага, тя хвана с пръсти медальона и го извади навън. Златен медальон с малки рубини. Холи въздъхна. Познаваше този медальон.

— Джулиет? — произнесе тихо тя, страхувайки се, че висок звук или неочаквано движение ще прогонят новодошлата. Беше сигурна, че е Джулиет Андерсън — единствената приятелка, която имаше на острова като момиче. Но когато бяха на дванадесет Джулиет се премести с майка си от тук и те прекъснаха връзка още през първата година.

За кратък миг лицето на жената просветна.

— Холи? Ти ли си?

— Да, аз съм. — Тя пристъпи напред. Инстинктивното ѝ желание бе да я прегърне, но нещо от езика на тялото на Джулиет ѝ подсказа да не го прави.

— Нямах представа, че посещаваш баба си. Какъв късмет. Колко време мина? Петнадесет години?

Джулиет изглеждаше напълно различна от онова, което си спомняше Холи. Винаги бе имала дълга коса, чак до закопчалката на сутиена (и двете бяха сложили едновременно и за пръв път сутиени по време на последното лято, прекарано на Блу Краб Айлънд). А зелените ѝ очи с кехлибарени точки обикновено блестяха и святкаха, пълни с идеи и ентузиазъм. Искаше да стане морски биолог и да открие защо на острова, който се казваше така, няма сини раци. Искаше да стане и неврохирург и да лекува причините, поради които прачичовците на децата имат агорафобия, като нейния прачичо Натаниъл. Искаше да стане също и учител, да посвети половината от учебния ден на борба със злото и подлостта, показвайки на момичета като Ейвъри Уиндъмир какво става, когато израснат лоши и какво означава лошотия и подлост.

Тази жена със сиво-жълтия си тен, който подходеше на облеклото ѝ, с празните очи, с примирението, което издаваха отпуснатите рамене и стойка, беше наранена. Лошо наранена.

Холи не бе сигурна дали да започне разговор, или да я остави тя да поеме инициативата.

— Фриърс е фамилията на съпруга ти?

Джулиет кимна и погледна встрани. За миг докосна халката си, сетне погледна бялата тетрадка, която Холи бе оставила на кухненския

плот.

— Лятото, в което почина баща ми, баба ти ме научи как да готвя спагети и кюфтенца. Тя ми каза, че всеки път, когато полудявам до болка от отсъствието му, мога да сготвя любимото му ядене и да прибавя към него щастливите спомени като специална подправка, така ще го почувствам близо до себе си и за няколко кратки секунди ще имам покой. А след това щях да имам вкусна храна за себе си и, докато я ям, да си спомням всички прекрасни неща за него.

Очите на Холи се напълниха със сълзи.

— Спомням си, Джулиет. Спомням си, когато ти и майка ти отпътувахте с малката синя кола, а аз страдах и бях много тъжна. Тогава баба ми каза, че когато ми липсваш и искам да те почувствам до мен, да си направя мляко с шоколад. Мляко и една пълна лъжица подсладено какао. Действаше. До ден-дневен си спомням как в онзи ден ме успокои, че ще се върнеш. Тя толкова много ми липсва.

Джулиет замръзна.

— Липсва ти? О, не, Холи! Не ми казвай това!

— Вече трета седмица. Върнах се тук преди месец, страдаща и със сълзи в очите заради края на една връзка, а баба ми си отиде в съня. Радвам се, че бях тук, радвам се, че прекарах тези дни с нея.

Джулиет преглътна с мъка и загледа през прозореца.

— Ще те разбера, ако искаш да се откажеш от курса. Обадох се и оставих две съобщения на телефонния ти секретар, за да ти съобща, че баба няма да води курса, но не свързах името с теб, разбира се. На теб очевидно ти е нужна баба ми. Виждам това и те разбирам. Не се чувствай длъжна да останеш, само защото аз ще водя курса.

— Благодаря ти за разбирането — отвърна Джулиет, обърна се и излезе навън.

Но аз нямах това предвид, искаше да извика след нея Холи. Искаше да изтича, да ѝ каже да се върне, да я убеди, че рецептите на Камила все още са вълшебни и правят магии, нищо че Камила вече я няма. Магията е в желанията и в спомените.

Върви след нея! — каза си Холи. Тя има нужда някой да я върне.

Изтича навън, а мразовитият октомврийски въздух я преряза през тънкия пуловер.

— Джулиет! — извика и се огледа. Имаше един мъж, който вървеше по улицата и идваше към къщата. И една кола, която даде

мигач и зави по пътеката към нея. Но никаква следа от Джулиет.

Холи се огледа и я видя да седи на люлката, която баба ѝ бе направила за майка ѝ преди много години, когато дошли за пръв път на острова. Седеше и гледаше към боровете. Изглеждаше едновременно напрегната и разбита.

— Джулиет, моля те, върни се! — извика Холи. — Онова, което си искала от баба ми, все още е в кухнята. То е в нейните рецепти.

Джулиет не отговори, само издаде вопъл, който бе толкова тъжен, че Холи покри с ръка устата си. Какво трябваше да каже? Или да направи? Тя приближи люлката отстрани, за да не застане директно пред лицето ѝ.

— Въздухът тук е същият, какъвто го помня — продума Джулиет, гледайки втрещено напред. — В Чикаго не можех да дишам. Не можех да дишам! Там просто нямаше въздух. Чудя се дали винаги е било така, а аз просто не съм го забелязвала. Така трябва да е било.

— Какво искаш да кажеш?

Джулиет отново се загледа в земята и не отговори, а Холи нямаше друг избор, освен да я остави и да отиде да посрещне другите курсисти, които идваха. По пътеката вървеше един мъж. От колата излезе жена и се отправи към стълбите пред вратата.

Холи протегна ръка, без да е сигурна дали Джулиет ще я поеме или ще скочи да бяга, ще се качи в колата си и ще изчезне.

Тя стисна ръката ѝ.

— Добре.

Добре, повтори наум и Холи.

Малката група стоеше в антрето.

— Здравейте — започна Холи. — Аз съм Холи Магуайър, внучка на Камила Константина, която е поставила началото на този курс през 1962 година. Не твърдя, че съм толкова добра в готвенето като баба ми, но израснах до полата ѝ всяко лято, докато тя готвеше, наблюдавайки всяко нейно движение, слушайки и попивайки всяка нейна дума. И пазя всички семейни рецепти, рецептите от кухнята на Камила.

Беше репетирала този монолог предишната нощ и сама бе удивена от себе си! Как можеше да звучи така убедително, сякаш

знаеше какво говори, сякаш вярва в това, макар да чувстваше, че всеки миг ще се провали.

Другата жена, която по метода на изключването трябваше да бъде Тамара Бийн, бе малко над тридесетте, с дълга и ситно къдрава коса, с дръпнати екзотични кафяви очи и дълъг нос, който ѝ придаваше вид на царица, най-вероятно от Източна Европа. Тя вдигна вежди и се огледа.

— Само тримата ли сме? Две жени и един мъж? — попита тя. — Мама ми подари този курс, за да се срещам с мъже. Чула, че привличал много мъже.

Това обясняваше облеклото ѝ, съставено от прилепнал пуловер, тясна къса пола и високи до коленете черни кожени ботуши с високи токчета. *Не, не можеш да си тръгнеш* — изпрати телепатично мисълта си Холи. *Никой не може да си тръгне! Не позволявам!*

— Има още една курсиста, моята помощничка, но...

— О, слава богу — прекъсна я Тамара, прибирайки косата си на опашка като Джулиет. Сетне тръсна чантата си на пейката до вратата, седна, свали ботушите и ги смени с черни балетни пантофки. — Просто исках да опитам, разбирате ли? Затова се облякох така, сладичка, хваща окото. Но ми дойде до гуша майка ми да ми търси мъж. Сестра ми се омъжва, по-малката ми сестра. Средната вече е женена и бременна, разбира се. Направо ми писна да се срещам с мъже! Не искам да ви обидя, моля — обърна се тя към единствения мъж.

Той се усмихна.

— Няма нищо.

— Вие сте Тамара Бийн, нали? — попита Холи, поглеждайки в списъка.

Тя кимна.

— Поне може да се науча наистина да готвя, нещо, което ми е приятно да правя. Вече съм на тридесет и две. Е, и какво? Цялата фамилия се е впрегнала да ми търси мъж и това ме кара да се чувствам като отрепка, неудачница, която не може да си го намери сама. Не ми вървяло във връзките и те всички знаели какви са причините за това!

— Причините никога не са онова, което другите мислят — неочаквано продума мъжът, при което осъзна, че го произнася на глас. Саймън Марч беше висок като вършина, мършав и доста

привлекателен с пясъчноруса коса и тъмносини очи. — Искам да кажа, че не става дума за нещата, които можеш да направиш. Става дума за това кой си ти, какъв си. Аз съм Саймън Марч, между впрочем.

— Да, това е депресиращо, Саймън Марч — обади се Тамара.

Джулиет загледа обутите си в сиво крака.

— Всъщност не е — продължи Саймън. — Ако се замислите.

Какво ставаше? Това добре ли беше? Курсистите да си говорят? Да създават връзки помежду си? Да говорят за смисъла на живота? Трябваше да е добре. Със сигурност беше по-добре от неловко мълчание и тишина. Ако са заети с разговори, нямаше да забележат, че тя често търси съставките, правилния тиган или подходящите прибори в гугъл.

— Добре дошли, Саймън, Тамара и Джулиет — рече Холи, кимайки на всеки поотделно. — Миа, моята помощница, ще дойде всеки момент. — Погледна часовника си. Беше шест и пет. Време бе да се хваща с готвенето.

Можеш да го направиш — повтори си Холи. — Тук никой не е шеф-готвач нито професионалист, който веднага ще осъзнае, че си абсолютно невежа.

— Добре — продължи тя. — Да отидем в кухнята и да започваме. Нека всички застанем около кухненския остров, на който има място за петима. Ако някой се измори, може да вземе стол и да седне.

— Извинявайте, че закъснях! — извика един момичешки глас и Миа влетя тичешком, останала без дъх, с джинси и както успя да види Холи, с три тесни тениски, облечени една върху друга. Косата ѝ бе разрошена от тичането. — Татко настояваше да довърша домашното си за Острова на сините делфини. Не е ли глупаво да има такава книга, след като ние живеем на острова на синия рак?

— Точно навреме, Миа, не си закъсняла — успокои я с усмивка Холи. — Това е Миа Гелър. Тя е почти на дванадесет и ще ми бъде помощник. Хайде първо да си вържем престилките.

Баба ѝ бе направила дванадесет с различни размери, те бяха бледожълти и върху тях имаше бяла тенджерка с изписано върху нея в синьо „Кучинота ди Камила“.

Джулиет сякаш искаше да каже нещо, но прехапа устни и погледна встрани, погледът ѝ попадна върху снимката на Камила и

Холи на плота, близо до голямата купа със зелени ябълки.

— Толкова съжалявам за баба ти, Холи.

— Аз също — допълни Тамара. — Не я познавам лично, но сестра ми говори за тази жена с благоговение и шепнешком. Камила Константина има репутация на велика готвачка и ясновидка.

— Може би Холи е наследила способностите на баба си — намеси се Миа, докато връзваше престилката си зад гърба. — Я, кажи какво мисля сега?

— Че е време да започнем урока — отвърна Холи, опитвайки се да звучи авторитетно, но топло. Камила често ѝ бе казвала как понякога курсистите сменят темата на разговор и той няма нищо общо с рецептите. Тя приближи към острова, четиримата я наобиколиха, гледайки празната повърхност. Нямаше нищо, което да подсказва, че тук ще се проведе урок по готвене.

— Ако се чудите защо няма никакви продукти за менюто върху тази маса, то е защото моята баба вярваше, че част от обучението включва да научим всичко за продуктите и как да ги запазим, както и от какви видове купи, тенджери и тигани се нуждаем. Така че, ако се нуждаем от продукти, трябва да отидем и да си ги купим.

Е, до тук добре, помисли си Холи. Като тийнейджърка бе присъствала на няколко от курсовете на баба си и бе изненадана колко много си спомня от лекциите ѝ. За това че доставянето на продуктите беше част от процеса. За това, че внимателното задушаване на лука и чесъна в зехтин са основата на всяко италианско ястие и как последните подправки към всяко блюдо — независимо дали е пламенно желание или тъжен спомен, бяха толкова съществени, колкото и първите.

— Тази вечер ще започнем с едно просто и класическо италианско блюдо, много подходящо за есенния хлад — пиле по милански с ньоки и салата. Първо ще се заемем с пилешките котлети, тъй като за нюките въобще няма да имаме време. Ще използваме тези, които направих предварително вчера. Баба ми често правеше собствена паста, но също така използваше и готова в кутии, когато нямаше време или искаше да приготви бързо вечерята. Направила съм ви копия на рецептите за тазвечерното меню от бележника на Камила Константина. Миа, ще ми подадеш ли рецептите?

Миа взе купчинката листи и раздаде на всеки по три. Пиле по Милански, ньоки, пълнени със сирене, и сарата.

Саймън прегледа написаното.

— Изглежда напълно постижимо. А, ето ги и прочутите последни подправки. За пилето — желание. За ньоките — един щастлив спомен, а за салатата — един тъжен спомен.

Холи забеляза, че Джулиет потръпна.

— Може да прибавяте последната подправка мълчаливо или на глас. Както на вас ви се струва правилно.

— Значи можем просто да си пожелаем нещо, както когато духаме свещите върху тортата на рождения си ден? — попита Миа.

Холи се усмихна и кимна.

— Точно така. Всичко, което искате.

— Колко желания можем да кажем на пилето? — продължи да разпитва Миа. — Само едно? Или всеки от нас по едно?

— Всеки по едно. Рецептата изисква само едно от човека, който го готви. Тъй като всички заедно ще готвим, всеки ще сложи своето желание. Но нека да не бързаме. Първо, Миа, ще донесеш ли пилешките гърди от хладилника?

Момичето чевръсто донесе два пакета гърди и ги постави на масата.

— Баба ми винаги казваше, че човек може да си купи прясно месо от месаря, или такова, което изглежда прясно от супермаркета — продължи Холи, отваряйки пакета и нареждайки пилешките гърди върху голямата дървена дъска. — Тамара, би ли прочела от рецептата колко време трябва да се готви пилето?

Всички погледнаха рецептите, а Тамара отговори:

— Шест до осем минути, в зависимост от дебелината на месото.

— Добре, това е доста бързо — кимна Холи. — Значи можем да сложим водата за ньоки да се вари, тъй като това ще отнеме няколко минути. Саймън, ще се нуждаем от голяма тенджера, за да сварим петдесет броя ньоки, така че да не са много нагъсто, защото когато се сварят, ще изплуват на повърхността.

— Като рибки — пак се намеси Миа. — Така човек разбира когато златната му рибка е умряла. Изплува отгоре.

Саймън се разсмя и посегна за най-голямата тенджера за паста от висящите на стената над печката съдове.

— Никога не успях да задържа златната си рибка по-дълго време.

Холи го помоли да напълни половината тенджера с вода и да я сложи на котлона. После помоли Миа да прочете първите две стъпки за пилешкото.

Момичето прегледа написаното, преди да започне.

— Начукайте пилешките гърди с дървен чук между два листа фолио. Подправете ги със сол и черен пипер, сетне ги потопете в брашно, в разбито яйце и накрая в полента. Какво е полента?

— Това е царевично брашно, с което може да се замести галетата. Баба ми обичаше аромата, който полентата добавя към месото.

Холи нареди на Джулиет да вземе три големи, плоски чинии от бюфета с надпис „чинии“ (Камила много отдавна бе поставила на всички чекмеджета и шкафове надписи какво съдържат, за да улесни студентите да се чувстват като у дома си в нейната кухня) и да напълни едната с брашно, другата с полента, смесена с настъргано сирене пармиджано, а в третата да разбие яйце с малко вода. След като чиниите бяха подредени, тя връчи на всеки от курсистите по една малка консерва с домати и ги помоли да удрят с тях по пилешките гърди, докато станат с дебелина четвърт сантиметър.

— Вижте! — извика със смях Миа, блъскайки с консервената кутия по бедното парче месо, обвито във фолио. — Готвенето е позабавно, отколкото си мислех.

При тези думи дори Джулиет се разсмя.

— Сега всеки да вземе своето парче пилешки гърди и да го прекара през всяка чиния — рече Холи. — Овалваме ги първо в брашно, сетне в яйце и накрая в полента с пармиджано и сетне ги поставяме в тигана за пържене. Тамара, можеш ли да намериш една голяма табла в чекмеджето с надпис „Табли за готвене“?

Докато курсистите местеха месото от чиния в чиния, Холи ги наблюдаваше, неспособна да сдържи изблика си на радост. Тя преподаваше, наистина преподаваше. Курсистите следваха стъпките и очевидно се наслаждаваха на онова, което правеха. Джулиет изглеждаше погълната от работата си, докато топеше пилешкото в брашното и сетне в яйцето, а накрая внимателно го поставяше в последната чиния.

— Кога ще добавим желанията си? — попита Тамара, докато изпълняваха следващите стъпки — да изберат подходящия тиган, да налят олио и да загреят котлона на средна температура. — Аз знам какво да си пожелая.

— Какво? — попита Миа.

— Семейството ми да престане да ме третира като неудачница, защото още не съм омъжена, за разлика от по-малките ми сестри.

Саймън кимна, без да откъсва очи от нея.

— Мисля, че всички искаме семейството да не ни се меси. — Сякаш щеше да каже още нещо, но сложи ръка върху устата си и подаде на Холи маслото.

— Можете да добавите желанията си по всяко време на готвенето — обясни тя, слагайки бучка масло, след като зехтинът се загрея.

— Онова, което не искате, е ястието ви да бъде готово, преди да сте добавили и последната съставка.

Докато събираше чиниите от кухненския плот и ги слагаше в мивката, Миа каза:

— Искам баща ми да не се ожени за онази глупава, фалшива кукла с празна глава. Това е желанието ми. Моля те, сбъдни се. Моля те, стани истина. Моля те, сбъдни се — повтаряше тя с ръце, събрани за молитва към тавана.

— Коя е фалшивата кукла с празна глава? — попита Тамара, поставяйки крайчето на котлета в тигана, за да види дали ще започне да съска, според инструкциите. Когато това се случи, всички заобиколиха печката и внимателно положили котлетите си в тигана.

— Приятелката на татко. Тя е доста добра готвачка, колкото и да не искам да го призная. Как подобна фалшива кифла може да приготви такава хубава лазаня, не ми го побира акълът. Затова трябва да се науча да готвя дори по-добре от нея, така че баща ми да се откаже да се жени за тази нарисувана кифла, за да не умрем от глад. Той не спира да мърмори, че не можем да преживеем с изгорелите му пържоли. Толкова се страхувам, че ще се ожени за нея! Ако се науча да готвя и ако Даниъл ме покани на танци, тогава татко няма да направи тази супер грешка!

— Кой е Даниъл и какво общо има с това? — попита Саймън, без да изпуска от очи пилешкото. Сега, когато беше почти готово, той се

консултира с рецептата и пусна нъоките във врящата вода.

— Ама ти си също като татко! И той винаги казва, че не знае достатъчно за нуждите, дрехите и танците на дванадесетгодишните момичета и всички подобни неща — раздразни се Миа. — Като че ли аз знам! Така че, ако Даниъл ме покани на танци, а аз силно се надявам, татко ще проумее най-накрая, че мога да готвя, че мога да се оправям с момичешките работи сама и просто няма да имаме нужда от някой друг.

Саймън кимна разбиращо.

— Сега разбрах. Ти си много умно момиче. Ако този Даниъл не те покани на танци, значи е голям глупак.

Тя го изглежда внимателно за момент.

— Може ли да те питам нещо? Какво кара едно момче да хареса едно момиче?

Той разбърка нъоките в тенджерата.

— Когато бях на дванадесет се влюбих за пръв път в едно момиче на име Кристи. Беше с огненочервена коса, имаше лунички и бе толкова кльощава, че можеше да се промъкне през тесния процеп в оградата между къщите ни. Тя говореше всякакви интересни неща: за семейството си, за това че иска да види падаща звезда и да прекарва съботите като копае миди с баща си.

Миа се намръщи.

— Нищо от онова, което аз казвам, не е толкова интересно.

— Напротив, ще се изненадаш, че не е така — отвърна Саймън, като вдигна котлетите от тигана с голяма лопатка и ги постави върху покритите с кухненска хартия чинии. — Аз просто знам, че харесвах момичета, които казваха онова, което мислят, което чувстват и са пълни с идеи. Като... моята жена. Май е най-добре да добавя желанието си, тъй като нъоките са почти готови. Искам тя... да промени решението си.

Тамара прецеди нъоките, докато всички гледаха като омагьосани парата, която се вдигаше към тавана.

— За какво? — попита тя, връщайки ги в тигана.

— За това, че иска развод — отвърна той с очи, забити в пода. — Защото има връзка. — Погледна Миа и преглътна, сякаш осъзна, че е казал прекалено много пред едно дете.

— А ти не си ли ядосан? — попита Миа. — Защо ти е изневерила? Моята приятелка Емили от три дни не си говори с бившия си приятел. Нищо, че от четвърти клас са заедно. И каза, че никога повече няма да му проговори. Защото целунал друго момиче през обедната почивка, пред всички. И така скъса с Емили.

— Да, ядосан съм — кимна Саймън. — Но мисля, че съм готов да простя.

Всички замълчаха за миг. Сетне Миа се обърна към Холи и попита:

— А какво е твоето желание?

— Не е необходимо да изказваме желанията си на глас — отвърна Холи и добави останалото сирене и масло към нъоките, които Тамара внимателно бъркаше. — Може да ги казвате на глас, но може и мълчаливо, наум.

— Те така или иначе няма да се сбъднат — неочаквано вметна Джулиет.

Всички се обърнаха към нея. Тя стоеше до печката с малка купа, в която имаше изсушен градински чай. Премери количеството и го добави в тенджерата.

— Мога да желая, и да желая, и да желая, но онова, което искам, никога няма да се изпълни.

— Някои неща не може да се сбъднат — продума Холи. — През изминалите три седмици исках баба ми да слезе по стълбите, да си върже престилката, да пусне Верди, когото обичаше толкова много, и да започне да приглася, докато точи прясна пастата. Но това никога няма да стане.

— Тогава защо ги пожелавате? — попита Миа. — Така не ги ли прахосвате напразно, след като в една рецепта се слага само едно желание?

— Сърцето иска онова, което си иска — добави Холи, повтаряйки думите на баба си. Можеше да види как очите на Джулиет се пълнят със сълзи, затова добави: — Миа, моля, донесете с Тамара продуктите за салатата!

Миа погледна Джулиет и подаде на Тамара тетрадката с рецепти, след което двете заедно започнаха да подбират маруля и спанак.

Всички (с изключение на Джулиет, която мълчеше), казаха своите щастливи и тъжни спомени над нъоките и соса със сирене,

докато ги разбъркваха. Щастливият спомен на Холи бе как баба ѝ прави онази снимка в нощта, преди да умре. Камила веднага я принтира и закачи към скосения ръб на любимото си старинно огледало, а когато Холи я забеляза на другия ден, беше така щастлива. Нейният тъжен спомен бе самата загуба. Джулиет все така мълчеше и на два пъти излезе от кухнята. Тъжният спомен на Саймън бе денят, в който бе напуснал дома си — дъщеря му плачела в стаята си и отказвала да го пусне, за да ѝ каже довиждане. А щастливият спомен бе да вижда лицето ѝ всяка втора събота в месеца, въпреки че тя оставала при него само един ден, вместо целия уикенд. Тъжният спомен на Миа включваше срещата с „тъпия съпруг на майка ѝ, който вони и няма рамене“, а щастливият, когато засякла Даниъл да я гледа в часа по американска история днес следобед. Щастливият спомен на Тамара беше денят, в който скъсала с последното си гадже, някакъв маниак на тема контрол, на име Леърд. Тъжният бе начинът, по който сестрите ѝ се отнасяли с нея, защото скъсала с един готин доктор, който имал лека склонност към „контролиране“ — и обясни, че контролирането му се изразявало в това, че я посъветвал на какви теми да говори по време на обяда с родителите му, които били завършили Йейл.

— Голям манипулатор беше — добави Тамара, докато миеше салатата и спанака. — Холи, знаеше ли, че баба ти е причина за брака на сестра ми? Франческа дошла, за да ѝ предскаже бъдещето, а Камила ѝ казала, че другата седмица ще срещне на кея един мъж, за когото ще се омъжи. Точно така стана. Удивително, нали?

— Баба ми предсказвала ли е някога твоето бъдеще? — попита я Холи.

— Три пъти си насрочвах среща с нея, но все я отменях. Не бях сигурна дали искам да знам бъдещето. И до днес си задавам въпроса какво щеше да стане, ако сестра ми не бе пожелала да прекара цяла седмица рисувайки на кея. Тя чувстваше, че трябва, защото съдбата я очакваше там. А аз се страхувах...

— Мога да те разбера — намеси се Джулиет и гласът ѝ прозвуча така неочаквано, че всички спряха да работят и се обърнаха към нея.

— Баба ти сигурно ти е предсказала и твоята съдба — смени посоката на въпроса Миа, обръщайки се към Холи.

— Почти бих искала да не беше го правила — поклати глава тя. — Да, предрече, че истинската ми любов ще бъде мъж, който хареса едно гнусно италианско ястие на име *sa cordula*. Това са задушени агнешки чревца с грах. — Направо потръпна от погнуса.

Саймън се разсмя.

— Че кой би харесал подобно нещо?

— Досега никой — отговори му Холи.

Той подбираше съставките за дресинг на салатата, само чесън и зехтин.

— Съдбата и късметът са интересни неща. Тамара, мислиш ли, че е било съдба или сестра ти сама е предизвикала тази среща, защото е знаела, че това ѝ е късметът?

Тя само вдигна рамене и му подаде огромната купа със салата, готова за овкусяване.

— Нямам представа. Много пъти сме говорили по този въпрос. Знам само, че е много романтично.

— Знаеш ли кое ще бъде напълно смахнато? — намеси се Миа. — Ако Холи намери мъж, който наистина ще хареса нейните агнешки дреболии и въпреки че той е голям и грозен гадняр, тя реши да се омъжи за него, само защото съдбата е предопределила, той да е голямата ѝ любов.

— Това наистина ще бъде странно и свръхестествено — кимна Холи. — Защото никой на света не може да хареса това ястие.

— Аз не съм сигурен, че вярвам в съдбата — призна Саймън, докато поръсваше салата с дресинга. — Когато срещнах жена ми за пръв път, въобще не бях привлечен от нея. Мислех си, че е прекалено хубава, ако можете да разберете какво искам да кажа. Почти изкуствено красива. Но когато я опознах — бяхме колеги в една и съща лаборатория, се влюбих в нея до полуда.

— Това също може да е било съдба.

— Наистина. Но сега живея в малък апартамент с две спални в идиотски грозен комплекс, а Кас — това е дъщеря ми, мрази стаята, която се опитах да подредя за нея, и не иска да ме посещава. Не желая да я карам насила, но тя ми е дъщеря, а аз съм и баща — искам да имам по-близка връзка с нея.

— На колко години е? — попита Тамара, докато подреждаше нъоките в купата за сервиране.

— На осем. Когато дойде миналия месец, опитах да приготвя любимото й ядене — спагети с кюфтенца. Но стана ужасно — спагетите бяха недоварени, топките месо бяха твърди, а сосът горчеше, изобщо целият ден бе ужасна катастрофа. Мисля, че това е причината да се запиша в този курс — исках да се науча да готвя любимата й храна и това може би ще помогне. Тя обича спагети. Яде ги за закуска, обяд и вечеря, ако майка й позволи. С масло, с доматиен сос, с кюфтенца. А аз не искам да отварям отново поредната консерва. Кас е само на осем години, но подозирам, че се досеща, че това са консервирани боклуци. А за мен е важно какво мисли тя.

— Ще се учим да готвим спагети с кюфтенца другата седмица — успокой го Холи, като премести един котлет върху чинията. — Ще се научиш как да правиш убийствени кюфтета със спагети, така че тя ще иска да идва всеки ден при теб.

Той се усмихна, но после се втрени в пода.

— Преди три месеца животът ми беше един, а сега е съвсем друг. — Огледа се, сякаш бе изненадан от онова, което вижда, сетне се загледа в ръката си. *В лявата*, осъзна Холи. — Всеки път, когато погледна този пръстен на пръста си, за миг забравям, че той не е само символ на нещо. Разбирате ли? А сега, след като жена ми ме напусна заради един богат и мазен женкар, виждам малкото си момиченце само два пъти в месеца. — И поклати глава.

— Радвам се, че обичаш толкова много дъщеря си и се интересуваш какво мисли — обади се Миа. — Това ми вдъхва надежда.

Той й се усмихна и занесе голямата дървена купа със салата на масата.

— Добре.

Холи погледна Джулиет, която само мълчеше. Гледаше през прозореца, без да вижда нещо, просто гледаше в сгъстяващата се тъмнина.

— Ти си добър баща — каза Миа. — А какво ще кажеш, ако моят татко не се интересува от онова, което мисля аз? — Тя приглади краищата на престилката си. — Искам да кажа, не трябва ли да се зачита какво мисли семейството?

Тамара я загледа.

— Скъпа, разбира се, че баща ти трябва да зачита твоето мнение. За теб е важно коя ще е бъдещата му жена. Сигурна съм, че осъзнава това.

— Въобще не съм сигурна в това — отвърна Миа и остави купата със салата. — Боже, това мирише страхотно. Гладна съм като вълк. Направо умирам от глад.

— Тогава да сядаме и да ядем — предложи Холи, поставяйки по една чиния с пилешки котлети пред всеки.

Петимата тъкмо щяха да седнат, когато на входната врата се позвъни и една позната по физиономия жена нахлу безцеремонно в къщата. Високите ѝ точета чукаха отчетливо по дървения подносеше впит в тялото розов костюм, малко шалче около врата, завързано кокетно настрани и скъпи черни обувки от кожа.

Празноглавката. Фалшивата малоумница. Куклата с клатещата се глава.

— Не съм закъсняла много, нали? — попита тя. Усмивката ѝ беше снежнобяла. — Искам да се запиша в този курс. На обявата пише, че има свободни места.

Холи обърна очи към Миа, която гледаше удивено и невярващо.

Момичето присви очи.

— Ти знаеш как се готви италианско. Защо ти е този курс?

— О, здравей, скъпа! — обърна се тя към Миа, изпращайки ѝ нещо като въздушна целувка. — Да, аз съм добра готвачка и италианските са едни от любимите ми специалитети, но няма ли да е чудесно да сготвим нещо заедно! — Тя се усмихна щедро на всички на масата. — О, скъпа! — Спря погледа си на Джулиет. — Сивото не е вашият цвят. Имам диплома и съм търговски агент на Интърнъл Бюти Козметикс. Бих казала, че вие сте тип лято. Не, по-точно пролет. Пролетта не носи сиво — със сигурност не и в този нюанс.

Миа се усмихна на Холи, сякаш усмивката ѝ казваше „Нали ти казах“.

Джулиет се втренчи в Джоди за миг, сетне отмести поглед към прозореца.

— О, пфу! — въздъхна Джоди. — Добре де, винаги попадам на разни бизнес жени. Ще ми се да изкарам този курс, макар да ми се струва, че май съм пропуснала готвенето тази вечер. Коя от вас е Камила?

— Аз съм учителката. Казвам се Холи.

— О, така ли? — Джоди изглеждаше объркана. Миа поклати глава. — Холи, значи. Добре де, както и да е, има ли свободно място?

Можеше да почувства очите на Миа, които я пронизваха. *Не. Кажки не.*

— Сигурна съм, че няма — неочаквано произнесе Джоди с тънка усмивка. — Но трябваше да вляза и да проверя.

А, значи нямаше сериозни намерения. Това щеше да улесни Холи.

— Съжалявам — отвърна тя, — но тъй като за пръв път провеждам готварски курс, се спрях на четирима курсисти.

Можеше да види облекчението върху лицето на жената. Идеята да дойде тук очевидно не беше нейна, а на Лиъм.

— Ау, по дяволите! — възкликна престорено Джоди. — Миа, така се надявах, че ще работим заедно. В такъв случаи чао! О, да не забравя, оставих няколко от брошурите на Интърнъл Бюти Козметикс и визитките ми на масичката, ако някой иска да обсъди цвета на косата си. Сега, когато лятото си отива, всички изглеждаме малко поизбелели.

Когато звънецът на вратата звънна зад гърба ѝ, Джулиет неочаквано се разсмя с цяло гърло.

— Извинете — каза, след като успя да си поеме дъх. — Това беше смешно.

— Трябва да я чуеш как разказва вицове. Имат точно обратния ефект — обясни Миа.

Последва кикотене и след това всички седнаха да изядат първото си стотвено ястие. Имаше възклицания от рода на „Хм, не е никак лошо“ и „Това направо е страхотно!“ и дълга дискусия относно менюто за следващата седмица. Съгласиха се единодушно да сменят едното блюдо със спагети с кюфтенца, за да може Саймън да се научи как да прави храната, която щеше да накара дъщеря му да се връща отново при него.

И така оценката за първия час беше 6 плюс.

След като приключи с почистването на кухнята (Миа пропусна повечето от дейностите), Холи отиде на верандата с чаша чай и дневника на баба си. От тук заливът не се виждаше, но звуците на

водата, която се блъскаше и се връщаше, и топлият полъх на бриза почти я приспиваха. Можеше да остане да спи тук и да бъде в пълна безопасност, ако не бе една миешка мечка, която се промъкна, за да открадне парче тирамису, останало от вчера.

— Бабо, мила бабо — прошепна на глас тя, отправяйки очи към тъмното небе. — Тази вечер беше успешна. Направих го. Никой не се разгневи и не ме нарече измамница. Никой не си поиска парите обратно.

Умираше от любопитство да открие какво се бе случило с четирите жени, които се бяха записали в курса на баба й. Дали се бяха върнали за втория урок? Дали съпругът на Анет беше умрял? Затова отвори дневника и зачете.

„Август 1962

Мило дневниче,

Другата седмица те се появиха отново с банкнотите си от десет долара — четири жени, изпълнени с вълнение и възбуда. Всяка от тях бе направила на съпруга си блюдата, на които ги бях научила, и бяха настъпили промени. Големи промени. Съпругът на Анет се върнал от работа на другия ден, след като му сготвила телешко пармиджана, и й казал, че заслужава да подремне малко след като цял ден се е занимавала с ревящото бебе. Представяте ли си? — след като винаги твърдял, че гледането на бебето е отговорност на майката. Съпругът на Нанси й бе донесъл огромен букет от лилии — любимите й цветя, макар че можел да избере по-евтините карамфили. Този на Ленора Уиндъмър резервирал круиз с вечеря около Каско Бей. А мъжът на Жаклин правил любов с нея за пръв път от седем месеца.

След една седмица с моите рецепти тези мъже се прибирали вкъщи с други очаквания, освен скок и вестник. Те се прибирали по-мили, по-добри. Надничали в мистериозните тенджери върху печките. Душили въздуха и се усмихвали. А през нощта били любовници. Жаклин шепнешком ми призна над един кош, пълен с ябълки в универсалния магазин, че мъжът й я пожелал по начин, по

който не бил го правил от две години. Дали има някаква тайна подправка, която да сложи в пържолата или в пюрето от картофи — любимото му ядене? Може би босилек?

Какво можех да ѝ кажа? Отговорих ѝ съвсем честно, че не знам. В моите добавки и подправки нямаше нищо магическо. Рецептите просто искаха, докато ги готвиш, да казваш желание или спомен, и те се сбъдваха.

Или, което бе по-вероятно, жените се бях променили. Бяха изпълнени с повече надежда. Очакваха повече. Опитах се да обясня това, но Ленора не ми позволи, като безцеремонно заяви, че според съпруга ѝ тези «ай-талиански» манджи били пълни с афродизиаки, каквито са, например, стридите. Напомних им, че в рецептите, които им бях дала, нямаше стриди.

На втория курс, когато приготвяха патладжани пармиджана и лингуини със сос от миди, желанията и спомените влязоха в тенджерите и тиганите. Докато режеше патладжан Ленора си пожела още едно бебе. Не мога да обясня странното чувство, което ме обзе, когато тя добави към ястието «Моля те, боже, нека това се сбъдне.» Знам само, че чувството беше странно, неопределено, не съвсем лошо, но не и съвсем добро. Не бях сигурна какво означава това. Може би близнаци?

Докато слагаше сол във врящата вода, Анет си пожела празненството, което подготвяше за рождения ден на съпруга си, да бъде бляскаво, успешно и високомерната ѝ зълва да дойде. Трудно ми е да си представя човек, когото Анет би определила като високомерен, тъй като тя и приятелките ѝ са най-големите сноби, които съм виждала.

Нанси стържеше сирене и си пожела сестра ѝ да се върне от Флорида в Мейн.

А Жаклин пусна лингуините в тенджерата, пожелавайки си съпругът ѝ да спи тази нощ отново в общото им легло.

След няколко седмици всички тези пожелания се сбъднаха. Ленора научи, че е бременна в шестата седмица. Сестрата на Нанси дойде на гости и съобщи, че съпругът ѝ

се мести в бостънския офис на фирмата, което за Нанси бе все едно, че се е преместила в Мейн. Мъжът на Жаклин ѝ купи черно плюшено мече. А високомерната зълва на Анет отговори на поканата за четиридесетия рожден ден на мъжа ѝ с «да». Но два дни преди празника той почина от масивен инфаркт, който получи по време на джогинга. Така че рожденият ден се превърна в погребение.

Не познавам Анет добре, а и тя е почти непоносима материалистка и обсебена от страстта да притежава вещи, каквито имат приятелките и съседите ѝ. Но сега онова, което искаше най-много от всичко, бе да се присъедини към съпруга си на небето — това ми каза, когато влязох в къщата ѝ вечерта на погребението, след като всички си бяха разотишли. Можех да чуя бебето, което плачеше, а когато Анет не отвори вратата, аз я бутнах леко и тя се отвори. Открих я да плаче на масата в кухнята, с гръб, подпрян на хладилника, и съдове, пълни с храна върху масата и плотовете. Казах ѝ, че съм тук, и че отивам да се погрижа за бебето. Тогава тя ми призна, че също е мъртва и добави: «Защо не си отидох с него? Просто искам да съм с него.»

Оставих я и се качих при бебето, като се надявах, семейството и приятелите, които бяха дошли на погребение, да са се погрижили за него. То беше мокро и гладно, така че смених пелените му, стоплих бутилка мляко и го върнах в люлката, но когато то започна да плаче отново, Анет запуши ушите си с ръце, аз ѝ казах:

— Скъпа, ще взема бебето с мен, за да се съвземеш. Когато си готова, ела да го прибереш.

Тя кимна и избухна в сълзи, затова ѝ помогнах да се качи в спалнята, където хлипайки си легна, а аз я покрих със завивката.

Познавах всичко това.

Прибрах храната в хладилника, минах през детската стая и взех една чанта с дрехи за бебето, написах бележка, с която да напомня на Анет, че съм завела бебето ѝ в моята

къща, за да се грижа за него, и че може да си го вземе, когато реши, и напуснах къщата.

Лучана беше във възторг, че имаме бебе вкъщи и ми помагаше да му сменяме пелените, дори когато то се изпишка направо върху нея. След три дни Анет дойде за бебето. Нещо в очите ѝ си бе отишло, онази искра на завист и настървение бе угаснала.

— Благодаря ти, че ми помогна — каза тя, като взе бебето си от плетената детска люлка, която бях купила от магазина за вещи втора употреба.

— Винаги, когато имаш нужда от време за себе си, просто ми го доведи — успокоих я аз.

Съобщих ѝ, че съм прекъснала курса от уважение към скръбта ѝ, но тя поклати глава и каза, че ще ѝ бъде от полза да бъде сред приятели. Така на следващата седмица те се върнаха. Анет, както и преди, бе съдържана с мен, сякаш не бях ѝ помогнала, нещо, което приятелките ѝ очевидно не бяха направили. А когато стигнахме до момента на желанията, които трябваше да вкараме в нъоките, тя пожела да си намери друг съпруг, който да печели, колкото Боб.

Ленора ѝ се усмихна; очевидно тя бе човекът, който бе посъветвал Анет да се вземе в ръце и да контролира живота си. Бих си помислила, че Анет има дребна душица, но когато трябваше да сложи в рецептата един щастлив спомен, тя каза как съпругът ѝ четял на смъртно болния си баща резултатите от Суперкупата и как тя знаела, че макар да изглеждал винаги отнесен, от време на време можел да бъде любящ и внимателен.

Оказа се, че Боб, както казват американците, е бил най-обикновено лайно.

И това бе периодът на жалейка за Анет. Сега тя искаше нов съпруг, който да не се дразни от бебето с колики. Желанието на Ленора бе да не пометне, както се случило предната година. Нанси искаше роднините ѝ да се преместят заедно със сестрата на мъжа ѝ в Ню Хемпшир, а Жаклин искаше съпругът ѝ да прекъсне връзката със своята

секретарка, която била причина за сухия период от миналата година.

Те идваха седмица подир седмица и станаха доста прилични готвачки на италиано-американска храна. Аз обаче не мога да кажа, че станах част от тяхната малка компания, въпреки че знаех най-съкровениите им тайни, желания, мечти и страхове.“

Холи затвори дневника и обви ръце около себе си, объркана от прочетеното. Жените, които бяха посещавали курса на баба й, се оказаха самовлюбени, егоистични и безсърдечни, въпреки трагедиите, изневерите и нещастията, с които живееха. Или много вероятно точно заради тях. Холи потръпна, тъй като вятърът проникна през пуловера й. Тя мислеше за Джулиет, която страдаше така отчаяно по някого или по нещо, самотна тук, в Мейн, където нямаше семейство, но имаше поне един приятел.

Взе чашата и тетрадката, влезе в къщата и вдигна телефона да й се обади, но осъзна, че всъщност имаше само един номер в Чикаго, на който никой не отговаряше. Джулиет страдаше от загуба. Чия? На съпруга й?

Звучеше така, както баба й описваше Анет — преди да реши да си намери нов съпруг. Защо да не опитахте да я подбутне от мястото, на което бе замръзнала? Сега не беше в състояние да я открие, но се надяваше, че следващия понеделник ще дойде на курс.

Бди над нея, бабо, моля те! — помоли се наум Холи и хвърли поглед към Антонио, който лежеше на мястото си и гледаше навън към мастиленото небе с блещукащите звезди.

На другата сутрин, докато Холи проверяваше дали сосът болонезе ври на печката и с едно око следеше времето за варене на талятелите, една от любимите ѝ пасти, тя осъзна, че през трите седмици, през които бе продавала храна за вкъщи, никой не бе влизал в магазина с широко отворени очи, срамежлива усмивка и не бе попитал: „Какво имаше в соса?“

Тя нямаше представа каква бе причината за вкусовите качества на храната, която бе готвила Камила, но вероятно самата Камила бе вълшебната съставка.

Сосът болонезе очакваше само едно желание, просто едно обикновено старо желание, нищо модно или екстравагантно, така че мислите на Холи се върнаха към Джулиет с тъжните очи и сивите дрехи.

— Желая Джулиет да намери покой — беше желанието, което влезе в соса заедно със ситно нарязаната панчета.

Някой започна да звъни на вратата поне двадесет пъти. Холи си помисли, че е Миа (Кой друг би могъл да бъде?) и наистина беше тя, с изкривено лице, трепереща в сутрешния хлад в тънкия си светлосин пуловер и джинси.

— Миа, скъпа, какво...

Момичето избухна в сълзи, а Холи я вкара в къщата, затваряйки вратата с крак. Заведе я в кухнята и я сложи да седне в кътчето за закуска, като бързо ѝ направи течен шоколад, който изглежда имаше магически свойства или поне по отношение на Миа действаше така.

— Той ще предложи на тази малоумницаааа — виеше момичето, подпирайки глава на рамото ѝ. После се дръпна и покри лицето си с ръце. — Не мога да повярвам. Как е възможно? Знае какво чувствам към нея. — Сълзите се стичаха по лицето ѝ, а Холи побърза да седне до нея.

— Откъде знаеш? — попита, посягайки да прибере зад ушите падналата на лицето ѝ коса.

— Преди пет минути отивах към кухнята и минах покрай спалнята му, а той стоеше до прозореца с гръб към мен и държеше годежен пръстен в ръката си. Гледаше го сякаш репетираше предложението си. — Момичето отново избухна в сълзи и наведе глава.

Холи погали косата ѝ и стана да ѝ налее още горещ шоколад.

Миа вдигна глава.

— Ти можеш да ми помогнеш! — Вдигна чашата и я обви с ръце, за да се стопли. — Можеш да дойдеш тази вечер у нас. Аз ще кажа „Татко, не може да се ожениш за тази фалшива малоумница, която дори не ме харесва“, а когато той отговори: „Скъпа, разбира се, че те харесва“, ти ще кажеш: „Не, не я харесва, тя направо се зарадва, че няма място в курса“. А той ще каже: „Хайде, стига! Това е лудост! Тя просто е влязла и се оказало, че няма свободно място“. След което той ще започне половинчасов спор за нещо, което нарича проект, това е думата, която напоследък непрекъснато употребява. И тогава ти ще му кажеш да остави психарските приказки и малоумницата и че аз съм права.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и Холи знаеше, че трябва да стъпва внимателно.

— Скъпа, не ми е работа да се месея в живота на баща ти. Дори не го познавам.

— Неговия живот ли? Това е моят живот! Ти познаваш мен. Нали съм твоя помощничка? Моля те, Холи!

— Миа...

Тя я гледаше с боровинковите си очи, пълни със сълзи.

— Той казва, че никога няма да направи нещо, което да бъде лошо за мен. Но е заслепен от Джоди с големите цици, късите поли и високите токчета. Няма начин да я обича. И отгоре на всичко тя ме мрази.

— Сигурна съм, че не те мрази.

Момичето се изправи и стисна устни.

— Говориш точно като нея.

Почувства се гадно. Не знаеше как да постъпи и какво да каже.

— Само ела тази вечер, Холи, моля те. Не е необходимо да казваш нещо, ако така решиш. Но ако почувстваш, че искаш да се намесиш, може.

— И поради каква причина да дойда у вас?

Миа прехапа устни, сетне очите ѝ светнаха.

— Ами нали съм твоя помощница? И след като си видяла, че не знам нищо в кухнята и кухненската работа, си поискала да ми дадеш урок в моята къща. Да ме запознаеш как работи печката и как да използвам картофобелачката.

Холи вдигна вежди.

— Моля те! Няма да говориш, ако решиш. Но ако баща ми каже нещо, което сметнеш за откачено, може да се обадиш. Нищо че не го познаваш, може да кажеш нещо, нали? Например: „Виж ти, сигурно е трудно да предложиш брак на жена, която дъщеря ти мрази.“ И така разговорът ще започне. На теб той не може да каже: „Когато пораснеш, ще разбереш“, както ме реже мен, защото ти вече си пораснала.

— Миа, това не ми е...

— Моля те, Холи! О, Холи, просто ела, за да ми покажеш как работят кухненските уреди, какво са направя, ако сигналната лампичка на печката изгасне или други такива работи. Защо не бива да използвам вилица, за да бъркам яйцата в тиган с тефлоново покритие. Ей такива неща. Наистина трябва да се науча, нали?

Хол и въздъхна.

— Добре, добре. Наистина ти трябва някои насоки. Но не мога да ти обещавам, че ще коментирам живота на баща ти. Това не е моя работа.

— Към шест?

— Добре, към шест.

След тези думи Миа излезе, а Холи я загледа как тича по улицата и надолу към залива.

Ама че разговор. Ама че проблеми. Как се забърка в това?

Тя продаде три кутии с талятели и три четвъртинки сос болонезе и ѝ върнаха само една порция равиоли с тиквички (били прекалено сочни!?). Истински прогрес. Въпреки че курсът вървеше добре, през целия ден очакваше телефонът да звънне и някой от курсистите да се откаже и да си поиска парите обратно, но той благословено мълчеше, докато не звънна звънчето на входната врата. Това също беше прогрес.

Когато звънът се повтори, Холи покри купата с минестроне, която правеше за трети път (първо беше прекалено безвкусна въпреки всички билки, които сложи, а после прекалено рядка) и отиде към вратата, осъзнавайки, че е готова да похвали днешната паста специал или да предложи някои от все още пресните сосове, останали от вчера. Усмихна се на удивително красивата жена с дълга червена коса, тъмносини очи и най-прозрачната кожа, която бе виждала. Тя бе идвала няколко пъти, докато баба и беше жива, а Холи я видя и на погребението.

— Здравейте. Аз съм Франческа Бийн. Сестрата на Тамара.

Сестрата на Тамара? Холи огледа лицето ѝ и забеляза същия леко орлов нос и остра брадичка, макар че инак не си приличаха.

— О, да, вие сте булката. Поздравления.

— Благодаря. Всъщност съм тук именно по повод на сватбата. Ще се омъжа след шест месеца, на двадесет и първи март, първия ден на пролетта в Блу Краб Коув Ин. В момента уреждам кетъринга и си мисля дали кухнята на Камила не би искала да приготвя сватбеното меню за мен и годеника ми и за майките ни, които ще платят сметката. Затова те искат да одобрят предварително музиката, храната че дори и фотографите.

Устата на Холи направо увисна, но тя бързо я затвори, напомняйки си, че не бива да изглежда удивена, ако някои, който планира така разточително и щедро сватба в Блу Краб Коув Ин — един от най-люксовите и скъпи хотел-ресторанти в южен Мейн, иска да инспектира лично тези дейности.

— Това е голяма чест за мен, Франческа. Но след като видях, че бяхте на погребението на баба ми, значи знаете, че нея я няма. Аз готвя за „Кучинота ди Камила“.

— Знам. Сестра ми разказа за вас и курса снощи. Каза, че се наслаждавала и харесала всичко, което сте направили.

Благодаря ти, Тамара.

— Вашата баба е причина да се омъжа за мъжа на мечтите си — продължи Франческа. — Щях да я наема да осигури храната за сватбата независимо дали майка ми или бъдещата ми свекърва ще я одобрят, но сега, когато нея я няма, тази сутрин те вдигнаха вой до небето по време на закуската, когато им казах, че искам да предоставя поръчката на вас. Настояха да подготвите пробно меню, за да го

одобрят или няма да платят, а за да бъде искрена, трябва да призная, че аз и годеникът ми още следваме и нямаме пари, така че съм принудена да им се подчиня, след като завися от тях.

— Напълно ви разбирам — кимна Холи. — Искрено съм трогната, че ми предоставяте тази възможност. Не мога да ви опиша какво означава това за мен.

— А аз не мога да ви опиша какво означаваше вашата баба за мен. За мен и Джак.

— Сестра ви сподели, че предсказанието на баба ми ви е събрало — усмихна се Холи.

— Можете ли да повярвате? Едно врачуване за двадесет и пет долара промени живота ни! Трябваше да избирам между две докторски програми — една тук и друга в Калифорния. И понеже майка ми искаше да остана тук, това ме накара да избира Калифорния. Не можех да реша и така дойдох при Камила.

Докато Холи направи по чаша чай „Ърл Грей“ и заведе Франческа в къта за закуска, тя ѝ разказа историята. Седяла на същия този стол и слушала как Камила ѝ казала да вземе боите и триножника си (като се има предвид че дори не и била споменала, че рисува), и всеки ден да ходи на кея, където щяла да срещне мъжа, за когото ще се омъжи. Това щяло да ѝ помогне да избере — Мейн или Калифорния.

— И беше права — поклати глава Франческа, отпивайки от чая. — На четвъртия ден се върнах, за да направя корекции на рисунката си от разстояние. Един много симпатичен мъж дойде да погледне и ме похвали, че рисунката ми на моста към Блу Краб Айлънд е много красива и ако се продава, веднага ще я купи. Докато говорехме, забравих за предсказанието на баба ти. Бях така погълната от него, от разговора за острова, а той каза нещо от рода на „Мейн е част от вас, от вашата същност, затова го показвате в рисунките си“ и аз осъзнах, че мястото ми е тук. До този момент мислех само как да избягам колкото може по-далеч от досадната ми майка. Но милият Джак ми помогна, защото от този ден нататък всяка вечер имах среща с него.

Холи се усмихна.

— Страхотна история.

— Не знам дали баба ви е причината или е пръстът на съдбата. Не знам и какво щеше да стане, ако бях заминала за Калифорния. Знаем

само, че срещнах мъжа на мечтите си и ще се венчаем през март. Ще се обзаложа, че и вие сте получили някакъв страхотен съвет от баба си.

Холи отново се усмихна. Всъщност бе получавала страхотни съвети от баба си през целия си живот. Но невинаги беше слушала.

— Значи разбирате защо искам да дам възможност на „Кучинота ди Камила“, дори самата Камила да не може да сготви? Това е нейно право. Това е нейното място и аз мога да почувствам, че все още е тук. — Тя погледна към Антонио, който лежеше на слънце в плетеното си легло.

— Тази котка беше тук, когато тя ми каза да прекарвам часовете по обяд на кея. И ще бъде тук, когато вие направите пробното меню.

— Нима мислите, че Антонио има някакви специални сили? — попита с усмивка Холи.

Франческа се разсмя.

— Не. Знам обаче, че принадлежеше на Богинята на любовта. А сега принадлежи на вас. Всичко тук принадлежи на вас. Предполагам, че нямаше да сте тук, да готвите паста и да преподавате на курсисти, ако не се отнасяхте сериозно към готвенето.

— Много съм сериозна — потвърди Холи. И в този миг осъзна колко е права.

След още една чаша чай Франческа ѝ разказа за първата си среща с Джак, за годишното парти, на което присъствала и Камила, подарила им красива кутия с техните имена върху капака, а сетне премина към подробностите около провеждането на теста за менюто. Майките искали той да бъде след две седмици, така че Франческа определи една дата и часа на срещата им в приемната на Блу Краб Коув Ин, защото според майката на Джак било еднакво важно храната да подхожда на интериора и атмосферата, колкото и да бъде вкусна.

— Стана дума за менюто — прекъсна я Холи. — Какво имате предвид?

— Тъй като Джак произхожда от италианско семейство, на всички ни хареса идеята да почетем и двата рода. Мейн среща Италия. Равиолите с месо от раци на Камила, които тя направи за нашия годеж, бяха страхотни. Трябва да се поднесат три блюда. О, и всяко блюдо трябва да има вегетариански вариант. Десертът няма да бъде ваша грижа. Тортата ще бъде направена в Портланд от любимата сладкарка на майка ми.

— И ще искате мостри от няколко различни блюда?

— По три за всяко сервиране би било идеално.

По три за всяко сервиране. Девет блюда, които трябваше да се научи да готви перфектно за две седмици. Ако спечелеше тази поръчка, щяха да я наемат и други. За Блу Краб Коув Ин, за партита, чествания, празненства, корпоративни, академични и частни сбирки.

— Франческа, може ли да попитам нещо? Кой са конкурентите?

— Двама. „Портланд Кукс“ и Ейвъри Уиндъмър. Познаваш ли я? Израснала е тук, на острова. Сега също предлага готварски курсове. Моите родители са стари приятели на семейството ѝ, така че бях принудена да ѝ предложа да участва, макар че — тя се наведе напред — не я обичам много. Освен това Ленора Уиндъмър е добра приятелка на моята баба, и тъй като между Ленора и твоята баба имало някаква вражда, се почувствах длъжна да дам шанс и на внучката ѝ.

— Каква вражда? — Нищо в дневника на Камила не намекваше за вражда, поне дотам, докдето бе прочела. Макар че, както самата Камила бе написала, въпреки признанията и тайните, които бяха споделяли с нея, тя не бе приета в групата на четирите жени като приятелка. — Като например?

Франческа поклати глава.

— Не знам. Баба ми не си пада по клюките, така че никога не ми е казала нищо. А когато опитах да разпитам мама, която е по тази част, тя също отрече да знае подробности, освен че било нещо, свързано с втория син на Ленора, който починал съвсем малък.

Умрял малък? Дали не беше бебето, което най-накрая бе заченала?

— Както изглежда Ленора дълго време се опитвала да прогони баба ти от острова, когато са били между двадесет и тридесетгодишни, след това просто я пренебрегнала и спряла да говори за нея. Опитала се да накара и приятелките си да спрат да посещават курсовете по готварство на Камила, но въпреки това те продължавали да ходят и накрая Ленора се примирила.

— Чудя се какво се е случило — прошепна Холи, а думите на баба ѝ изплуваха в мисълта ѝ: *Когато Ленора сложи нъоките във водата и добави „Моля те, господи, нека да забременея“, имах странно усещане.*

Франческа сви рамене.

— Каквото и да е, било е нещо лошо. Когато баба ми преди няколко месеца спомена на Ленора, че смятам да наема Камила за кетъринга, тя веднага предупреди, че е грешка, че Камила щяла да сложи отрова в храната от злоба и да отмъсти, защото тя била приятелка на нашето семейство. Разбира се, всички ѝ казаха, че говори глупости, а баба ми ѝ напомни, че благодарение на Камила ще се омъжи и преди всичко ще остана в Мейн. Семейството ми харесва Джак и неговото семейство. Така че Камила имаше сериозната подкрепа на семейство Бийн срещу Уиндъмър. Но ще ви призная честно: майка ми смята, че Уиндъмър са богопомазани и ѝ се иска Ейвъри да спечели, така че направете всичко, което е по силите ви, направете най-доброто и живота си, за да спечелите състезанието.

Но без натиск, моля!

— Ще прекарам следващата седмица в създаване на меню, за да уверя вас и семейството ви, че трябва да изберат „Кучинота ди Камила“ да обслужи сватбата.

— Сигурна съм, че ще го сторите. Аз имам само добри чувства към вас. И ви уверявам, че Тамара вече говори не само за срещи, а също и как лично ще готви на мъжете, с които се среща.

Тамара се е ентусиазирала за срещи? Интересно. Може би го казва, за да накара близките си да мислят, че работи по въпроса. Имаше чувството, че тя отдавна живее в сянката на Франческа. Или може би просто искаше да се омъжи като сестрите си — но не искаше да го признае, особено при такива натяквания и натиск, били те явни или не.

— Аз също дължа много на Тамара. Тя намери сватбената ми рокля. Аз разгледах стотици рокли и нито една не ми хареса. И изведнъж Тамара каза, че е видяла идеалната за мен рокля в един бутик в Старото пристанище на Портланд, и се оказа права.

— А вие поискахте ли одобрението на майка си и бъдещата си свекърва? — попита Холи, защото не можеше да си представи някой да ѝ хареса вместо нея роклята, да я донесе и после да трябва да я връща.

Франческа се разсмя.

— О, не! По никакъв начин. — С тези думи извади мобилния си телефон от чантата и ѝ показа пет снимки, на които бе самата тя, облечена в прекрасна, ефирна рокля, която ѝ стоеше идеално.

— Удивително! — каза Холи. — Очевидно Тамара ви познава добре.

— По-добре отколкото си мислех — замислено отвърна Франческа.

Веднъж, преди шест месеца, самата Холи бе пробвала една булчинска рокля, точно преди Джон да се промени, да стане разсеян и отчужден.

Мина покрай един бутик за булки и влезе вътре. Не можа да спре тлъстите измислици, които сами излязоха от устата ѝ — че ще се жени, ще бъде булка, че обмисля сватбата да е през лятото и дали може да пробва рокли? Прегледа няколко, докато попадна на една, която би купила, ако Джон и предложеше, а когато я пробва, тя бе толкова приказно красива, че не успя да се сдържи и избухна в сълзи. Собственичката ѝ подаде кутия с кърпички и я успокои, че булките често плачели. Предполагаше, че е така. Беше плакала, когато Джон се бе отдръпнал от нея след секс не по начина, по който го правеше преди, с молба за кратка почивка. Просто още тогава знаеше.

Тя се чудеше дали Джоди без „у“ вече бе посетила булчинските магазини и дали бе пробвала рокля след рокля, а после ги бе хвърляла на пода с недоволство и цупене. „Това бяло никак не подхожда на цвета на лицето ми!“ — представяше си сцената Холи, тъй като въобще не познаваше въпросната жена. Но Миа беше права за отношението на Джоди. Когато бе дошла уж да се запише в курса, тя бе неискрена и лукава в желанието си да направи нещо за Миа. Всъщност искаше само да натрупа точки пред баща ѝ, като му каже, че е опитала. И всички онези подмятания за цветовете на Джулиет? Просто противно.

Докато изпращаше Франческа до вратата, Холи бе разкъсвана между желанието да открие каква бе „враждата“ между баба ѝ и Ленора Уиндъмър и подготовката за едно много голямо предизвикателство. Тя реши, че враждата между Камила и Ленора ще трябва да почака. Върна се в кухнята и застана в центъра на стаята. Струваше ѝ се, че въздухът е пълен с малки и невидими балончета, пълни с възможности.

— Имам възможност да направя нещо — каза тя на Антонио. — Нещо важно. Нещо, което ще накара баба да се гордее с мен. Което ще накара и мен да се гордея.

Тя се наведе да го вдигне и го почеса под бялата гушка, единственото бяло място в сивата му козина.

— Антонио, искам тази работа. Ако участваш в магията, както моята баба, мръдни мустаците си за помощ, съгласен ли си?

Антонио мръдна само, за да слезе долу. Той не обичаше Холи и със сигурност страдаше по своята господарка, с която бе прекарал шестнадесет години. Холи го остави в малкия плетен кош, сетне грабна тетрадката с рецепти и я притисна към гърдите си. Имаше почти две седмици, за да подготви менюто, въз основа на рецептите на Камила. Почти две седмици, за да усъвършенства уменията си. Парите, които подобна работа щеше да ѝ донесе, щяха да платят данъците, месечните продукти и да ѝ позволят да организира зимен курс и да запази „Кучинота ди Камила“.

Щеше да спечели поръчката за тази сватба. Трябваше! Дори ако се налагаше да прибавя желаниа във всяка тенджерата и тиган през следващите две седмици.

Малко преди шест Холи извади торбата с продукти от хладилника, пресече улицата и тръгна надолу по непавираната Коув Роуд. Като дете често бе карала колело по този път. От двете ѝ страни се редяха привлекателни малки вилички и бунгала с огради от дървени колове и веранди. Къщата на семейство Гелър бе последната вляво, както ѝ каза Миа, веднага зад нея се ширеше заливът. Смрачаваше се и Холи не можеше да види водата, но чуваше гларусите и чувстваше бриза в лицето и косите си.

Къщата бе красива — като къщичка от приказките, каменна, с врата от червено дърво, а името Гелър бе изписано върху пощенската кутия с формата на рак. Под каменния навес стояха подпрени две колела, от дръжките им висяха защитни шлемове. Две гончета се втурнаха да я посрещнат, лаят им предупреди Миа, че Холи е тук. Червената врата се отвори и момичето тръгна към нея с усмивка.

— Толкова се радвам да те видя. Страхувах се, че може да не дойдеш.

Стига да можех, помисли си Холи.

— Донесох продукти за лесна за готвене храна. Можем да направим пиле по Милански, така ще покажеш на баща си какво си научила и колко лесно и бързо става, а за гарнитура ще направим лингуини примавера. Плюс вкусен италиански хляб, от който ще направим брускети — хлябът се препича на тостера и може да се топи в салата от пресни домати и зехтин.

— Прима... какво?

— Примавера, означава пролет — усмихна се Холи, — а в този случай използваме пролетни зеленчуци. Повярвай ми, много е вкусно.

Едната вежда на Миа литна нагоре.

— Щом ти го казваш. Всичко, което направихме миналата вечер, беше невероятно.

— Така беше, нали? — Не невероятно като готвенето на Камила, не невероятно като в ресторант четири звезди, а защото те го

пригответиха сами, с ръцете си. — А баща ти тук ли е?

— Още не се е върнал от работа. Влизай.

Холи последва момичето по трите каменни стъпала и влезе в коридор, в който имаше закачалка от ковано желязо, на която остави самото си. През една арка влязоха в голяма дневна с огромна каменна камина; имаше диван и канапе за двама с кафява кожа, върху които лежаха нахвърляни цветни възглавнички; на пода — ориенталски килим. До стената стоеше пиано, а над канапето — галерия от снимки на Миа в различни възрасти.

— Много е хубаво тук — възхити се Холи, докато се оглеждаше. И много по-уютно — тук живее семейство, не самотен баща, помисли, спомняйки си колко сурова бе обстановката в дома на Джон Риърдън.

— Все още! Само ден след като малоумницата влезе тук официално като мащеха, всичко ще бъде в розово и от пластмаса, повярвай ми. — Миа заведе Холи през малък коридор до кухнята, която бе доста голяма, със старомодно обзавеждане и оборудване — бяла печка и бял хладилник, без миялна машина, доколкото можеше да види. Под прозореца, който гледаше към залива, имаше голяма дървена маса и три стола. — Имахме два стола, докато татко и розовата пантера не тръгнаха сериозно и тя започна да идва всяка вечер. Мразя да гледам този трети стол.

Холи не смяташе, че е редно да взема отношение в дома на Лиъм Гелър, затова остави торбата върху плота и прибра бързо развалящите се продукти в хладилника, при което забеляза списъка със задачи, закрепен с магнит към вратата. *Да сложи 10 долара в раницата на М. за екскурзията. Да прибере дрехите от химическо. Да сменя маслото. Да благодаря на учителката по готварство. Да купя едро смяно брашно.* Само *Да благодаря на учителката* и *Да сложи 10 долара в раницата* бяха отметнати с големи черни чавки. Тя се усмихна.

— Баща ми е голям педант — обясни Миа. — Научих тази дума от речника.

Холи посегна към една голяма дървена купа и започна да слага в нея зеленчуците.

— Всеки си прави списък какво трябва да свърши. Ти също ще си правиш.

— Аз помня всичко тук — посочи с пръст главата си Миа. — Номер едно: да се отърва от вероятната бъдеща мащеха. Номер две: да

накарам Даниъл да забележи, че съществувам на този свят. Номер три: да си намеря най-хубавата рокля за Есенния бал.

— Да не смяташ да го поканиш на танц?

— В никакъв случай! Ще бъда съсипана, ако ми откаже. Особено ако някой друг разбере, че аз съм го поканила. А моята единствена нова приятелка вече знае, че го харесвам. Достатъчно е и един човек да знае.

— Много е хубаво, че си имаш нова приятелка — подкрепи я Холи. Приятелите са всичко, особено когато си на дванадесет. Холи си спомняше колко много бе означавала Джулиет за нея, колко много ѝ бе помогнала да се чувства добре, наистина добре в онази трудна възраст.

— Името и е Маделин Уиндъм — продължи да обяснява Миа. — Как звучи само, не е ли страхотно? Тя смята да ме приеме в нейния „М“ — клуб, но останалите М-та в клуба не са съгласни. Като Морган Лийсън и Меган Грист. Маделин е едно от най-известните момичета в училище, така че, ако тя реши да ме приеме, значи съм вътре.

Хм. Това не звучеше никак добре. Но такъв е животът на малкия остров. Уиндъм бяха навсякъде.

— Срегнах Маделин на партито, което майка ѝ даде за нас, когато се преместихме тук в края на август — продължи да обяснява Миа. — Тя каза, че съм имала убийствена коса и възможно най-удивителното тяло и тъй като името ми започва с М, може да ме приеме в нейния клуб, ако останалите гласуват за мен в края на месеца.

Боже. Холи си спомняше тези глупости от училище, но предполагаше, че отдавна са забравени и останали в миналото. И така Миа или щеше да бъде приета в обществото на блестящите момичета и щеше да намери истински приятелки там, което бе абсолютно възможно (Холи знаеше от собствен опит, от наблюденията си върху групата на Ейвъри, когато бе тийнейджърка и от собственото си училище в Масачузетс), или щеше да бъде отхвърлена и да намери своята среда, своята собствена банда. Но все пак да „гласуват“, за да им станеш приятелка... Представи си как Джоди води Миа на среща в М-клуба. Може би тази жена наистина трябваше да си отиде.

— Миа, искам да ти напомня едно нещо. Ти също имаш право на избор. Ако решиш да не да бъдеш едно „М“, трябва да решиш и това.

Миа я погледна все едно имаше четири глави, но преди да каже каквото и да било, звукът от спираща пред къщата кола я накара да подскочи.

— Мисля да не му задавам въпроса директно. Няма да го изненадам като му кажа, че съм го видяла с пръстена в ръка. Той мрази конфронтациите. Ти трябва да проведеш разговора с баща ми.

Холи имаше отчаяното желание да избяга през вратата и да тича по пътя чак до Блу Краб Булевард. Какво правеше тук, наред тази семейна драма, която нямаше нищо общо с нея? Как въобще се бе забъркала в това?

Но Миа хвана ръката ѝ и я поведе към дневната, където стоеше Лиъм, разчорлен както винаги, хубав както винаги, а двете кучета гончета скачаха около коленете му. При вида на Холи той направо замръзна.

— Татко, виж кой е тук! Тя дойде, за да ме научи на основните неща в кухнята и как се готви италианско. Не е ли страотно! Тя е супер! Ще направим заедно вечеря. Няма да е зле, ако и ти се научиш на нещо, татко. Холи е най-добрата готвачка и може да ни покаже всичко за любимите ни манджи. Смятам да сготвя онова, което правихме снощи — пиле по Милански.

Холи смръщи вежди. Не обичаше да бъде манипулирана, особено от малки момиченца. По-късно трябваше да уточни този въпрос с Миа. И със сигурност не бе най-великата готвачка. Урок номер едно за Миа: всяко преувеличение може да провали целия ти план.

— Чудесно — промърмори Лиъм, свали сака от рамото си и го окачи на закачалката. — Но, скъпа, не трябваше ли да ме предупредиш? Имах други планове за тази вечер. Важни планове, които не мога да отложам.

Устните на Миа се свиха и тя сякаш всеки миг щеше да се разплаче.

— С Джоди ли?

Той погледна неловко към Холи.

— Да, с Джоди.

— Какво е толкова важно? — попита момичето през стиснати зъби. — Защо тази вечер да е толкова важна за теб?

Холи искаше да изчезне на секундата. Ако можеше по някакъв начин да се изпари. Лиъм я погледна объркано, с изражение, казващо

„Съжалявам за това“, сетне се обърна към дъщеря си.

— Скъпа, имаме гост, така че...

— Да, имаме гост, така че нека да не говорим за факта, че моят баща смята тази вечер да предложи брак на една изключително фалшива, празна и комична красавица, която ме мрази.

И с тези думи изтича през външната врата.

Лиъм хукна след нея, но тя бе изчезнала.

— Миа!

Тишина.

Той се върна, подпря тава на стената и въздъхна.

Холи взе сакото си.

— Според вас накъде е тръгнала?

— Когато е разстроена, ходи на четири места. Може да е на всяко от тях. — Той също облече якето си и двамата излязоха, а кучетата ги последваха.

— Стойте в двора — нареди им Лиъм и тръгна към задния двор, където Холи видя ивица вода и лодка с гребла до малък дървен пристан. — Често съм я намирал в лодката — обясни, докато заобикаляше къщата.

Трябваше ли да остане? Или да си тръгне?

Тя го последва.

— Сигурно ви е мъчно. Дъщеря ви да реагира по този начин на новината, че смятате да предложите брак на приятелката си.

В този миг осъзна, че направи точно онова, което искаше Миа, но беше малко късно.

— Новина ли? Нямам представа откъде ѝ е хрумнало това... — Той спря рязко на пътеката и прекара пръсти пред косата си. — О, боже! Сигурно ме е видяла сутринта с пръстена на майка ѝ и си с помислила, че съм го купил за Джоди.

— Пръстена на майка ѝ? — изненада се Холи, като съвсем не бе сигурна, че трябва да води този разговор.

— Търсих си пропуска за паркинга и не можах да го намеря. Помислих, че съм го оставил в горното чекмедже на бюрото в спалнята, където обикновено хвърлям разни неща, които никога не използвам, и тогава открих диамантения пръстен на бившата си съпруга. Тя го остави, както и халката си, върху възглавницата ми сутринта, когато ни напусна, а аз го запратих в чекмеджето. Видях го

тази сутрин за пръв път оттогава и това направо ме шокира. Знаете ли? Преди, няколко години животът ми бе съвсем различен. Мисля, че пръстенът ми напомни точно това.

Е, наистина беше неловко. Почти не познаваше този мъж, а сега слушаше за провала на брака му и за ескалиращата драма на дъщеря му.

— Значи няма да правите предложение на приятелката си?

— Не — отвърна той. Холи очакваше да добави *все още не* или *не знам*, или *ще видим какво ще покаже бъдещето*, но очевидно само това кратко *не* беше всичко, което Лиъм смяташе да каже.

Той си пое дълбоко въздух и издиша бавно, докато риташе камъчетата по пътя към Блу Краб Булевард.

— Напоследък нещата са малко напрегнати. Миа вярва, че майка ѝ ще се върне за рождения ѝ ден. Боже, как мразя подобни разочарования! Вероника обича да прави помпозни жестове — все едно е преобърнала небето и земята заради някого. А всъщност ще се появи и ще изчезне веднага след тортата. Ако въобще се появи.

— Ако трябва да съм честна, ще ви кажа, че Миа бе обсебена повече от идеята, че ще се ожени за Джоди, отколкото дали майка ѝ ще дойде или не. Само за това говори.

— Е, като ѝ обясня всичко, ще се успокои. — След като излязоха на булеварда, той каза: — Тя обича огромното дърво с ниските клони зад библиотеката. Да проверим там.

Двамата се упътиха натам. Малката библиотека бе в центъра на оградено площадче по средата на дългата около километър главна улица.

— Омъжена ли сте? — неочаквано я попита той, докато двамата вървяха по пътеката, заобикаляща оградата.

— Аз ли? Не.

— Значи сте щастливка. Все още не сте стигнали до цинизма.

— О, напротив. Доста съм цинична.

Той се усмихна.

— Когато днес сутринта намерих пръстена, мислех единствено за нощта, в която жена ми ме напусна. Тръгна си с думите, че съм я убедил да живее живот, който не искала. В това число и да роди дете. Можете ли да повярвате? Мислите ли, че някой може да убеди друг

човек да живее живота, който не иска? Нали другият трябва да го желае, за да отговори с „да“?

Колко странно. Холи веднага си помисли за майка си — Лучана Магуайър. Когато я питаше защо не иска да посещава Камила, защо не иска да остане поне няколко дни, Лучана винаги отговаряше:

— Не искам да живея живота на баба ти. Трябваше да порасна там, сега не искам.

Когато настояваше и продължаваше да пита защо, майка ѝ отказваше да говори. Понякога мърмореше, че децата нямат голям избор, сетне добавяше, че заради това не спирала Холи да посещава баба си — така нямало да ѝ прехвърли собственото си негативно отношение към Камила и острова. Майка ѝ беше объркана жена. Холи смяташе, че никога няма да успее да я разбере.

Миа бе искала Холи да прехвърли фокуса на разговора върху това как може едно дете да бъде накарано насила да живее по определен начин, да речем с определена мащеха, но тя не можеше, защото Лиъм не говореше за това. Той въобще не говореше за деца. Разговорът бе за света на възрастните. Връзките. Любовта. И липсата на любов.

— В известен смисъл, да — отвърна Холи. — Аз бих си помислила. Но ако другият човек е настоятелен, а ти самият не знаеш какво точно искаш, и животът, който ти се предлага, звучи привлекателно, дори и само на хартия, предполагам, че ще кажеш „да“ и без да си сигурен.

Идеята да се премести в Калифорния след три месеца връзка от разстояние беше нейна. Накрая Джон се бе съгласил. Беше казал: „Добре, защо не. Но няма да можем да живеем заедно, защото трябва да вземам Лизи всеки втори уикенд в месеца.“

Така че тя се премести в един тавански апартамент под наем заедно с друга съквартирантка, която рядко спеше там, докато един ден се прибра със сериозно гадже, което се нанесе и всичко приключи с изгонването на Холи. Може би тя също бе убедила Джон и го бе вкарала в живота си, а той бе казал „да“ с половин уста. Нямаше представа как стават тези работи.

— А какво ще кажете за сега? — попита Лиъм, сякаш прочете мислите ѝ. — Имате ли чувството, че сте принудена да живеете живота, който не искате?

— В момента, да — отвърна с усмивка тя. — Дъщеря ви измисли всичко, състави плана, надявайки се, че ще ѝ помогна някак. Съжалявам, че се намесих. Имам предвид в личните ви дела.

— Не съжалявайте. Миа ви вярва и няма много жени, които да ѝ служат за пример. Мрази всички учители, с изключение на една, а единствената ѝ приятелка изглежда е доста нахална и високомерна. Мислех, че Джоди може да окаже положително влияние върху нея, но както чухте, тя мрази и Джоди.

Холи отново се усмихна, не знаеше какво да отговори.

— Захванали сте се с бизнеса на баба си — неочаквано смени темата той, докато вървяха по калдъръма зад библиотеката. — Искате ли го?

— Като се замисля, да. Намирах се на кръстопът — животът ми в момента и животът, който ми се стовари неочаквано на главата. Нов живот, пълен със смисъл, със съдържание. Когато растях, прекарвах всяко лято тук с баба си. Тя означаваше целия свят за мен.

Той я погледна.

— Тогава изглежда, че сте там, където трябва.

Те провериха под голямото дърво и няколко надвиснали клони, но Миа не беше там.

— А сега накъде? — попита Холи.

— Към далечния край на острова, където има една малка беседка в началото на парка. Тя обича да чете там. Малко е далечко, но може да е тичала.

Докато пресичаха Блу Краб Булевард, Холи можеше да зърне в далечината Блу Краб Коув Ин, кацнал на скалистия край на острова. Те се отправиха към гората, на около половин километър от тях.

— И така, вие защо мислите, че Джоди би имала положително влияние върху Миа? — попита Холи, надявайки се, че въпросът ѝ не престъпва границите на учтивостта.

— Джоди е много позитивна, винаги усмихната, изпълнена с оптимизъм и толкова женствена... Тя е просто моята пълна противоположност. Кара ме да забравя всичко, защото е различна от мен. Говорим за неща, за които никога не съм говорил преди, като например защо съм си купил тази риза, или защо тези цветове ми отиват, а други не.

— И това ви привлича от професионална гледна точка? — изненада се Холи.

— Не, привлича ме, защото искам някой да ме разсейва. Миа е постоянно напрегната, може би сте забелязали. Добавете това към работата ми, която изисква време и енергия, и се опитайте да бъдете всичко, от което Миа се нуждае, събрано в един човек. Тогава ще разберете, че и аз понякога се нуждаю от разсейване. А Джоди успява да ме разсейва и забавлява. — Изведнъж спря като закован. — О, боже, забравих да й се обадя, че ще закъснея или поне да отменя срещата.

Миа не беше и в беседката, а баща й се извини, за да се обади по телефона. Холи остана в красивата дървена постройка, докато той се отдалечи и извади мобилния си телефон. След минута се върна и двамата тръгнаха обратно към града. Според Лиъм единственото място, на което можеше да бъде Миа, бе къщата на новата й приятелка Маделин, но беше малко вероятно да е отишла там, тъй като да се появи неканена след скарване с разведения си баща по повод новото му гадже не звучеше особено прилично (според Лиъм) и превзетите Уиндъмри едва ли щяха да го приемат като знак на добро възпитание.

Холи неочаквано спря.

— Чудя се дали не е отишла в моята къща. Не вътре, разбира се, тъй като заключих, но в градината има хубава люлка, която баба ми е направила преди много години между две ябълкови дървета.

Той притисна челото си с ръка.

— Трябваше да помисля първо за вашата къща, а всъщност минахме покрай нея преди час. Откакто се съгласихте да я вземете за помощница, тя говори само за курса по готварство. За нея той е специален и се обзалагам, че е там. Ако не е, ще се обадя на семейство Уиндъмри.

В крайна сметка се оказа, че Миа е в градината на Холи. Седеше на люлката, гледаше към боровете и се люлееше бавно.

— Миа! — извика баща й, тя спря да се люлее, но остана на мястото си, със запънати в земята крака, сякаш отказваше да помръдне, докато сълзите се стичаха по лицето й.

Той отиде при нея, а Холи остана на мястото си, за да не им пречи. Но го чу да казва:

— Няма да предлагам нищо на Джоди. Когато си ме видяла тази сутрин, държах пръстена, който майка ти остави, когато си тръгна.

Намерих го в чекмеджето на бюрото и просто го гледах, мислейки си за разни неща.

Миа го погледна.

— Значи няма да се ожениш за Джоди? Никога?

— Нямам намерение да предлагам на Джоди да се омъжи за мен — въздъхна Лиъм.

— Никога? — повтори настоятелно тя.

— Миа, не мога да говоря с понятия „никога“ или „винаги“. Мога само да ти кажа, че нямам намерение да моля никой да се жени за мен.

Облекчението върху лицето на момичето беше очевидно. Тя се втурна и прегърна баща си толкова напористо, че той чак залитна назад.

— Да си вървим вкъщи — предложи Лиъм, прегърна я през рамо и двамата тръгнаха към Холи.

— Може ли и Холи да дойде с нас и да ми даде още един урок по готварство? — попита Миа. — Трябва да опиташ удивителното пиле по Милански. Милано е градът, откъдето е дошла баба й. Тя ще направи и лингуини прима... нещо си. Гладна съм като вълк. А ти?

Той погледна безпомощно Холи, сетне се обърна към дъщеря си.

— Всичко звучи много вкусно, но мисля, че тази вечер урокът бе достатъчен. Какво ще кажете да го отложим?

Холи се усмихна.

— Разбира се. До скоро. Миа, ще се видим — добави и тръгна към къщата си.

— Холи — извика Лиъм, докато вкарваше ключа в ключалката и тя се обърна. — Благодаря.

Тя се усмихна и остана неподвижна за секунда, неспособна да откъсне очи от лицето му. За миг осъзна, че иска да тръгне с тях. Да се върне в каменната къща близо до залива, с кучетата и камината, и към ласкателната история за успеха й като преподавател по готварство. Но той имаше приятелка. И бивша съпруга, която според дъщеря му щеше да се появи в града за рождения й ден. Имаше и дъщеря, която Холи вече започваше да обича.

Влезе в къщата и в момента, в който затвори вратата, почувства отсъствието им, сякаш не бе прекарала само час в компанията им.

— Това не е на добре, Антонио — прошепна на котарака.

Той я загледа и изтича някъде. Ама че приятел беше този Антонио!

Лиъм изчака, докато Холи се прибра и светна лампите в къщата. Видя го да стои с Миа пред къщата, когато погледна през прозореца. Той вдигна ръка, след което отново прегърна дъщеря си и двамата се отдалечиха в мрака.

На Холи ѝ хареса, че някой проявява грижа за нея, че някой се тревожи дали се е прибрала вкъщи. Докато не го видя да маха, не бе осъзнала колко много ѝ бе липсвало това отношение. Харесваше ѝ, когато Джон ѝ се обаждаше по няколко пъти на ден. А когато се върна в Мейн и първите две седмици се събуждаше от аромата на силното миланско кафе, уханието на лук и чесън, надигащо се от *sofritto*^[1], което баба ѝ подготвяше за соса, пак се чувстваше в пълна безопасност.

Холи въздъхна дълбоко и затвори очи. Нямаше нищо против да се върне заедно с тях в техния дом, да сготви, да говори за кулинария, за училище или за каквото и да е. И Лиъм, и дъщеря му Миа ѝ липсваха.

Холи стоеше в тихата празна кухня и не знаеше какво да прави. Обади се на една приятелка в Калифорния и ѝ разказа последните новини за готварския курс и за разбитото си сърце, което лекуваше ден след ден. Да говори с някого от предишния си живот ѝ помогна да притъпи болката в гърдите. След това се обади на Лоръл, една от най-старите ѝ приятелки от Бостън, но малката ѝ дъщеричка лудуваше зад нея и хвърляше играчки, така че и тя бе принудена да затвори. За миг си помисли да звънне на Джон, само за да чуе гласа му, да му каже просто „здравей“, но знаеше, че той или няма да отговори, или щеше да нарани още повече чувствата ѝ. Започна да набира номера на майка си, но след трите разговора, които бяха водили през последните три седмици, Холи оставаше с още по-объркани чувства. Лучана едва ли щеше да бъде щастлива да чуе, че първият урок по готварство на дъщеря ѝ е минал успешно и че Холи сериозно смята да продължи курса. Да се погрижи сама за живота си. Затова затвори телефона и се загледа в нощното небе.

Замисли се отново за Джулиет. Къде ли беше — може би сама някъде, в някой хотел, облечена със сивите си дрехи, вперила поглед в нощта като нея. Беше далеч от дома си, далеч от мястото, където не можеше да диша. Отвори лаптопа си и потърси хотелите в Портланд, сетне се обади на най-популярните, но никъде нямаше регистриран гост на име Джулиет Фриърс или Джулиет Андерсън. Значи трябва да бе някъде другаде.

Като например тук. На Блу Краб Айлънд. Мястото, което пазеше толкова много хубави спомени, когато баща ѝ беше жив, когато семейството ѝ бе заедно. Холи поклати глава, укорявайки се, че не се сети за това снощи. Потърси номера на Блу Краб Коув Ин и попита дали има регистрирана Джулиет Фриърс.

— Да, госпожо — отвърна рецепционистката. — Искате ли да ви свържа със стаята ѝ?

Холи почувства облекчение.

— Да, моля.

Телефонът звъня дълго, накрая се включи гласова поща.

— Джулиет? Обажда се Холи Магуайър. Надявам се да не се сърдиш, че те търся. Имах чувството, че си отседнала на острова. Бих се радвала да те видя, имам предвид преди следващия ни урок по готварство. Може да обядваме, да вечеряме или просто да пием кафе. Каквото ти избереш. Просто исках да знаеш, че мисля за теб и се надявам, че си добре. Ще говорим пак.

Тя затвори телефона и тръгна по стълбите нагоре, за да се потопи за дълго в горещата вана, а когато излезе от нея, пръстите ѝ бяха гъбясали и цялата миришеше на лавандуловите соли на баба си. Беше толкова изморена, че дори не можеше да мисли за пищни сватби, та камо ли да работи върху рецептите. Беше изморена дори да отвори дневника на Камила, макар да умираше от любопитство да разбере какво бе написала баба ѝ за враждата между нея и бабата на Ейвъри Уиндъмър.

За втора поредна седмица Холи легна в леглото на Камила с камъчетата от река По над главата и бързо заспа.

---

[1] Запържени лук, моркови и целина, основа за много ястия в италианската кухня — Б.пр. ↑

8

Главният герой в съня ѝ, разбира се, бе Лиъм. Сънят беше кратък, без еротика, но в него той седеше съвсем близо до нея в беседката.

Тя лежеше в леглото и си мислеше за красивото му лице с малка трапчинка на брадичката. За нещастие привличането се бе превърнало в харесване. Което означаваше, че е време да става и да се фокусира върху важните неща, върху работата по менюто за сватбата, която я чакаше. Взе си душ, като през цялото време мислеше за Лиъм (този път малко по-еротично), но след като obu най-удобните си джинси и червения кашмирен пуловер, който баба ѝ донесе от Италия, където бе ходила преди няколко години, той напълно излетя от ума ѝ.

Холи сложи храна в купичката на Антонио и той моментално се зае с нея, после отиде до входната врата и видя нещо да лежи на земята. Беше плик, който някой бе пхнал под вратата. Беше декориран с ягодки — ухаещи, както установи, когато го вдигна, и бе адресиран до нея. Тя го отвори и извади още по-ухаещо листче, изписано с червено мастило.

„Скъпа Холи,

Аз наистина много, много, много съжалявам за
снощи.

Миа Гелър“

Холи се усмихна и помириса отново ягодките, преди да пхне писмото в задния си джоб. Добре си спомняше какво е да си на дванадесет години, макар че нямаше баща, който да ходи по срещи, и вечно отсъстваща майка. Но това сигурно беше тежък проблем.

Направи си чаша кафе, използвайки италианското кафе, което беше на привършване и толкова силно, че трябваше да го прави по-слабо, но пък така щеше да има по-дълго време от него. Обичаше как

ухае кухнята — както винаги, когато бе идвала на гости тук — на силно ароматно миланско кафе, на Мейн, на лук, чесън и сладки летни домати.

Сватбата. Една пищна сватба в моден ресторант на брега на Мейн в първия ден на пролетта. Само това трябваше да помни, докато измисляше пробното меню — какво щеше да хареса на възрастните матрони и какво на Франческа Бийн и нейния романтичен годеник Джак. Менюто се нуждаеше от романтика. И елегантност, каквато бе самата Франческа. Докато го обмисляше, Холи си направи бърза закуска от препечен италиански хляб и сладко от ягоди, което извади от запасите на баба си. После взе тетрадката с рецептите, излезе в задния двор с чаша кафе и се настани на стола.

Антонио се спусна навън в мига, в който отвори вратата, и хукна да гони една бяла пеперуда, последната оцеляла от лятото. Холи бе взела дебелата си жилетка от закачалката, но нямаше нужда да се завива с нея; тази утрин в средата на октомври все още бе достатъчно топла и можеше да стои навън по пуловер. Слънцето грееше силно. Тя погледна виновно към градината на баба си — няколкото самотни домата все още зеленееха, а билките, на които не знаеше имената, бяха поувехнали. Можеше да се научи да готви, но не можеше да се заеме и с градинарството. Поне засега. Засега купуваше зеленчуците и подправките от супермаркета или от пазара, но някой ден щеше да си купи книга и да създаде своя собствена градина.

Така, три блюда. Всяко с вегетариански вариант, дори да не беше вегетарианско. Предястие. Леко блюдо. Ордъовър. *Ако аз бях поканена на сватба с италианска храна, помисли си Холи, какво бих се надявала да е менюто?*

Преди всичко невероятна паста. Може би някакъв вид интересна лазаня. Скалопини в убийствено вкусен сос с гъби. Това беше начало и през следващия час, през който два пъти ходи до кухнята, за да си долива кафе, Холи прегледа цялата рецептурна книжка и брошурите, създавайки свой списък с възможности. Баба й често бе казвала, че американците били привлечени от по-изискана и по-сложна храна и се престрували, че я харесват, но все пак предпочитали онази, която събуждала най-хубавите им спомени. Дайте им италианско блюдо, което да върне спомените от едно специално пътуване или вечерите в Деня на благодарността и те ще налапат въдицата. Холи не разбираше

как това можеше да се постигне с италианско блюдо с непроизносимо име, в което има продукти, за които никой не е чувал, но баба ѝ щеше да сервира нещо, което бе еквивалент на успокояваща храна, любимата на Холи, и все пак щеше да бъде поръсена с неизвестни подправки, които и напомняха за първото ѝ пътуване до Италия заедно с Камила, когато се влюби до полуда в едно шестнадесетгодишно момче на име Марчело.

Искам да опитам една рецепта, помисли си, стана и се упъти към къщата. Усещането беше ново. Преди три седмици, когато баба ѝ си отиде, Холи бе мотивирана да прави опити, защото това беше връзката ѝ с Камила, която бе по-успокояваща от всичко друго. Страхът беше допълнителната добавка, която тя несъзнателно слагаше във всяка рецепта, заедно с желанията и спомените. А сега не чувстваше страх. Сега чувстваше... нещо като възбуда.

Холи остави бележките, нашарени с вметки и допълнения. Пастет от бял боб върху крутони, равиоли с пълнеж от смлени патладжани, спанак и сирене, плато антипасти, ростбиф по тоскански, печено с панчета^[1], билки и червено вино, ризото по Милански, ньоки, пълнени с билки и гъби и сервирани с аспержи, котлет по Милански, любимото ястие на баба ѝ, с печени кедрови ядки и сос със сирене фонтина^[2].

Умираще от нетърпение да направи пастет от бял боб върху крутони за обяд, но бобът трябваше да се накисне от предната вечер, така че прелисти тетрадката, за да намери рецептата за равиоли със спанак и три вида сирене. Можеше да приготви и равиоли с рачешко месо или ньоки със сос от билки като предястие. Загледа машината за паста, която не бе от най-любимите ѝ уреди и реши да не мисли за нея, докато не ѝ дойдеше времето. Избра една голяма дървена дъска и я постави в средата на кухненския остров, сложи брашно и сол върху нея и направи кладенче за яйцата. Сипа зехтин, замеси тестото и го напръска допълнително с брашно, за да не залепне.

Усмихна се на спомена колко безпомощна се чувстваше, когато за пръв път трябваше сама да приготви тесто за паста. Въпреки че много години бе гледала как баба ѝ готви и понякога дори готвеше с нея, все още беше неуверена. Но неусетно беше научила много от баба си. И онова, което знаеше, дори без да го осъзнава, често я изненадваше. Като например, че трябва да меси тестото, докато стане

еластично и после да го остави да почине за около десет минути. Беше виждала баба си да го прави поне стотици пъти.

Докато то почиваше, тя се върна към рецептите, после отвори хладилника и избра сирената, от които се нуждаеше — биволска моцарела, рикота и пармезан, бейби спанак и листа от пресен босилек. Докато вземаше чесън, включи айпода си и стаята се изпълни със звуците на „Прекрасен ден“ на U2.

След половин час сложи тестото в машината за паста и започна да вади от нея големите правоъгълните листи, които трябваше да бъдат тънки, но не много. Сетне изрязва квадратчета и напълни всяко със спанак, размесен със сирене, после провери рецептата за последната добавка. Желание.

Желанието ми е да получа тази работа. Искам тази работа.

Почувства върху себе си нечийи очи и видя Антонио, който я гледаше втренчено. Можеше да се закълне, че ѝ се усмихваше доволно. Вдигна го, за да го погъделичка и почеше зад ушите, макар че той се извиваше и дърпаше.

— Имам намерение да получа тази работа, котараче мило!

Известно време потанцува под звуците на U2 задно с него, после го остави на земята. Той се върна в коша си и я загледа. Холи се разсмя. За пръв път, откакто се върна в Мейн, се чувстваше уверена.

Щеше да остави масления сос с градински чай за последната минута, тъй като за приготвянето му бяха необходими само пет минути. Пусна осем равиоли, напълнени и със залепени краища в тенджерата и посегна да нагласи таймера, когато чу, че на вратата се звъни. Забърза да отвори, докато бършеше ръце в престилката и видя четири жени, които стояха на входа, едната от тях държеше кутия с равиоли и сос.

Изглеждаше ѝ позната. Беше виждала тези студени зелени очи и преди, но не можеше да се сети къде.

— Майки ми е купила тези равиоли и сос вчера от тук — започна жената, сякаш плюеше думите през зъби. — Претоплихме ги точно както е указано на етикета, но не стават за ядене. А сосът е просто безвкусен. Надявам се, че ще ми върнете парите.

— Разбира се. Приемете извиненията ми. — Тя отвори старомодния касов апарат, в който държеше малко кеш и отброи единадесет долара. — Ще ви предложи в замяна пене с водка — сос за

сметка на заведението. — Беше абсолютна уверена във вкусовите им качества.

— Съмнявам се — отговори жената с лигав глас, който беше чувала и друг път и изведнъж се сети коя е.

— Вие сте Джорджина Пери.

— Джорджина Пери Ханделман.

Много важно, идеше и да каже, но преглътна думите.

— А вие не сте ли внучката на предишната собственичка? Хейли ли беше името?

— Холи.

— Да, вярно, Холи. — Тя обърна брадичката си към блондинката зад нея, която пишеше нещо на айфона. — Знаеш ли, че Карли има куче, което се казва Холи? Мъжът ѝ го подари за Коледа. Не е ли възхитително?

Когато бяха деца Джорджина Пери беше приятелка на Ейвъри Уиндъмър, имаше тънки устни и криви зъби, които очевидно бе изправила.

А в днешно време Холи бе конкуренция на Ейвъри.

Тя знаеше, че пастата и сосът ѝ бяха перфектни. Преди три седмици щеше да избухне в сълзи при подобна рекламация, защото се страхуваше, че не е добра готвачка. Сега обаче осъзнаваше, че всичко бе абсолютно лично. Причина за връщането на покупката не бяха лошите вкусови качества на храната, а личното отношение на приятелката на Ейвъри.

— Приятен ден — пожела Джорджина с усмивка, след което групата гърмящи змии се изнесе със съскане по пътеката.

Те все още живеят в прогимназията, помисли си Холи, надявайки се новата приятелка на Миа да не е наследила характера на майка си или на майчините си приятелки. Дааа.

Звукът от кипене ѝ напомни за равиолите.

Не. Не и не! Цялата ѝ работа отиде на вятъра! Изтича до печката, за да види как всички бяха изплували до края на съда, а няколко дори бяха паднали върху печката.

Е, значи още едно желание нямаше да се сбъдне.

Беше толкова мрачна и недоволна от себе си заради часовете работа, които бяха отишли на вятъра, че obu удобните си ботуши и се отправи на разходка до Блу Краб Коув Ин, надявайки се, че красивата гледка и хотелът ще я разсеят и ще върнат вдъхновението ѝ за работа върху други рецепти по-късно. Освен това Джулиет не бе отговорила на обаждането ѝ и можеше да я срещне там, ако не се бе затворила и не излизаше от стаята си. Холи бе влизала в хотел-ресторанта само веднъж, когато заедно с Камила отидоха на един обяд по случай рождения ѝ ден. Тогава успя да надникне в една от стаите, която ѝ се стори толкова луксозна и романтична, че дори не можеше да си представи да живее в нея.

Хотелът бе издаден и сякаш висеше върху назъбените скали, изглеждаше близо, но пътят до него се виеше покрай целия залив, така че всъщност бе много по-далеч. Когато приближи, приказната сива сграда, приличаща на парахода „Куин Ан“ с оръдейни кули и палуби, изплува пред очите ѝ в целия си разкош и почти спря дъха ѝ. Тя, Холи Магуайър, която преди разхождаше кучета или разказваше на малчуганите за морските анемонии, може би щеше да достави храната за една бляскава сватба в това удивително и луксозно място.

Заливът и величествената „Куин Ан“ бяха толкова красиви, че Холи спря да се наслади на гледката, после влезе в елегантното лоби с огромен персийски килим и също толкова големи маслени картини от Ренесанса. Прекоси фойето и се запъти към една от банкетните зали, с внушителни полилеи и прозорци от пода до тавана, закрити наполовина със завеси от кадифе.

Отбеляза си наум, че трябва да накисне боба за пастета, когато зърна Джулиет през стената от прозорци, точно до дърветата, които сякаш светеха с жълто-оранжевите си листа. Стоеше там, облечена с джинси и дълъг сив пуловер, гледаше морето, сетне прилекна и започна да копае в песъчливо-каменистия бряг с голи ръце, сложи нещо в дупката и я покри с пръст.

После падна на колене, сякаш плачеше, а Холи бе обзета от импулса да изтича при нея, но знаеше че не бива.

О, Джулиет, какво се е случило? зачуди се тя. Може би трябваше да се помотае из лобито на хотела, докато приятелката ѝ се върнеше. Затова се настани в един от огромните по размери фотьойли до камината, заедно с брошурите, менютата и бележките, които бе взела,

за да уточни и избистри идеите си за пробното меню. Ако Джулиет влезеше и ако искаше да говорят, нямаше начин да я пропусне.

Холи си поръча чаша чай „Ърл Грей“ и чиния със сладкиши, когато старата ѝ приятелка влезе пред страничната врата и погледът ѝ спря върху нея. Тя приближи, а ръцете ѝ бяха мушнати в ръкавите на пуловера.

— Извинявай, че не ти отговорих. Благодаря за обаждането. Просто не...

— Всичко е наред, Джулиет. — Холи посегна и стисна ръката ѝ. Изчака я да продължи, но тя мълчеше, затова добави: — Ще се пробвам да спечеля кетъринга за една сватба, която ще се състои тук, така че реших да попия от атмосферата, докато работя върху пробното меню.

— Това е чудесно, Холи! Знам, че ще се представиш страхотно. Бях силно впечатлена от курса. Ти си родена за учителка. А начинът, по който ръководиш всички, така че да работят заедно, да научат специфичните тенджери и техники, и как да следват рецептата, това беше...

Холи засия, този комплимент я направи истински щастлива.

— Мисля, че мога да си намеря мястото, Джулиет. Спомняш ли си как мечтаехме за бъдещето, как се опасявахме, че не знаем какво ще правим и къде ще живеем? Чувствам, че съм предопределена да живея тук, това е моето място и това трябва да правя.

Джулиет се усмихна, но усмивката ѝ бе несигурна. Тя седна на крайчето на стола до Холи, сякаш се страхуваше, че, ако не се подпре, ще падне.

— Съжалявам, че хвърлям сив покров върху всичко около мен. Докато онази жена в розово не спомена колко нелепо и глупаво изглеждам, не бях се замисляла за впечатлението, което правя. Всъщност въобще не ме интересува как изглеждам, но не искам да депресирам другите хора.

— Да не си и помислила подобно нещо!

Джулиет се втренчи в краката си.

— Ще се видим в понеделник. Първият час наистина ми хареса. Хареса ми, че чух желанията и спомените на другите... Напоследък бях толкова отчаяна, че забравих, че и другите хора имат желания и спомени... Съпругът ми смята, че съм егоистка, че съм себична,

защото се затворих в себе си, избягах тук, но ние сме различни хора...
— Тя стана и отиде до прозорците, зад които се виждаше сиво-синята вода.

Холи почувства облекчение като чу, че мъжът и е жив.

— И така, ще се видим в понеделник — повтори Джулиет и се отдалечи с най-кратката усмивка на света.

Прибра се у дома и готви часове наред, после изчисти. Най-накрая изтощената Холи огледа доволно блестящата от чистота кухня. Нямаше и следа от боклука и хаоса, които създаде, в това число счупената бутилка със скъп зехтин, която падна от плота заедно с тенджерата, в която се киснеше бобът. Но все пак се бе справила добре. При петия опит ризото по милански се получи повече от добро. Със сигурност щеше да го включи в пробното меню.

Изгаси лампите, качи се в стаята на баба си и започна да рови из дрехите в гардероба, чудейки се какво да прави с красивите рокли на Камила. Не ѝ допадаше идеята да ги изхвърли, но не би ги и облякла, така че най-вероятно щеше да ги подари. Почувства се толкова изморена, че не можеше да вдигне дори купчина пуловери. Затова се мушна под бялата завивка и взе дневника на баба си.

„Септември 1962

Мило дневниче,

Откакто Ленора е бременна и непоносимите роднини на Жаклин решиха да живеят с другия си син в Масачузетс, тръгна мълвата, че ако човек си пожелае нещо в моята къща, то се сбъдва. Ленора предложи да вземам пари за предсказанията, но това ми изглежда доста алчно и несправедливо — да вземам пари за нещо, което не зависи от мен и от моите усилия. Нейните приятелки обаче идват и казват желанията си, започват да споделят, да водят разговори, задават ми въпроси за живота, за бъдещето, за браковете и децата си, за работа и аз неочаквано извадих трите камъчета от бреговете на По повече за мое собствено успокоение, отколкото за да получавам отговори от тях. На

жените това им хареса. Хареса им, че моето «познание», както изглежда, идва от вълшебните италиански камъчета. Накрая се предадох и приех предложението на Ленора да вземам пари, като определих такса от пет долара. Всеки ден имам поне по един клиент, на когото да гадая, така че оформих едно кътче до страничния прозорец в кухнята с изглед към небето и дърветата.

Въпреки това, въпреки всички телефонни разговори и почуквания на вратата, въпреки че знаех толкова много интимни тайни и подробности от живота на жените на острова, не успях да завържа истинско приятелство, макар че опитах както с местните, така и с майките на съученичките на Лучана в Портланд. Останах си сама. Това също е добре. Сега съм пазителката на тайните на острова и може би, понеже знам толкова много за всички, всеки страни от мен.

Днес в курса ще се учим да готвим талятели по милански. Те, разбира се, не искат и да чуят как се прави прясна домашна паста. Оправдават се, че нямали време. Всъщност имат достатъчно много време.

— Можете ли да повярвате? Майка ми вече е готова да ме сватоса с доктора си? Мъжът ми умря само преди месец! — неочаквано каза Анет, като слагаше кюфтенцата, телешкото, свинското и панчета в тенджерата.

Другите режиха зеленчуци, картофи, чесън, лук и целина. Изчаках да видя дачи ще се появи нещо — например образ на Анет и доктор, който я прегръща в кабинета си, но нямаше нищо.

— Ех, да знаеше всичко — изрече желанието си Ленора, добавяйки кълцани домати в тенджерата. — Да можеше да ни кажеш всичко, което ще се случи.

— Не съм сигурна дали някой иска да знае всичко — отвърнах аз. — Ако знаех, че моят Армандо неочаквано ще умре, като твоят съпруг, Анет, тогава какво? Щях да страдам предварително две седмици? Или два месеца? Щях да бъда неспособна да се отдам пълноценно на

времето с него, защото вече щях да страдам още преди да умре.

Анет ме погледна.

— Това е много умно, Камила.

— Чудя се дали бебето ми ще е момче или момиче — неочаквано смени темата Ленора и гребна с лъжица от тенджерата, за да опита. — О, боже, това е много вкусно!

Тя сбърка моето мълчание и го прие за учтиво напомняне, че трябва да си плати, затова извади от портфейла си петдоларова банкнота и я сложи с подчертан жест на плота.

Но аз не смятах, че гадаенето на бъдещето трябва да бъде прикрито под формата на въпроси, които един близък приятел ще зададе на друг, за да получи подкрепа или увереност. Всъщност знаех, че бебето ще бъде момче и ще има никакви здравословни проблеми. Странното чувство, което имах първоначално, сега бе заменено от нещо като сив облак.

— Какво? — извика тя с лъжицата във въздуха. — О, боже, само не ми казвай, че ще са близнаци.

— Момче и момиче! — възкликна въодушевено Анет.

— Две еднакви момченца! — добави Жаклин. — Тя вече си има момичето, за което винаги е мечтала.

Ленора не им обърна никакво внимание.

— Искам да чуя какво ще каже Камила.

О, не, със сигурност не искаш, помислих си, преструвайки се, че беля с голямо внимание допълнителна глава чесън.

— Момче ще бъде, нали? — настояваше тя. — Чувала съм, че ако коремът ти е ниско, значи е момче. Когато е момиче, майката обикновено погрознява, а аз никога не съм била по-красива.

Докато приятелките ѝ възклижаваха около нея, аз се обърнах за миг. Знаех, че бебето беше момче, но не исках да ѝ казвам това, не исках да бъде толкова сигурна, че да му измисли име и да пазарува сини ританки и камизолки в новооткрития бебешки магазин в Портланд.

— Имам чувството, че е момче — казах само на нея.
— Но, имам предчувствие за трудно раждане. —
Произнесох това пред всички, така че да ѝ повлияят или
поне да занесат клюката до доктора ѝ.

Тя ме загледа невярващо.

— Родих Аманда много лесно. Не знам защо това
трябва да е трудно. Нали така?

Върху последната дума имаше ударение.

— Родила си Аманда вкъщи с помощта на акушерка,
нали?

Тя погледна приятелките си.

— Да, и всичко мина идеално. Смятам да направя
същото и с това бебе.

— Не, Ленора. Това бебе трябва да се роди в болница.
Пронизващите ѝ сини очи направо изгаряха моите.

— Защо? Какво искаш да кажеш?

Мразех това. Мразех да знам. Не исках да знам
толкова малко, но все пак достатъчно, че да предупредя.

— Не знам. Знам само, че раждането ще бъде трудно
и трябва да отидеш в болница, а не вкъщи.

— Може би ще се нуждае от цезарово сечение? —
попита Анет.

— Да, може би — отвърнах, макар че няхах никаква
идея.

— Сестра ми роди второто си дете със секцио —
намеси се Жаклин. — Раждането продължи повече от
двадесет часа и накрая докторите решиха да извадят бебето
със секцио, за да го спасят. Беше абсолютно здраво дете. И
тежеше пет килограма, така че сестра ми беше доволна, че
я разрязаха. Дори не се оплака, че повече няма да може да
носи бикини.

Разговорът премина в областта на истории за
раждания, както техните, така и на приятелките им, и
Ленора се успокои. Но не сваляше очи от мен.“

Нещо докосна бузата на Холи. Тя отвори очи и видя опашката на Антонио до лицето си. Беше заспала, а дневникът на баба ѝ лежеше на пода. Погледна часовника — 12:47 след полунощ. Изгаси лампата и се сгуши под завивката, чудейки се какво ли се бе случило с бебето на Ленора Уиндъм и дали това бе същото дете, за което Франческа бе споменала, че е умряло. В същото време не искаше да знае. Беше почти уверена, че е така и се чудеше каква връзка има това с баба ѝ. Че е предсказала нещо? Каквото и да бе то, беше нещо, заради което Ленора се сърдеше вече тридесет години.

Точно преди да заспи се зачуди дали фактът, че Миа бе нейна помощница щеше да ѝ причини неприятности с новата приятелка. Нямаше да се изненада, ако Маделин Уиндъм с големите претенции и „Ще те приемем в нашия М-клуб, защото харесваме косата ти и името ти започва с М“, беше толкова зла и подла колкото майка си Аманда и баба си Ленора.

Посегна към бялата сатенена торбичка с камъчетата и ги стисна в ръката си, надявайки се те да ѝ разкрият нещо, докато спи.

---

[1] Запържени лук, моркови и целина, основа за много ястия в италианската кухня — Б.пр. ↑

[2] Италианско сирене от краве мляко. Произвежда се в долината Аоста в Алпите от 12 век, подходящо за фондю. — Б.пр. ↑

— Моля, моля, моля, нека Даниъл Дреслър ме покани на Есенния бал — пожела си Миа над сместа от мляно говеждо месо, яйце и галета в купата върху плота. — Още едно моля и моля отгоре — добави, измервайки една чаена лъжичка сол.

Вторият урок от курса на „Кучинота ди Камила“ вървеше отлично. Спагетите с кюфтенца, които трябваше да омагьосат дъщерята на Саймън (той планираше да ги сготви и поднесе този уикенд, когато тя щеше да го посети) бяха почти готови.

— Въпреки че Маделин Уиндъмър смята, че е неудачник — прошепна над купата Миа.

— Защо мисли така? — попита Тамара, която отново носеше своята униформа за среща с мъж, състояща се от тясна пола, впит във формите ѝ пуловер и високи до коленете ботуши. *Тази вечер някой определено има среща*, помисли си Холи. Тя добави пармезан и половин лъжичка черен пипер към сместа.

Миа прехапа устни.

— Каза, че прилича на Едуард Кълън^[1], защото се държи сериозно, носи жилетки върху тениските си и винаги се разхожда с книга, за която никой от класа не е чувал. Но тези неща въобще не са причината да го харесвам толкова много.

— Трябва ли да се притеснявам, че знам кой е Едуард Кълън? — попита Саймън, намигайки на Миа. Той и Джулиет бяха заети с кълцането на чесън и уханието в кухнята на Камила беше толкова завладяващо, че Холи бе убедена, че кюфтенцата ще бъдат върховни на вкус още преди да бъдат направени.

— Ммм, мирише толкова хубаво, а все още са сурови — възхити се Миа, разбърквайки чесъна и наблюдавайки как босилекът пада в купата. — Даниъл не е нито смахнат, нито откачен, просто е особняк, който прави каквото си иска и не го интересува какво мислят другите за него. Това не е ли възхитително?

— Повече от възхитително — съгласи се Холи. — Започвам да разбирам защо харесваш толкова много това момче.

— Освен това е много готин — допълни Миа. — Днес почти щях да се спъна, защото се зазяпах по него. Щеше да бъде много конфузно.

Тамара кимна.

— Снощи бях на среща, а мъжът също като теб се зазяпа по една жена с големи цици. Е, не падна, но се блъсна в стената на път към мъжката тоалетна.

— Предполагам, че втора среща няма да има? — попита Саймън.

— Определено не. Между другото, нямам време за втора среща, защото тази седмица имам насрочена по една всяка вечер. Реших да се погрижа сама за собствения си любовен живот. Не защото семейството ми ме кара да се чувствам под натиск и като трол, понеже все още съм неомъжена, а защото аз искам да открия господин Идеалния. И няма начин на сватбата на по-малката ми сестра да се появя сама, а роднините ми да си шушукат и да ми дават съвети от рода на: „Може би ако изправиш косата си или престанеш да се инатиш и твоят принц ще се появи.“ — Тя извади айфона от чантата си и докосна малкия екран. — Тази вечер — Марк, в девет, бара на 555 улица в Портланд. Утре вечер в осем — тестване на вино във винения бар на Джем. И така цялата седмица.

— И как ги уреждаш всички тези срещи? — попита Холи.

— Сама си ги уреждам, онлайн. Поне така мога сама да реша дали някой мъж ме привлича или имам общи интереси с друг. Последната среща на сляпо, която най-добрата ми приятелка Ейми ми уреди с нейния досаден и отегчителен счетоводител, беше поради две основни причини: че е ерген и че печели много пари.

— Че защо най-добрата ти приятелка ще ти урежда среща с някой досадник? Само защото е богат и има пари? — изненада се Миа.

— Предполагам, че просто се опитва да ми помогне, тъй като е щастливо омъжена и иска и аз да си намеря някой.

Миа оформяше кюфтенцата, първото излезе доста смачкано, но второто беше успешно.

— Аха. Значи моята най-добра приятелка Маделин Уиндъмър, която има много готин и популярен приятел, смята, че аз ще харесам неговия приятел Шеймъс, пък аз не мога да го понасям. Той винаги се хвали колко е велик, но го чух да говори гадни неща за момичетата в

нашето училище. Не ми харесва, че според Маделин момчето, което харесвам, е неудачник и загубеняк. Дори не мога да говоря с нея за него, защото тя просто ще завърти очи и ще изпъшка — „Уф-Уф“.

— Не казвай, че аз съм го казала, но Уиндъмир нямат право да решават кой е загубеняк и кой не е — прошепна подигравателно Тамара.

— Така е — намеси се и Саймън. — Моята бивша жена беше точно от типа Уиндъмир и се страхувам, че ще превърне и дъщеря ми в такава. Очевидно съм бил прав за причината, поради която Кас не иска да спи при мен през уикендите. Казала на майка си, че стаята, която съм направил за нея, била грозна и имала чувството, че е на хотел, въпреки че това е моят апартамент. Купих ѝ розово одеяло и сложих плакат на „Дора Изследователката“^[2], но повече не знам какво да направя.

— Дора е подходяща за тригодишно дете — обади се Джулиет и се зави плътно с жилетката си.

При тези думи всички спряха да правят онова, с което се занимаваха, изненадани, че тя въобще проговори, и я загледаха.

— Моята дъщеря обичаше Бутс, маймунката на Дора. — Джулиет избухна в сълзи и покри с ръце лицето си. Просто стоеше и плачеше.

О, не, помисли си Холи. Не, не!

— И защо плачеш? — попита невинно Миа, оформяйки още едно кюфте и погледна към Холи.

Джулиет си пое дълбоко дъх.

— Знаете ли какво е моето желание? — прошепна тя и взе чинията с кюфтета от масата, като ги пусна внимателно, едно по едно, в тенджерата на печката. При всяко кюфте горещото олио цвъртеше. — Искam дъщеря ми да беше жива. — Холи скочи и взе чинията от ръцете ѝ, тъй като Джулиет отново избухна в сълзи. Тя не избяга от стаята, просто стоеше и плачеше безутешно. — Но аз мога да си пожелавам всичко, което ми дойде наум, и това няма да промени нещата.

— Джулиет, скъпа, съжалявам, толкова съжалявам! — Тамара взе ръката ѝ и я погали. Саймън отиде от другата страна и пое другата ѝ ръка.

Джулиет си пое дъх с мъка.

— Искам да се върна вкъщи и да я намеря в стаята ѝ, как си играе с нейния плюшен Бутс и си пее песничката за буквите. Искам тя да е там.

Миа погледна въпросително Холи, после попита:

— Извинявай, Джулиет, но може ли да попитам от какво е умряла?

Джулиет се зави още по-плътно с жилетката си и наведе брадичка.

— Нещо ужасно, наречено бактерия менингитус. Един ден се разболя и малкото ѝ телце не успя да се пребори с болестта. Беше само на три.

Саймън отиде до масата и взе кутия със салфетки, която подаде на Джулиет.

— Това е толкова тъжно — прехапа устни Миа. — Наистина много съжалявам.

— Всички искрено съжаляваме — продума и Холи, като хвана ръката на Джулиет. — Искаш ли чаша чай? — добави, сякаш чаят щеше да оправи всичко.

Джулиет погледна за миг през прозореца към огромния дъб и трите хранилки за птици на него.

— Бих предпочела бутилка водка. Но ще се задоволя с чаша червено вино, ако имаш, разбира се.

Холи кимна и отвори шкафа, в който баба ѝ държеше бутилките с вино. Тя избра червено, отвори я, напълни по чаша за възрастните и една с безалкохолно за Миа.

— Защо не отидем в дневната и не седнем да поговорим — прошепна на Джулиет, докато сърцето ѝ се късаше от жал към старата ѝ приятелка. Тя знаеше каква мъка причинява загубата на човека, когото обичаш. Но не можеше да си представи дълбочината на болката, която изпитваше Джулиет. Загубата на дете сигурно не можеше да се сравни със загубата на който и да е друг.

Саймън кимна.

— Да, ние ще довършим и ще ви повикаме, когато сме готови, за да опитате нашите произведения.

Джулиет поклати глава.

— Всичко е наред. Искам да съм тук. Точно в тази кухня. Щастлива съм, че най-накрая го произнесох на глас.

— Как се казваше дъщеря ти? — попита Миа.

Джулиет въздъхна и устните ѝ трепнаха.

— Иви...

— Иви — повтори Миа. — Хубаво име.

Джулиет посегна и хвана ръката на момичето, сетне отпи от виното.

— И така, каква е следващата стъпка — попита тя, гледайки към спагетите, които вряха на печката. В този момент таймерът иззвъня, подсказвайки, че времето е изтекло и Джулиет се разсмя.

— Е, кой отговаря за цедката?

Тамара пренесе една голяма сребърна цедка в мивката, после с помощта на две големи кухненски ръкавици вдигна тежката тенджерка. Холи, Джулиет, Саймън и Миа наблюдаваха как парата се вдига от нея, преди Тамара да прехвърли спагетите в огромната купа.

— Предлагам тост — рече Джулиет, вдигайки чашата си с вино.

— За нашия клас. За готвенето. За разговорите ни. За желанията и спомените, дори когато са много, много болезнени.

Холи искаше да прегърне Джулиет, но чувстваше, че старата ѝ приятелка се нуждае от малко време, за да превключи от темата за дъщеря си.

Всички вдигнаха чашите си.

— Може ли и аз да опитам от виното?

— Не мисля, че баща ти ще одобри, ако давам алкохол на неговата подрастваща дъщеря — отвърна Холи.

Тази седмица Лиъм беше идвал два пъти, за да купи паста и сос. Сам. Без жената в розово. Той бе приятелски настроен, но нищо повече, не отвори дума за дългото им приключение, свързано с търсенето на Миа. Холи си мислеше, че имаше нещо в онзи последен жест пред къщата, имаше нещо в начина, по който задържа ръката си, все едно искаше да каже „Добре, виждам, че вече си в безопасност, сега мога да си тръгна“, но нямаше смисъл да се опитва да разчете жеста на един мъж. Беше смешно.

— Като говорим за татковци — продължи Джулиет, след като отпи от виното. — Саймън, мисля че момиченцата на осем години обичат Хана Монтана. Една моя приятелка има деветгодишна дъщеря, която е луда по Хана Монтана^[3].

Миа кимна.

— Аз също бях. Добре де, признавам че все още съм, но не толкова по Хана Монтана, харесвах повече Мили Кърис.

Саймън остави пресата за чесън върху плота.

— Просто не знаех какво да правя. Имах чувството, че дори ако й купя плакат на Хана Монтана и го закача, тя ще влезе, ще го погледне, после ще седне на леглото и ще втренчи очи в пода. Разбирате ли, причината не е в стаята! Тя е част от нея. Мисля, че ако успея просто да я направя както трябва, Кас ще се чувства по-удобно, ще поиска да остане и да се отпусне малко. Тя ме мрази от деня, в който се разделихме с майка й, а истината е, че не аз бях този, който си отиде. Подозирам, че жена ми, по-точно бившата ми, иска да се проваля, да накара Кас да ме мрази.

— Това е тъжно. И неправилно — реши Джулиет.

— Ние ще ти помогнем — предложи Тамара. — Всички сме момичета. Аз съм интериорен дизайнер. Ще ни покажеш апартамента си и ще създадем истински детски рай в спалнята за дъщеря ти.

— Наистина ли? — попита искрено трогнат той. — Аз се нуждаю от помощ.

— Тогава най-добре не обличай повече тази риза — посъветва го Миа, оглеждайки крещящата му риза на карета. — Това е моето мнение.

Той се разсмя и дори Джулиет се усмихна. И така те се уговориха да се срещнат в апартамента на Саймън на другата вечер в шест часа, сякаш бяха стари приятели. На Холи много й хареса. Много.

Когато на другата вечер Холи отиде в къщата на Гелър, за да вземе Миа, очите й напoавo бяха заслепени от лъскавия бял „Приус“ с регистрационни номера от Мейн, на които пишеше ДЖОУДИ, паркиран близо до морскосиния джип на Лиъм. Миа едва ли бе щастлива, че ще осигури на баща си и на празноглавата кукла, поточно Джоуди, поправи се Холи, свободно време от няколко часа. А самата Холи трябваше да признае, че собственото й сърце напoавo потъна някъде в петите, при вида на името с допълнителното „у“. Всичко, свързано с Джоуди, й идваше в повече.

Тя събра сили, пое си въздух и натисна звънеца, който изпя три барокови акорда, и след миг се появи Лиъм. Изглеждаше невероятно красив с джинси и тъмносива риза с дълъг ръкав.

— Здравей, Холи — поздрави той. — Миа, време е за малката ти екскурзия — извика по посока на стълбите. Усмихна ѝ се за миг и тя почувства как главата ѝ се оказа празна, с изключение на мисълта, че иска да го целуне. По устните.

След което чу един доста писклив момичешки глас.

— А сега, Миа, скъпа, сигурна ли си, че не искаш да ти напиша моите предложения? Розово, розово и пак розово. А също и лъскаво. Моята осемгодишна племенница има спалня на принцеса, която беше снимана дори за едно местно списание. Аз участвах в обзавеждането.

При вида на Джоди, появяваща се с Миа, Холи почувства как над главата ѝ преминава малък сив облак.

Миа я погледна и изразително завъртя очи.

— О, благодаря ти! Но Саймън каза, че дъщеря му не е от типа на принцесите. Тя е... Холи, каква бе думата?

— Еклектична — отговори с усмивка Холи. Погледна Джоди, която случайно бе облечена като Лиъм, с тесни, впити в краката джинси, които бяха с толкова ниска талия, че сигурно разкриваха част от прашките ѝ отзад, и впит в гръдния кош розов мохерен пуловер, очертаващ всички апетитни форми на физиката ѝ, под който се подаваше розово дантелено боди. Не искаше да мисли какво щеше да се случи в прекрасната малка къща край залива, след като тя и Миа тръгнаха към мола.

— Да, еклектична — промърмори Миа. — Обича момичешки неща, но си пада и по планетите и науката.

— Чудесно, не е ли супер? — възкликна престорено Джоди с прекалено сияйна усмивка и хвана ръката на Лиъм.

Миа навлече дебело яке с качулка и намръщи нос.

— Чао.

— Ще я върна не по-късно от осем, добре ли е? — попита Холи баща ѝ, докато двете вървяха към вратата.

— Отлично — отвърна Джоди преди Лиъм да си отвори устата.

— Приятно прекарване! — добави, като отвори вратата и почти ги избута навън. Докато вървяха по алеята към пътя, Холи можеше да

се закълне, че я чу да казва „Е, да се върнем там, докъдето бяхме стигнали“.

Не ме интересува, каза на себе си тя. Не ме интересува. Не го харесвам. Не трябва да го харесвам. Не ми пука.

Миа пхна пръст в устата си и се направи, че повръща.

— Почти ми се искаше да отложа срещата ни за тази вечер и да се престоря, че имам стомашно разстройство, така че той да отсвири Джоди и да не се видят — призна тя, докато влизаше в колата. — Онова, което не мога да разбера, е как може да я понася. Тя е толкова фалшива! Мисля, че си е избелила допълнително зъбите след последния път, която я видях, а то беше онзи ден.

Фалшива, но красива. И секси. А вероятно и още много други неща, като например тигрица в леглото.

— Е, това е то чудото на химията — отвърна Холи, докато палеше колата. — Не може да направиш нищо, ако някой харесва някой друг, няма как да управляваш процеса. Това е най-мистериозното и удивително нещо, свързано със сърцето.

— Да, например ако бях поне малко привлечена от Шиймъс, животът ми щеше да е по-лесен. Но единственото, за което мога да мисля, е Даниъл.

Холи се усмихна. Спомняше си когато се влюби за пръв път на 12 години. Момчето се казваше Итън Уолш. Холи толкова го харесваше, че помоли приятелката си да го попита, дали и той я харесва, но отговорът му бе: „Не, но е добра по испански“. След този случай нищо не успя да накара Холи да се усмихне през следващите две седмици.

— Сега обаче имам огромен проблем — сподели Миа, докато правеха десен завои по Блу Краб Булевард. Саймън живееше в другата част на острова, далеч от морето, в един нов квартал с апартаменти, който повечето жители на острова избягваха.

— Какъв? — попита Холи и я погледна.

— Първата част е страхотна. Но втората е истински проблем. — Тя се обърна към Холи, а на красивото ѝ лице грееше усмивка. — Познай кой ме покани за Есенния бал.

— Даниъл?

— Да! — изписка Миа. — След часа по история, ме помоли да поговори с мен за малко, и аз си помислих, че ще поиска записките ми

от вчера, тъй като утре ще имаме препитване по история, а аз съм направо желязна. Той обаче най-неочаквано взе ръката ми, представяш ли си? Взе ръката ми — повтори тя, затвори очи и въздъхна, — заведе ме до едно празно място между банките и ме попита дали ще ходя на Есенния бал, а аз казах: „Ами да, искам да отида“, при което той отвърна: „А искаш ли да дойдеш с мен?“, пък аз му отговорих: „Бих искала“, на което той се усмихна и тази усмивка няма да забравя до края на живота си.

Всичко това бе разказано с висока скорост и без препинателни знаци. Холи също се усмихна.

— Страхотно. Толкова се радвам за теб!

— Не мога да повярвам. Смяташ ли, че е следствие от желанието, което казах на кюфтетата?

— Може би — разсмя се Холи. — Може би пожеланията работят. Но се обзалагам, че причината е в това, че Даниъл те харесва.

— Да, и точно там е проблемът — добави Миа, докато Холи паркираше пред адреса, който Саймън ѝ бе дал. — Приятелката ми Маделин отново каза, че Даниъл Дреслер не е от нашия отбор. И ако продължавам да се лигавя с разни странни момчета, които се мислят за велики, а всъщност не са, ще трябва да си намеря други приятелки.

Мили боже. Тези глупости май никога нямаше да свършат.

— Така ли каза?

Миа прехапа долната си устна.

— Да, и всички останали „М“-та пригласяха. След което тя продължи: „Всеки знае законът на момичетата, че приятелките са преди момчетата.“ И се надявала да го проумея, иначе не съм била от тяхната банда.

Боже, боже, малката Уиндъмър беше ловък манипулатор и лош човек.

— Миа, всъщност няма никакъв закон на момичетата, а ако имаше такъв, той щеше да бъде как момичетата да се подкрепят. Щом харесваш някое момче, а твоите приятелки не го харесват, би трябвало поне да са на твоя страна и да се вълнуват заради теб. Особено ако той те е поканил на важен училищен бал и ти си щастлива.

— Значи не трябва да отказвам на Даниъл?

— В никакъв случай!

— О, добре. Защото много го харесвам. — Раменете ѝ хлътнаха. — Но пък тогава ще изгубя приятелката си. Маделин и бандата ѝ наистина са популярни и известни. Ако те ме отхвърлят, ще бъда като прокълнатата. И какво ще стане, ако Даниъл ме зареже, защото в очите на всички ще съм абсолютна неудачница?

— Най-вероятно ще си намериш нови приятелки, които няма да поставят условия. Такива, които ще те подкрепят, които ще се вълнуват заедно теб, когато си щастлива, и ще плачат с теб, когато си нещастна. А както описа Даниъл, той очевидно не взема решенията си въз основа на мнението на други хора и не му пука какво мислят те.

Миа отново разцъфтя.

— И освен това има шанс Маделин да не го направи.

Холи много би искала да знае какво би ѝ казала Джоди в този случай. Най-вероятно: *Угаждай на популярните си приятелки и забрави за това момче. Той е неудачник. Дори можеше да я чуе как чурулика с престорения си момичешкия си фалцет: Момчетата идват и си отиват, но приятелките остават за цял живот.*

— А според теб какво трябва да направя? — попита Миа, докато Холи зави в една алея, означена като „Кондо Груп В 1-12“, и спря на мястото, означено като паркинг за гости. Те тръгнаха към блок В-6. Двуетажните бели блокчета бяха еднакви, всяко с малко балконче и черна външна врата. Един закрит басейн доминираше в тревната площ пред сградата, означена като „Администрация и управление“, а група хора, всички с чаши на „Старбъкс“ в ръце, стояха на дългата алея за кучета, докато пет-шест кучета тичаха и лаеха щастливо.

— Мисля, че сама ще почувстваш какво е правилното за теб. Имам чувството, че това ще бъде „да“ за Даниъл.

Лицето на Миа отново грейна от усмивка.

— Искаш ли да знаеш тайната? — наведе се напред тя. — Всъщност въобще не харесвам Маделин и нейните приятелки.

Да знаеш колко си права. И със сигурност ще се справиш, момиченце мило — помисли си Холи, докато Миа звънеше на вратата. Саймън излезе да ги посрещне.

Въпреки факта, че бе изследовател и имаше развнтено въображение, апартаментът му не притежаваше никаква атмосфера, не разкриваше характера му, а просто имаше мебели, колкото да задоволят ежедневните изисквания на обитателите: малък диван, ниска

масичка за кафе и телевизор. По прозорците висяха винилови щори. Без килим. В кухнята, чиито шкафове не бяха от истинско дърво, имаше квадратна маса и четири стола. Спалнята на Саймън също бе ужасно бездушна и скучна — единично съвременно легло, покрито с покривка на бели и зелени райета и очукан скрин, върху който имаше снимка на Саймън и дъщеря му. Кас изглеждаше точно толкова сладка и мила като баща си, с очи като на сърна и пясъчноруса коса. На снимката двамата бяха с допрени бузи. Било е в по-щастливите дни, предположи Холи, и най-вероятно това бе единствената щастлива снимка, която Саймън имаше с дъщеря си.

И после — стаята на Кас. Отново лишена от лично присъствие. Можеше да се каже, че не прилича на детска или момичешка стая. Имаше двойно легло, поставено под прозореца, с розова покривка и розова възглавница, върху която лежеше плюшено зайче с дълги клепнали уши. Още пластмасови щори на прозорците. Дървен скрин и подходящо бюро, малък килим в розово и златисто завършваше обзавеждането. Единствената лична вещ бе стенен календар с планетите над бюрото, две книги за Слънчевата система и цялата поредица за Хари Потър. С твърди корици. Вратата на гардероба бе отворена и Холи зърна купчина светлосини дрехи. Стаята бе идеално подредена и чиста, макар и стандартна, скучна и неприветлива. Особено за малко момиченце, чийто живот току-що се е разбил на парчета, а когато отива в дома на баща си, трябва да се преструва, че се чувства както в стария дом.

— Защо просто не я оставиш сама да си избере от магазина онова, което иска и готово? — направи гримаса Миа, докато оглеждаше стаята от прага.

Саймън стоеше зад тях.

— Ами че аз точно това направих. И тя сложи тези неща в количката. Мисля, че всъщност сама не знаеше какво иска.

— Добре, това ще ни помогне — отвърна Холи. — Сега имаме представа какво я привлича. Тя обича светлосиньо, планети и Хари Потър.

— Знам — извика Миа. — Стая на магьосник, но в космоса! Сякаш има магически сили и може да живее сред планетите.

Саймън кимна.

— Звучи фантастично. Би харесала такава стая. Планетариумът е едно от любимите ѝ места и освен това е луда по Хари Потър. Но нямам представа как да го направя.

— Тамара е интериорен дизайнер — напомни му Миа. — Тя знае.

Тамара наистина знаеше. Когато пристигна, хвърли един поглед, поклати глава и започна да прави списък, после изслуша идеята на Миа и започна да пише още по-бързо. Направиха си среща на другия ден, за да отидат да пазаруват. Половин час по-късно на звънеца се позвъни и всички бяха повече от изненадани да видят Джулиет.

— Ела да ти разкажем идеите на Тамара. — Миа я хвана за ръка и я заведе в спалнята на Кас.

Докато всички стояха в спалнята на момиченцето, която бе по-голямата от двете стаи, Холи осъзна, че погледът на Джулиет попадна върху плюшения заек с цвят на мед върху леглото.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Не съвсем — призна Джулиет. — Но се опитвам. — Холи плъзна ръка, прегърна я и я заведе в кухнята, където Саймън бе извадил чаши и кана със студен чай. — Дори не знам дали съм майка. Това не е ли откачено? Искам да кажа, че не съм, защото нямам... дете, но нали имах?

Хол и стисна нежно ръката ѝ.

— Ти винаги ще бъдеш майка, Джулиет. Така както винаги ще бъдеш дъщеря на баща си.

Джулиет сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи, но се сдържа с мъка и само кимна, а Холи въздъхна от облекчение, че бе намерила правилните думи. Чудеше се какви бяха отношенията между нея и съпруга ѝ, но трябваше да изчака, докато самата Джулиет не вземеше решение да ѝ признае.

Саймън предложи начос, така че всички седнаха около малката масичка и се насладиха на тортилените питки, пълни с вкусно накълцано пилешко месо, сирене и боб. Тамара им разказа за срещата си от предната вечер с мъж на име Рик, който говорил три пъти по телефона на масата. След час щеше да се срещне с механик на име Фред. Миа се похвали, че желанието ѝ да отиде на Есенния бал с Даниъл се е сбъднало. А Джулиет призна, че въздухът на Мейн и завръщането ѝ на Блу Краб Айлънд са ѝ помогнали, макар и малко, да

възвърне част от духа си, за който смятала, че си е отишъл завинаги, както непрекъснато ѝ натяквал съпругът ѝ.

— Той с теб ли е отседнал в Блу Краб Коув Ин? — попита Тамара. Тя поклати глава.

— Не. Отношенията между мен и съпругът ми са доста напрегнати.

Всички замълчаха. Холи все пак изпита облекчение, че не са се разделили, че все още има някой, който очаква Джулиет, напрегнато или не.

Дойде време Миа да се прибере вкъщи, за да си довърши домашните. Тамара и Саймън си определиха час да я вземат на другия ден от тях и после си казаха „довиждане“.

— Ако се прибера и заваря там госпожица Фалшименто, няма да плача — обеща тя, когато влязоха в колата на Холи.

Всъщност Холи силно се надяваше (заради себе си), Джоди да е там. Това щеше да ѝ помогне да се отърси от чувството за привличане към Лиъм, което идваше и си отиваше все по-силно, като вълни, като прилива.

Когато спря колата пред дома на Гелър, двете гончета лаеха на прага, а блестящата бяла кола с името „Джоуди“ на номерата, я нямаше. Лиъм излезе при звука от гумите.

— Ще останеш ли за чаша кафе? — попита той, прегръщайки дъщеря си през раменете.

Кажи „не“.

Но всъщност искаше да каже „да“. Искаше да седи на дивана до Лиъм Гелър, да вдъхва уханието на кафето (беше готова да се обзаложи, че ще бъде „Айвъри“) и да гледа лицето му. Но мъжът си имаше приятелка. И дъщеря, която Холи вече чувстваше прекалено близка. А и самата тя си имаше прекалено много работа, ако искаше да успее в онова, с което се бе захванала.

— Благодаря, но по-добре да се прибирам. След четири дни ми предстои голямо изпитание. Ще участвам в един конкурс за кетъринг на сватба и трябва да работя върху ризото с шафран.

Ето, браво на мен — поздрави се сама Холи.

— Господи, обичам ризото — отвърна той. — Веднъж ядох в Италия. Всъщност беше през лятото, през което обикалях Европа след завършването на колежа и въпреки че след това си поръчвах няколко пъти в ресторанти, никога не е било толкова вкусно.

— Значи ти ще бъдеш човекът, който ще го опита, татко!

Той се усмихна на Холи.

— Човекът, който опитва ризотото? Съгласен съм. Запишете ме.

— Може да минеш утре след работа — отвърна тя, обзета от желание да се хвърли в прегръдките му. Какво я прихващаше? Нима се опитваше да си създаде сама нови проблеми?

— Непременно ще мина. Към шест?

— О, чакай малко! Татко, забравих да ти кажа, че другите курсисти от класа на Холи ме поканиха да отида с тях, за да напазуваме за осемгодишната дъщеричка на Саймън, защото стаята ѝ е отчайващо грозна и безинтересна, а на мен ми дойде идеята да я обзаведем като стая на магьосница в космоса. Саймън — това е бащата на момиченцето, хареса предложението ми, пък Тамара е интериорен дизайнер и ще помогне с идеите, така че може ли да отида? Разбрахме се да ме вземат към шест, шест и петнадесет.

— Ти гарантираш ли за тях? — обърна се той към Холи.

Тя кимна.

— Категорично. Ще отидат в мола за около час и ще я върнат към седем, седем и половина. Както тази вечер.

— Искам да съм тук, когато дойдат да я вземат — каза той. — Така че ще дойда при теб след това.

— Чудесно. Дотогава. Приятно прекарване утре, Миа.

— На теб също — отвърна момичето, а на Холи ѝ се стори, че бегло ѝ намигна.

О, мили боже.

---

[1] Вампир от поредицата „Здрач“ на Стефани Майер — Б.пр. ↑

[2] Детски анимационен сериал, получил награда „Еми“ през 2000 г. — Б.пр. ↑

[3] Главната героиня от американски комедиен сериал 2006 г. — Б.пр. ↑

Тя не можеше да уцели ризотото. Колкото повече прибавяше щипка от това или онова, малко повече сирене пармиджано или сол, вкусът ставаше все по-лош (какво не правеше както трябва?), а ако го задържеше още една минута на по-слаб огън, то изгаряше, макар че само преди минута бе прекалено воднисто. Първо беше много гъсто и тя добави още малко бульон, но тогава пък стана прекалено лепкаво. Точно когато сипваше жълтата смес в голяма чиния за сервиране, на вратата се позвъни.

На входа стоеше Лиъм, облечен с джинси и кожено яке, с ръце в джобовете. Как бе възможно да изглежда все по-секси всеки път, когато го видеше? Може би причината бе, че го харесваше все повече и повече. Той се усмихна със своята леко закачлива, искрена и мила усмивка.

— Оценителят на ризото е готов да изпълни задълженията си.

Фактът, че усмивката, лицето, дългите и елегантни мускули на тялото му я накараха да преглътне оценката три минус, която си бе дала сама, говореше много.

Направо си беше загубена.

— Влизай — покани го тя и му подаде вилица.

Не си сваляй якето. Не си мисли да останеш. Опитай ризотото и си върви.

Той, разбира се, свали якето си и го закачи на облегалката на стола до прозореца. Сетне приближи кухненския остров и застана точно зад нея, наведе се и помириша ризотото.

— Мmmm, мирише вкусно.

Да, миришеше вкусно. И когато го опита, не беше чак толкова лошо, затова не си писа направо двойка.

— Мисля, че му липсва нещо. Или обратното — има прекалено много подправки. Просто не ми изглежда както трябва.

Той гребна с вилицата и я пхна в устата си.

— Добро е.

— Като италианското ли е?

Лиъм си взе още веднъж.

— Добро е като в добър ресторант. Разбираш какво значи това.

— Сякаш за да потвърди думите си, напълни устата си с още ризото.

Тя се зарадва на искреността му. Все пак беше поканен да оцени вкуса.

— Дали ще му върви бира, как мислиш?

След като получи отговор „Със сигурност“, тя отиде до хладилника и извади две бутилки „Шипярд“, която купи само преди час (за всеки случай). Отвори едната и му я подаде.

— Можеш ли да ми кажеш какво му липсва?

Той отпи глътка и остави бутилката.

— Да видим рецептата.

Холи отиде да вземе тетрадката с рецепти, която бе от другата страна на кухненския остров, чувствайки че я наблюдава, без да откъсва очи от нея — как върви, как отваря тетрадката, как се връща и му подава листа.

— Така. Аз не знам нищо за бульона от телешки мозък или за шафрана на конци, но знам, че трябва да има златист цвят и твоят шафран очевидно го има. Един от моите клиенти искаше гредите във фермата да имат златист цвят, отвътре и отвън, така че да блестят и, да правят животните щастливи.

— Не знаех, че добитъкът се интересува от блясък — прошепна Холи, надявайки се, че той ще продължи да говори за греди, ще мине към кокошките и какво ги прави щастливи. — Архитектите занимават ли се с цветовете? Мислех, че вие само проектирате или правите измервания и други такива неща.

— Когато си сам и отговаряш за всичко, трябва да правиш и това. Миналата година бях нает да проектирам и построя малка ферма за една ексцентрична жена, която искаше всички постройки да приличат на индиански колиби. При това оранжеви. Беше толкова смешно и почти невъзможно, че спечелих цяло състояние. — Той отпи от бирата си и отново прегледа рецептата. — Един тъжен спомен, хм. Миа ми разказа за специалните подправки, които слагате в яденето. Никога преди не бях чувал за подобно нещо. Знаеш ли, може би този спомен, който си сложила в ризотото, е бил прекалено тъжен.

— Може би, но аз не мога да променям продуктите, нито подправките, дори тези, които не се купуват от супермаркета. Баба ми е създателката на рецептите. И ако имам намерение да продължа работата ѝ, трябва да ги следвам точно, в това число желанията, спомените, всичко. Миа сподели ли своите желания и спомени с теб? — попита тя, без да се замисли, след което си даде сметка, че не беше правилно.

— Тя ми призна, че едно от желанията ѝ над купата с телешка кайма било приятелката ми да падне от някоя скала. От това съдя, че иска Джоди само да изчезне от живота ми, а не да умре. Кой би си помислил, че храната може да разкрива толкова тайни желания и мисли?

Холи се усмихна, но реши да държи устата си затворена.

— Какъв беше тъжният спомен, който си сложила в ризотото? Ако искаш не ми отговаряй, въпросът е твърде личен — добави бързо той.

Тя вдигна очи към него, погледна Антонио, сетне краката си, после пак Лиъм, накрая различните купи и бурканчета, подредени по рафтовете в кухнята.

— Мислех си за мъжа, който разби сърцето ми, преди да дойда тук.

— Аха. Значи съвсем прясно разбито сърце. Съжалявам. Познавам чувството. — Той отново си гребна от ризотото. — Много е добро, знаеш ли?

За да направи нещо друго и да не се хвърли в прегръдките му, тя също взе една вилица и го опита. Хм, наистина беше добре. Но не и за класата на Блу Краб Коув Ин. А трябваше да бъде с истинско италианско качество.

Лиъм я погледна.

— Може би то се опитва да ти каже нещо. Като например, че трябва да спреш да мислиш за този сърцеразбивач. Остави го в миналото.

— Един тъжен спомен си е тъжен спомен, нали? — Макар че трябваше да признае, че повече тъгуваше за Лизи, отколкото за Джон. Той я нарани наистина дълбоко, разочарова я толкова силно, че тя чувстваше по-скоро гняв, отколкото копнеж, когато мислеше за него. Лицето му плуваше из спомена ѝ и тя си мислеше: *Задник. Мръсник.*

Измамник. Боклук. А не Липсваш ми. Но мисълта за любимото й момиченце Лизи и къдравите й коси, разпилени върху възглавницата, за смеха й, когато Холи я люлееше на люлката, малкото меко телце, което се гушеше в нея за целувка. О, тези спомени терзаеха сърцето й, оставяйки белези в него.

— Да, но някои тъжни спомени са горчиво-сладки — продължи Лиъм. — Както когато Миа започна да затваря вратата на стаята си. Знам, че всеки се нуждае от лично пространство. Но беше толкова разстройващо да осъзная, че нашата връзка трябва да се промени от малко момиченце и татко към тийнейджърка и татко. Да, разстройващо е, но и изпълнено с гордост. Моето бебче бе пораснало.

Хм. Беше прав.

— Това е мъдро — подкрепи го тя. — Мога да използвам горчиво-сладките спомени. Имам няколко такива.

— Я, кажи, колко силно този мъж разби сърцето ти? — попита той, вдигайки бутилката с бира.

— Достатъчно зле, че да ме уплаши и да реша никога повече да не се влюбвам в живота си.

Той я изгледа изненадано.

— Не мога да повярвам.

— И аз не мога — усмихна му се Холи. Той чукна своята бутилка в нейната, а тя попита, преди да успее да се спре. — А... колко сериозни са нещата между теб и Джоди?

Лиъм погледна към вратата. Въпросът май беше прекалено личен. Но като се има предвид колко лични неща научи, докато търсеха Миа преди ден, изглеждаше естествено.

— Не знам — отвърна и се облегна на плота. — Понякога мисля, че тя е точно онова, от което се нуждая, а друг път, като снощи например, си мисля, че е от друга планета. Смятах, че ще бъде от помощ за дъщеря ми, ще й даде перспектива от момичешка гледна точка, нали разбираш? Но тя е абсолютно различна от Миа. Не е от същата порода.

Хол и кимна, вътрешно развълнувана, че бе забелязал.

Той отново отпи от бирата.

— Връзките са трудно нещо, нали?

— Да, като тази каша — отвърна Миа, сочейки ризотото и се разсмя.

И в този миг очите им се срещнаха. Миг, кратък като целувка.

— Между другото, опитах се да сготвя пиле по Милански — каза той и мигът излетя като спукано мехурче. — Мисля, че го прегорих. Стана кафяво от двете страни, а вътре не бе изпечено. Затова, понеже все още беше розово отвътре, реших да го запържа още няколко минути, но тогава пък месото стана твърдо. Бих искал да осъществим онази отложена среща, за да ми покажеш как се готви. Някакво лесно ядене, вместо да разчитам само на готова храна и пица.

Или Джоди да те научи, помисли Холи. Почувства, че я изпълва задоволство.

— Когато кажеш.

— Може би... в петък вечер?

Петък вечер? Само след три дни. Освен това беше вечерта след тестването на менюто в Блу Краб Коув Ин. Това всъщност бе добре. Ако се провалеше, щеше да се възползва от утехата, предложена ѝ от компанията на един красив мъж, към когото изпитваше огромно желание. А ако спечелеше работата, щеше да пие шампанско с един мъж, към когото изпитваше огромно желание. И в двата случая ситуацията бе печеливша. Но не и за розовото гадже.

През следващите три дни за нея съществуваха само храна, купи и тигани в кухнята, с изключение на редовните съобщения от Миа, която бе видяла някаква рокля за Есенния бал в едно списание и се надяваше, че ще успее да я намери из магазините в Мейн. Миа също така я осведоми, че са прекарвали страхотно, пазарувайки за стаята на дъщерята на Саймън и била сигурна, че сега вече момиченцето няма да иска да излезе от новата си стая, която тя, Тамара и Саймън преобразили само за половин час в истинско кътче на магьосница в космоса.

Холи беше благодарна за тази връзка с външния свят, защото почти не излизаше навън, не напускаше къщата, освен, за да отиде до супермаркета или някой пазар. При това се тревожеше, че харчи прекалено много пари за скъпи продукти, за да осигури най-доброто качество за менюто. Продаваше част от ястията, които ставаха добре (и до ушите и стигнаха възторжените отзиви на библиотекарката, че равиолите със спанак и три вида сирене били изключителни) и

изхвърляше онова, което според нея беше брак (още един опит за ризото и вчерашните ньоки с рачешко месо, въпреки че днешните станаха вкусни). Всяка вечер си лягаше с рецептите и менютата, разпилени около нея по леглото. След както се събудеше сутрин с глава, пълна с рецепти, слизаше долу, изгаряща от желание и нетърпение да направи малко кладенче в купчинката брашно и да счупи яйцата, за да създаде тестото за паста.

Прие съвета на Лиъм присърце. В пастета от бял боб вложи желание късметът ѝ да проработи, но в raviolite със спанак и сирене поръси повече сладко-горчиви спомени, припомняйки си един уикенд, който прекара с майка си и който ги сближи (макар и само един уикенд) през лятото, когато завърши гимназия. Лучана я закара до Мейн и извади собствения си куфар от багажника, което бе необичайно за нея. Тя обикновено не можеше да издържа тук и бързаше да избяга от Блу Краб Айлънд и компанията на Камила. Но този път остана, изглежда че искаше нещо от Камила, което баба ѝ моментално разгада. И съвсем в стила на Камила Константина даде на дъщеря си онова, от което се нуждаеше, без да каже нито дума. Агнешка пържола с пюре от картофи с чесън, любимото ядене на майка ѝ, без какъвто и да е намек за италианско влияние. И чаша след чаша чай от странни билки, които очевидно имаха успокояващо въздействие върху Лучана.

През този уикенд Холи не получи много внимание от майка си, защото тя очевидно имаше проблеми с баща ѝ. А когато чу желанието ѝ, изречено над обикновената пица маргарита, която си направиха, че ако не била помятала два пъти след Холи, може би щяла да бъде щастлива, Холи почувства, че я разбира по-добре. Желанието изглежда не помогна на майка ѝ, която накрая призна, че е била отчаяна от загубата на бебетата, но че Бъд бил този, който настоявал за второ дете и я обвинявал, че не е щастлив, понеже не му е родила момчето, което винаги бил искал.

След това майка ѝ сякаш се отпусна и трите говориха и говориха, ядоха, пиха вино и завършиха с десерт, който се топеше в устата им. Когато обаче видя майка си след месец, Лучана Магуайър беше старата, сякаш онзи вълшебен уикенд никога не беше се случвал.

И всички нейни опити да ѝ напомни за него, докато пътуваха към Нютън, бяха напразни...

Обади ѝ се веднага, каза си Холи. Няма да станеш по-близка с някого, нито ще го почувстваш по-близък до сърцето си, ако не говориш с него. Затова избърса ръце в престилката и се обади на майка си.

— Какво? Да не си подпалила къщата? — попита с подозрение Лучана.

Защо се държеше така? Едновременно проявяваше съмнения в уменията ѝ, а в същото време нехаеше за къщата на майка си, в която бе израснала. Дори преди да каже „здравей“. Изведнъж съжали, че ѝ бе позвънила.

— Не, просто исках да те чуя — отвърна Холи.

— О, добре. И аз се радвам да те чуя. Чудя се как се чувстваш там. Самотна ли си?

— Всъщност не. Имам приятели — моите ученици. Има и един мъж — осмели се да добави.

— О, значи затова си останала! Знаех си, че причината не е в готварския курс и онова подло и заядливо местно общество. — Майка ѝ звучеше облекчено.

Холи въздъхна. Двете с Лучана никога не бяха се разбирали, никога не бяха споделяли, не бяха се изслушвали, нито плакали взаимно на раменете си. Холи нямаше представа как да ѝ обясни, как просто да каже „Не, мамо, причината не е мъжът. Причината е готварският курс и островът, който въобще не е гаден, нито подъл, с изключение на Ейвъри Уиндъмър.“ Майка ѝ нямаше да разбере защо стои там, защо прави това и щеше да бъде нещастна по причини, които Холи също никога нямаше да разбере.

Това си бе една постоянна патова ситуация между двете.

— Мамо, равиолите ще изгорят. По-добре да затварям. Поздрави татко.

Сладко-горчиви спомени, а? Ха-ха. Връзката с майка ѝ беше само горчива.

Тя продължи да готви, да опитва, да хвърля, да пробва, да усъвършенства. Чувстваше, че Лучана не беше права. Да бъде в тази кухня, в която се чувстваше толкова щастлива, спокойна и в безопасност, където не бе нужно да прави нищо с мъж или заради мъж и да е заета само със себе си, беше най-хубавото нещо, което можеше да ѝ се случи.

Вечерта преди дегустацията на менюто Холи вложи в ризотото, което готвеше, желанието да прекара една удивителна нощ с Лиъм, да усети устните, ръцете и очите му върху себе си. И когато потопа вилицата в ориза, за да го опита, ризотото бе толкова перфектно, колкото бе възможно да бъде, а тя се убеди, че в сладко-горчивите желания и спомени наистина има нещо специално.

Петъчното утро изгря и разцъфна в ярък прекрасен ден, а слънцето огря жълто-оранжевите дървета пред прозореца, които приличаха на пламъците под различните тенджери и тигани. Холи се почувства изпълнена с оптимизъм. Тя имаше своето меню, имаше рецептите, а в джоба ѝ лежаха трите камъчета на Камила от бреговете на река По. Първо приготви тестото за пастата, като за пръв път бе напълно сигурна, че ще стане перфектно. Дори когато Франческа Бийн се обади да ѝ каже, че майка ѝ настоява да включи телешко марсала^[1], Тъй като това било любимото блюдо на мъжа ѝ и повечето хора го харесвали, не се паникьоса. Франческа призна, че тя лично не го обича, но майка ѝ смятала това за ексцентричност. Тя също така я предупреди, че двете майки настояват по време на дегустацията да не се говори, докато те не направят бележките си и не оставят приборите си.

Телешки котлети марсала? Няма проблем. Ще си водят бележки все едно се явява на състезание в телевизионното предаване „Следващата звезда на Ню Йорк“ във „Фуд Нетуърк“? Е, щом така искат, добре. Тя беше готова. Дори бе наела една свободна сервитьорка от ресторанта, която да ѝ помага да пренесе блюдата, да подреди и накрая да почисти, така че всичко да върви гладко по време на двата часа.

И така, заедно с Антонио, който не я изпускаше от очи, с U2, които ѝ пееха, и с уханието на чесън и лук, неустойимо дори за нея, Холи се хвана за работа.

---

[1] Италианско ликьорно вино, произвеждано в градчетата Марсала и Трапани, о. Сицилия, използва се в соса за телешки скалопини. — Б.пр. ↑

Холи подаде глава от малката кухня, долепена към банкетна зала В и видя Франческа Бийн, майка ѝ и бъдещата ѝ свекърва да влизат и да свалят палтата си. Двете майки бяха с перфектни прически в стил Марта Стюарт^[1], носеха почти еднакви панталони и пищни блузи с малки якички. Холи си помисли, че си приличат като сестри. Персоналът на хотела бе подредил една малка правоъгълна маса. Двете майки се настаниха в двата ѝ края, оставяйки мястото в средата за булката. Франческа се обърна към кухнята и прошепна с устни *Успех*, сетне се настани между двете трудносмилаеми „бисквитки“.

— О, значи работата ти ще бъде приета или отрязана от тези две кукумявки — подхвърли с намигане Сара — сервитьорката, която Холи бе наела за събитието. — Намръщената редовно е тук. Всеки път се оплаква, че кафето ѝ не било достатъчно горещо. — При усмивката на Холи, тя добави: — Не се тревожи, аз винаги ѝ сервирам пържоли, които са по-трудносмилаеми и от нея самата. Ти ще се справиш.

Супер!, помисли си Холи. Точно когато щеше да каже на Сара да не говори повече, едно звънче звънна. Госпожа Бийн очевидно бе свикнала да използва системата със звънчето, с което сигурно викаше домашната прислуга да избърше праха от стола, на който смяташе да положи високопоставения си плосък задник. При първия звън Холи трябваше да излезе и да се представи, после да се върне с първото блюдо. Следващият звънец щеше да бъде сигнал, че са готови да вдигнат чиниите им и да поднесат второто блюдо и т.н.

Холи погледна към престилката си с надпис „Кучинота ди Камила“, за да се увери, че не е изцапана със сос маринара, лепна една усмивка върху лицето си и влезе в залата, спирайки пред масата.

— Здравейте, името ми е Холи Магуайър и съм развълнувана, че имам възможността да ви готвя днес. Създадох едно примерно меню, което вярвам, че ще задоволи вкусовете ви и ще подхожда на щастливата двойка, на това прекрасно събитие, на роднините на

булката и младоженеца и на всички ваши изисквания. Надявам се, да останете доволни от резултатите.

Кратката ѝ реч изглежда очарова госпожа Мариано, майката на младоженеца. Тя се усмихна на майката на Франческа, усмивката казваше: *Не е ли мило!*, но госпожа Бийн от своя страна остана с каменно лице, изразяващо високомерие и снобизъм. Е, добре, Холи планираше да разчупи това изражение с един залък от удивителната моцарела, която откри в едно малко италианско магазинче в Портланд. Докато дойдеше време въпросната дама да опита от телешките котлети марсала, сигурно вече щеше да пее.

Холи направи малък поклон и се върна в кухнята. Всичко беше готово, затоплено до точната температура, а журито седеше в очакване.

— Изглежда удивително — увери я Сара. — Върви и ги убий! Е, не буквално де!

Жалко, че дегустацията не бе през уикенда, за да ѝ помага Миа. Тя за момент затвори очи и изпрати мислено пожеланието си към вселената да ѝ помогне да получи тази работа. Сетне излезе с първото блюдо, върху голяма кръгла табла и поднесе малките чинийки с артистично наредено антипасто^[2] — прекрасна моцарела, най-вкусните маслини на света, брускети, поръсени със зехтин и подправки, и салата от пресни домати с малко печени патладжани.

— Мммм, не изглежда ли прекрасно! — възкликна Франческа.

— Шшшт! — смърри я майка ѝ и си взе от сиренето. Кухненската врата бе поставена перпендикулярно и масата не се виждаше, а и седящите бяха с гръб, така че Холи не можеше да зърне израженията им, но поне видя, че никой не изплю хапката си с думите *Това е отвратително!*, както направи Джон Риърдън преди няколко месеца.

Равиолите със спанак и три вида сирене бяха подредени върху блюдата и когато звънчето прозвуча, Сара излезе, за да прибере празните чинии и да допълни чашите им с вода. След нея Холи изнесе таблата с равиолите, като постави пред всяка една от жените нова чиния.

Госпожа Бийн боцна с вилицата си всяка от трите равиоли, записа си нещо в малкия бележник, който стоеше до нея, сякаш беше съдия в предаването „Топ готвачи“. Госпожа Мариано просто боцна с вилицата си една равиола и я сложи в устата си, изражението ѝ бе

каменно и не издаваше нищо. Франческа също отхапа хапка и Холи можеше да се закълне, че по лицето ѝ се изписа задоволство.

И така цялото това представление продължи с ньоки, пълнени с рачешко месо, телешко в сос марсала, таятели със сос болонезе, които Холи смяташе, че са върхът на нейните кулинарни възможности, два вида вегетарианска паста и морски език, поръсен с подправки.

Накрая госпожа Бийн гребна с вилицата си от ризотото с шафран, на което Холи сама си бе дала оценка шест. Не шест плюс, каквото бе ризотото на Камила Константина, а шест според оценката на Лиъм. Достатъчно добро за класата на Блу Краб Коув Ин, според Холи.

Госпожа Бийн опита още два пъти от него, сетне записа нещо в бележника. Накрая избърса устни със салфетка и звънчето звънна. Всичко, което оставаше на Холи, бе да излезе и да получи оценката си.

— Аз ще започна — рече госпожа Бийн, като гледаше Холи през очилата си с цялата надменност, която можеше да събере. — Насладих се на телешкото в сос марсала и на ньоките с рачешко месо, но сосът болонезе беше малко по-тежък за мен, а ризотото... хм, не знам. Прекалено подправено, изобилие от аромати. О, да, да не забравя, хареса ми моцарелата от избора за антипасто. Беше изключителна.

Холи изпита разочарование. Единственото нещо, което тази жена хареса, не бе направено от нея.

— Аз пък най-много харесах соса болонезе — обади се Франческа. — Всъщност харесах всичко, освен телешкото в сос марсала, което смятам, че е малко тежко, но само защото първо: не обичам телешко и второ: защото си представям всичко по-леко за една пролетна сватба. Влюбих се в ризотото. Ммм, наистина беше отлично. И цветът му бе прекрасен.

Холи възвърна малко от гордостта си.

Но човекът, от когото Холи най-много се тревожеше, заради италианската връзка, беше госпожа Мариано.

Майката на младоженеца се прокашля, почисти гърлото си и сложи очилата си за четене, които висяха около врата ѝ на многоцветна скъпоценна верижка, сетне взе малкия си бележник.

— Давам на всичко твърдо четири, с изключение на таятелите със сос болонезе, които получават шест минус, и на ризотото — шест. О, да одобрявам избора на антипасто. Моцарелата беше изключителна.

Госпожа Бийн се усмихна.

— За нещастие, скъпа — обърна се към Холи тя, — само петици и две шестици не са достатъчни за целта, която гоним, тъй като става дума за сватбата на нашите любими деца. Но благодаря, Холи беше, нали? Благодаря за отделеното време и сме сигурни, че след малко повече опит, ще станете прекрасна готвачка.

— Мамо! — сопна ѝ се Франческа, бузите ѝ бяха зачервени.

Холи успя да промърмори едно „благодаря“, без да знае откъде намери сили. Усмихна се кратко и горчиво на Франческа и започна да събира чиниите, за да прави нещо, после се върна в кухнята, където се облегна на вратата и се опита да не избухне в сълзи. Сара стисна ръката ѝ и изтича да събере останалите чинии.

— Мамо, мисля, че всичко бе изключително вкусно — извика Франческа и гласът ѝ стигна висок и ясен чак до кухнята.

— Не съм съгласна с теб, скъпа — отвърна госпожа Бийн. — Няколко неща наистина бяха вкусни. Да. Но на повечето трябваше да дам оценка три. Дори баща ти няма да хареса телешкото, а знаеш колко обича това ястие.

Франческа поклати глава.

— Мамо, телешкото беше много вкусно. И освен това аз искам Камила Константина да присъства на моята сватба.

— Разбирам те. Затова ще вземем назаем една от рецептите на Камила и ще я дадем на Ейвъри или на компанията от Портланд, и така ще бъде представена.

— Не, няма да стане! Така не е честно — разсърди се Франческа. — Преди всичко бабата на Холи е причината Джак и аз да сме заедно. Ако тя не ми бе казала да си взема боите и статива и да ходя на кея всеки ден цяла седмица, сега щях да съм в Калифорния и да се срещам с купища мускулести сърфисти.

— Сърфистите никога не са били твоят тип, Франческа. И престани да си толкова драматична по този въпрос!

Докато изхвърляше неизядената храна в кофата, Холи погледна през вратата и видя госпожа Бийн да бута стола си назад и да мята чантата си през рамо.

— И освен това фактът, че ти и Джак ще се жените, вече означава, че тя присъства, нали? — отвърна майка ѝ, гледайки

часовника си. — Време е да вървим, скъпа. След по-малко от час имаме среща. Трябва да разгледаме шапките.

Франческа застана пред нея и скръсти ръце на гърдите си.

— Мамо, аз харесах храната. Искам да наема Холи и „Кучинота ди Камила“.

Госпожа Бийн направи цяло представление с извиване на тялото, въртене на очите и вдигане на ръцете.

— Ана, моля те! Налей малко здрав разум в главата на тази моя романтична дъщеря.

Госпожа Мариано поклати глава.

— О, не! Няма да се превръщам в класическа свекърва и да налагам моето мнение на всяка цена. — При което се усмихна и също взе чантата си.

— Мамо, това е моята сватба, нали! — продължи да настоява Франческа.

— Скъпа, имаме споразумение, че Ана и аз ще вземем окончателното решение относно храната. Освен ако ти не извадиш десет хиляди долара, или там колкото ще струва обядът, е?

Франческа помръкна и се свлече на стола, обърна се към кухненската врата, където Холи стоеше с половин чиния ризото в ръце, прошепна без глас едно *Съжалявам, извинявай* към нея, сетне стана и последва майка си и бъдещата си свекърва, влачейки крака.

Холи изхвърли съдържанието на чинията в боклука и затвори очи. Цялата работа, целият труд, всички желания, парите, които изхарчи за продукти — всичко беше за нищо. Всичко бе напразно. Отиде по дяволите.

— Съжалявам, *Nonna* — прошепна тя.

Имаше достатъчно пари да задържи „Кучинота ди Камила“ още няколко месеца. След това трябваше да си намери работа, целодневна работа, да прави каквото и да е, за да преживява, така че нямаше да има време за пасти и сосове, които да продава в малкия магазин. Нямаше да има енергия да води курс, нито за всекидневната работа по усъвършенстване на рецептите. И така кухнята на Камила щеше да отиде в историята, да се превърне в спомен, както и баба й.

Сълзите щипеха в очите й. А сега, след около четири часа, трябваше да отиде у семейство Гелър и да се преструва, че е квалифицирана да дава уроци на някой как да готви.

— Холи? Вие сте Холи, нали?

Тя се обърна с глава чесън в ръката и видя Ейвъри Уиндъмър да стои пред нея, а в количката ѝ имаше бутилка, която приличаше на шампанско.

— Да, аз съм Холи — отвърна, без да показва на Ейвъри, че е познала коя е.

Жената пред нея просто сияеше, дългите ѝ бели зъби имаха почти същия цвят като почти бялата ѝ коса, за която Холи знаеше, че е естествена. Тя бе една от онези красиви жени, които не се нуждаят от грим, за да изглеждат свършени и блестящи.

— Помислих си, че си ти! Откога не сме се виждали? Има-няма десет години? — Тя огледа косата на Холи, която също не бе променена и вече бе дълга, права до раменете и с бретон. — Не си се променила ни най-малко.

— Нито пък ти — отвърна Холи, имитирайки не особено сполучливо усмивка.

— Е, преди десет години няхах тези неща — изчурулика Ейвъри, показвайки пръстите си с диамантен пръстен два карата и златна брачна халка. — И не бях в ресторантьорския бизнес. Но сега съм щастливо омъжена и имам собствено бистро, а ако си видяла обявите ми, предлагам и курсове по готварство.

— Да, видях.

— Те включват и италианска храна, но малко здравословна конкуренция ще бъде полезна за публиката, не мислиш ли, Холи? Това ще ни държи и двете на нокти.

Боже, колко противна беше. Отвратителна. Не само защото бе естествено красива с тази великолепно коса и бели зъби, но имаше и способността когато говори нещо, то да звучи идеално и правилно. Точно затова никога не си създаваше врагове. Дори като малка не изглеждаше заядливо и лошо дете, нито гад на и злобна тийнейджърка. Например отсичаше: „Всичко, което искам да кажа, е, че Холи трябва да остави косата си да порасне дълга и да престане да носи зелено, тъй като има прекалено светла кожа, а зеленото измива напълно цветовете и ѝ придава мъртвешки оттенък. Нали знаете, като на Злата вещица от Запада във филма «Магьосникът от Оз», който цялото семейство

гледахме вчера. Не мислите ли, че това е трогателен филм? Та искам да кажа, че ако го направи, ще изглежда по-добре.“

При тези думи всички възрастни започваха да коментират в един глас: „Да, и ние гледахме филма снощи! Ейвъри, ти наистина трябва да помислиш за професията на стилист. В телевизията или за списания, или за филми. Ти си природно надарена, имаш вроден усет към мода и красотата.“

— О, и освен това се надявам, че няма да прозвучи неуместно да изкажа съболезнованията си, че си отпаднала от състезанието за сватбата Бийн — Мариано — добави невинно Ейвъри. — Току-що научих, че един от кандидатите за кетъринга е отпаднал, и понеже знам, че днес беше техният ден...

Холи погледна часовника си.

— Вече е почти пет. Трябва да вървя. Радвам се, че те видях. — Тя започна да бута количката си напред.

Ейвъри направо ѝ препречи пътя със своята.

— Тревожа се за моето представяне утре следобед. Но също така се вълнувам. — Демонстративно погледна своя инкрустиран с диаманти часовник. — О, виж ти колко е часът! Моята Маделин всеки момент ще се прибере вкъщи от тренировката на мажоретките. Тя е капитан на момичетата. Най-добре да тичам.

Холи я гледаше как се отдалечава на високите си токчета, когато Ейвъри неочаквано се обърна.

— О, Холи! Ела да се запишеш в моя курс по готварство, започваме другата седмица. До третия урок няма да готвим италианско, но съм сигурна, че уроците ще ти бъдат от полза. Онова, което си сбъркала в теста, е свързано с уменията ти.

— Или с нещо друго. Най-вероятно — отвърна Холи и се завъртя с количката си точно навреме, за да види как в сините като мъниста очи на Ейвъри се промъкна леко объркване, докато се опитваше да проумее какво иска да ѝ каже.

Благодаря ти, Ейвъри Уиндъмър, мислеше си Холи, докато слагаше продуктите на касата. — Благодаря, че ме стимулира и повдигна духа ми, защото си толкова прозрачна и лоша. Това че не получих работата няма нищо общо с уменията ми като готвач. Знам, че се справих отлично. Знам, че причината не е в храната. И освен това ще има и други възможности за кетъринг, които ме очакват.

Всъщност, когато излезе в студения октомврийски ден и действителността я удари право в стомаха, се чувстваше отлично.

---

[1] Известна бизнес дама, писателка и телевизионна водеща — Б.пр. ↑

[2] Традиционно италианско предястие, ордьовър от различни мезета, топли или студени. — Б.пр. ↑

— Уха! — извика Миа, когато отвори ватата на своя дом.

Холи носеше голяма кафява хартиена торба с продукти, подпряна на гърдите й.

— Да, точно така, уха. Не получих работата.

Миа нацупи устни.

— На как е възможно? Не бяха ли сестрата на Тамара и майка й там? Как може да не харесат твоето готвене? Направи ли талятел с сос болонезе?

— Направих.

Миа завъртя очи.

— Няма значение. Ако искат неизвестно по произход месо и гумено пиле като в нашата закусвалня на самообслужване, значи ще наемат някой друг.

— Поне си имам един верен фен — усмихна се Холи.

Лиъм слезе по стълбите и за миг Холи почувства как сърцето й подскочи. Той погледна към дъщеря си, после отново към Холи.

— По лицата ви мога да разбера, че няма да празнуваме.

Холи поклати глава.

— А ризотото бе почти с италиански вкус или поне аз така си мислех. Запазих ти малко вкъщи, така че ще можеш да ми кажеш дали аз съм луда или не...

— Съжалявам. — Той пое хартиения плик от нея. — Знам, че тази работа означаваше много за теб.

— Означаваше всичко — отвърна Холи. — Сега не съм сигурна как ще продължа бизнеса. Но бих могла да се опитам и да потърся други клиенти на които да доставям храна. Ако успея да върна самоувереността си след този удар.

— Със сигурност има още много работа. Това беше само една сватба. Пък и ти си в бизнеса от шест седмици. Ако твоето ризото само след шест седмици има такъв вкус, представи си какво ще бъде след четири месеца.

Това я накара да се почувства по-добре. Ако не можеше да спечели доставката за сватба, в която булката бе на нейна страна, как биха я наели непознати? Но пък, може би далеч от Блу Краб Коув Ин, където нямаше да участват майките на приятели или врагове на нейната баба, нямаше да има подобни проблеми.

Лиъм огледа лицето ѝ, взе ръката ѝ и я поведе към дивана.

— Защо не оставиш на нас да ти сготвим? Имаме рецепта. Имам и продукти. Просто седни и се отпусни с чаша хубаво вино и малко музика. Не обещавам, че вечерята ще е отлична, но след като си готвила дни наред без прекъсване, сега е редно други да сготвят и да ти сервират.

О, супер, така ще влошиш още повече нещата. Тя се облегна с глава назад върху меката кожената облегалка и загледа през прозореца, фокусирайки погледа си върху тясната пясъчна ивица, където брегът срещаше тъмната вода. Зърна и лодката, вързана към малкия квадратен кей. На нея пишеше „Миа“ с тъмночервена боя. Надписът я накара да се усмихне. Това беше доказателство за един баща, който обича дъщеря си.

Докато те изчезнаха в кухнята, откъдето долитаха думи „Не, татко, първо трябва да го овалаш в брашно, после в яйце и накрая в галета“ или „Тате, тиганът трябва да бъде предварително загрят“, Холи осъзна, че Миа бе научила много повече, отколкото тя си мислеше през последните два учебни часа. Пред нея се появи Лиъм с чаша червено вино и усмивка на лицето, а докато се връщаше в кухнята, тя се възползва от възможността да огледа подробно бедрата му в тесните джинси. Което я накара да се усмихне на свой ред. Този мъж беше много секси.

Холи огледа стаята, предметите, които сигурно бе донесъл от различните си далечни пътувания, докато забеляза снимката на Миа и една жена, на градска улица, може би в Ню Йорк, до витрина с книги. Холи стана с чаша в ръка, и приближи, преструвайки се че разглежда скулптурите върху лавицата, но всъщност разглеждаше снимката. Жената сигурно бе майката на Миа. Имаха еднакви на цвят коси, но жената бе подстригана като Клеопатра. Беше интелигентна и елегантна, носеше обувки с висок ток и интересна наметка. Беше красива.

Холи за миг си представи как преди години по-младият Лиъм предлага на тази жена годежен пръстен заедно с цялата си любов завинаги. Помисли си с почуда как ли се чувства човек, ако бъде обичан толкова много от някого, който ще му предложи да се ожени за него и ще му поднесе пръстен, символизиращ вечността и всичко останало, което търговците в магазините за бижута обещават.

Тя отпи от виното и седна на дивана, после се загледа в тавана. Преди шест-седем седмици беше в Калифорния, мечтаейки за друг живот, а сега живееше съвсем друг в тази стая с тези хора, които не бе познавала и доскоро дори не знаеше, че съществуват. Друг баща с друга дъщеря. И бащата пак си имаше приятелка.

Внимавай, каза си Холи, само в случай, че виното я удареше в главата, за което всъщност тайно се надяваше.

— Вечерята е сервирана! — обяви Миа, влизайки през вратата на кухнята с голяма табла с пиле по Милански, което миришеше вкусно. Лиъм я следваше с купа лингуини, покрити със сос маринара.

Всички седнаха на масата, Лиъм и Холи един срещу друг. Миа ги забавляваше с истории за учителите, които харесваше, и за тези, които мразеше.

— Хей, това е страхотно — похвали ги Холи, като преглътна парче пилешко. Беше съвсем малко преварено, но ухаещо. — И лингуините са без грешка.

Миа беше щастлива.

— Аз сготвих по-голямата част. Татко отговаряше само за отцеждането.

— Както винаги — отвърна той и Холи се разсмя.

Миа направи муцунка.

— Защо възрастните са толкова шантави?

Лиъм се престори, че ѝ се заканва с дългата франзела хляб, която Холи бе купила от хлебарницата в града.

— Решихме да не произнасяме желанията си на глас, но аз знам, че моето ще се сбъдне — продължи Миа.

— Надявам се — подкрепи я Лиъм, а Холи се зачуди какво ли е било неговото желание.

— Холи, може ли да те помоля нещо, което искам най-много? — попита момичето. — Сега, когато не съм в най-добри отношения с Маделин, ще ми помогнеш ли да си избира рокля?

Лиъм точно навиваше лингуини на вилцата си.

— Миа, сигурен съм, че Холи...

— С удоволствие ще те придружа — довърши Холи. Дали той щеше да каже, че тя е прекалено заета и че Джоди — истинската кралица на модните дрехи, с удоволствие щеше да я заведе в своите любими магазини?

— Да! — извика Миа. — Може ли да отидем след училище? Ще мина да те взема, след като оставя раницата си вкъщи.

— Добре.

— Не е ли Холи най-добрата? — попита момичето баща си.

— Със сигурност е много любезна — отвърна той, намигайки й.

Холи не обичаше намигванията. Според нея хората намигаха, когато имаха намерение да направят нещо различно от онова, което казват. Чрез намигването все едно добавяха: „Не го казвам сериозно“.

След това Лиъм прехвърли разговора към друга тема — фермата, която ремонтиреше за една двойка от Ню Йорк, които решили да се откажат от кариерите си в града. Никога не били доили крава, а изведнъж започнали да произвеждат собствено масло.

— Също като Холи — намеси се Миа. — Преди да дойде тук, тя никога не е готвила. А сега е учителка — при това страхотно добра. Защо даскалите в училище не са като теб?

Холи се усмихна и изпита желание да я прегърне. И го направи, тъй като вече бе тук от два часа, часът бе почти осем и трябваше да си върви.

Лиъм стана и започна да вдига масата.

— Миа, ако довършиш чистенето, аз ще оправя кухнята и чиниите, след като изпратя Холи.

— О, няма нужда да ме изпращаш до вкъщи — възпротиви се тя, макар че идеята й харесваше.

— Значи няма да мия чинии, а само трябва да вдигна масата? Готово!

— След това веднага сядаш да си пишеш домашните.

Миа направи физиономия и натрупа чиниите една върху друга.

— Значи ще се видим утре след училище. Ще мина към три и половина, става ли?

— Разбира се — отвърна Холи, докато Миа балансираше с чиниите и чашите, отивайки към кухнята.

Лиъм завърза кучетата на каишки и тръгнаха по пътя към Блу Краб Булевард, обсъждайки времето, което все още бе доста топло, така че човек можеше да ходи облечен само с тънко сако, колко добра е била храната и колко изненадан бил Лиъм, когато се оказало, че може да сготвят вкусна и здравословна храна за по-малко време, отколкото чакането в „Пица Палас“ за голям пай с кюфтенца и чушки.

Когато стигнаха до вратата, той седна на най-горното стъпало. Холи седна до него и за момент двамата загледаха луната, която бе като идеално изрязано жълто резенче в тъмното небе.

— Благодаря за тази вечер — рече той. — Търсех някой или нещо, което да ме сближи с дъщеря ми и нямах представа, че това ще бъде учителката от курса по готварство. Дълга ти повече, отколкото мога да изразя с думи. — Обърна се към нея. — Благодаря ти.

Седеше толкова близо, бедрото му бе на сантиметри от нейното и за момент Холи остана безмълвна. А когато той се наведе към нея, все едно ще я целуне, почувства как кожата ѝ настръхва.

Ангелчето и дяволчето кацнаха на рамото ѝ. Тя се отдръпна леко назад.

— Животът ти в момента изглежда доста сложен, Лиъм. А аз не искам да се целувам с мъж, който си има гадже.

Въпреки че всъщност умираше да го направи.

— А с мъж, който има бивше гадже, искаш ли?

Тя го погледна.

— Нима ти и Джоди сте скъсали?

Той кимна и погледна напред. За миг Холи си помисли, че няма да отговори, но той добави.

— Тя попита накъде върви връзката ни и дали имам сериозни намерения към нея. Тогава ѝ казах истината. Същото, което казах и на Миа. Джоди ми се нахвърли и се развика, че ѝ е писнало и още цял куп други думи, накрая ми заби един юмрук в корема и си тръгна.

— Наистина ли?

— Да.

Холи си представи съвсем ясно как Джоди удря някой в корема.

— Защо?

— Защото съм се преструвал, че я харесвам повече, отколкото в действителност, и защото съм бил измамник.

— Заболя ли те?

Той поклати глава.

Всичко това означаваше, че тя бе свободна да се влюби в него и сърцето ѝ да бъде разбито. Просто сега трябваше само да го нахрани със *sa cordula* и да разбере всичко.

— Съобщи ли вече на Миа?

— Не още. Изчаквам подходящия момент. — Той задържа погледа ѝ малко по-дълго. — Така че, ако имаш интерес, мисля да те покана на истинска среща. Без храна.

Тя беше щастлива да го чуе.

— Не мога дори да си помисля за храна.

Няколко минути по-късно, след като се уговориха за деня и времето на срещата, той и кучетата тръгнаха обратно към Коув Роуд. Когато пресече улицата, той се обърна и я загледа. Очите им се срещнаха. Вдигна ръка за миг и изчезна в тъмнината, като отнесе със себе си и сърцето ѝ.

На другата сутрин някой позвъни на вратата, като натискаше звънеца като луд. Холи погледна часовника до леглото. Едва осем. Може би беше Миа? Тя отиде до прозореца и видя малка червена „Хонда“ с регистрацията от Мейн.

Сложи халата си и слезе по стълбите, а звънецът не спираше.

— Дано да е нещо важно — прошепна, отправяйки се към вратата.

Още настойчиво звънене.

— Идвам, идвам! — Холи отвори вратата.

На прага стоеше Франческа Бийн, сияеща, облечена в костюм с панталон, сако и малко цветно фишу, вързано около врата ѝ.

— Извинявай, че те измъквам от леглото в ранни зори, но исках да те видя лично, преди да отида на работа. Ти си наета, Холи! Ти ще доставиш храната за моята сватба!

— Какво? — зяпна от изненада Холи.

— Разговарях с Джак и му признах как всички около мен ми нареждат какво да правя, защото „щели да платят“. Това означава, че във всеки момент от нашето бъдеще — събирания, семейни вечери, празници и всякакви други тържества, всичко ще бъде диктувано от тях, и ако не тропна с крак сега, на моята сватба, и не подредя живота

си както аз искам, винаги ще бъда изтривалка в краката им. Той се съгласи с мен.

— Това е страхотно! Браво на теб и на него.

— Знам! И се гордея със себе си. Така че накарахме майките ни да седнат на закуска, както правим всяка седмица, откакто обсъждаме сватбата — какво сме направили и какво е необходимо да се направи, и...

— Какво, какво? Почакай! Вие се срещате всяка седмица с майките си на закуска?

— Нали видя моята майка, Холи. Нали разбираш?

— О, да! — разсмя се Холи.

— И тъй, казахме им, че ще си платим сметката за сватбата сами и ще се оженим на скромна церемония в приемната на Английския факултет, тъй като там са най-хубавите мебели, почти приличат на оригинални Ногахайд^[1] — зелени дивани, фотьойли и стари книги с твърди корици. Като чуха това и двете изпаднаха в ужас, лицата им се изкривиха и единодушно се съгласиха аз да вземам решенията. Може да участват и със своите два цента, но аз ще отговарям за всичко. Така че познай кой ще достави храната на моята сватба за шестдесет и двама гости?

Холи сграбчи Франческа в прегръдките си.

— Дори не знам как да ти благодаря, Франческа. Ти застана на огневата линия заради мен. И заради баба ми. Ти си удивителна!

— Не съм била по-щастлива никога в живота си, Холи. Твоята баба ме изпрати на кея. Да, бях щастлива и преди да срещна Джак, но всичко, което правим с него, как се чувствам, колко спокойна и щастлива съм просто да седим вечер на дивана и да гледаме „Американ Айдъл“ или филм — никога преди не съм изпитвала подобна луда, идеална и изпълнена с чувства връзка. Любовният ми живот преди Джак беше една кръгла нула.

— Знам какво, си изпитвала.

Франческа стисна ръката ѝ.

— Сега същото изпитва бедната ми сестра, която се среща всяка вечер, изпълнена от отчаяние, че трябва да си намери приятел за сватбата. Нищо, което ѝ казвам, не стига до нея, така че може би ти трябва да я посъветваш да не се насилва. Да, за нея няма някой като Камила с вълшебни камъчета, която да ѝ каже, че нейното момче ще се

появи в супермаркета на щанда за фъстъчено масла, но тя кой знае защо си мисли, че ще го изпусне, ако не се среща всяка вечер с всеки свободен мъж в Мейн.

— Тя просто иска същото, което имаш ти. Онова, което всеки човек иска.

Франческа погледна часовника си.

— О, боже, почти осем и половина е. Трябва да тичам. Но преди това ще ти кажа, че майка призна, че твоите ястия били за оценка шест, но понеже била обещала на своята скъпа приятелка Аманда Уиндъмир и дъщеря ѝ Ейвъри, които били такива добри приятели на семейството и „дъръ-бъръ“. Така че забрави всички гадни глупости, които бяха казани. Когато наближи датата на сватбата ще се видим отново, за да уточним менюто за последен път, но не забравяй, че трябва да си свободна за първия ден от пролетта.

— Значи няма да има повече закуски с мама за планиране на менюто? — попита с усмивка Холи.

— Това вече е история. И наистина ти благодаря, тъй като всичко стана благодарение на теб. Тичам, вече ме няма! Чао!

Холи затвори вратата, цялата тръпнеща от щастие. Беше успяла.

— Направих го, Антонио! — извика тя, грабна котарака и затанцува с него из кухнята — мястото, където се чувстваше най-добре и истински щастлива. Мястото, с което бе свързана посредством една дива, луда, перфектна и необяснима връзка.

---

[1] Американски мебели от изкуствена кожа. — Б.пр. ↑

След като чукнаха чашите с шампанско (за Миа имаше сок от бяло грозде), Холи и четиримата ѝ курсисти започнаха да режат зеленчуци за *minestra marinata* — италианска сватбена супа, в чест на успеха ѝ. В бележника с рецепти на Камила имаше две версии на тази богата супа — една, която отнемаше часове, за да се сварят различните меса, и друга по-кратка, така че Холи избра нея. Рецептата пак включваше кюфтенца, но тъй като спагетите с кюфтенца от миналата седмица се превърнаха в хит, особено за дъщерята на Саймън, Холи започна да мисли, че кюфтенцата ѝ носят късмет.

Докато Джулиет мачкаше и месеше говеждо месо и италиански наденички, заедно с яйца и хлебни трохи, Миа бъркаше класическо италианско *sofritto* — задушени лук, чесън, целина и моркови в един голям тиган на котлона. Саймън и Тамара бяха заети с кълцането и по-прецизната работа, а цяла редица от цветни зеленчуци и подправки — от босилек и дафинов лист до спанак и мащерка чакаха ножа на Джулиет, месомелачката и рендето на Саймън.

— Винаги съм мислела, че *orzo*^[1] е ориз — каза Тамара, като изсипа чаша недоварена паста с форма на ечемичено зърно в ухаещата купа с бульон и зеленчуци. — Това ми напомня за слабоумното гадже, с което имах среща преди няколко вечери. Той изпълни един монолог върху темата дали кускусът е паста или зърнена храна. Щеше ми се да скоча върху масата и да викам „На кого му пука?“ с цяло гърло. Този мъж продължи да излага цели петнадесет минути своите задълбочени мисли по какви ли не въпроси.

— Аз пък не мога да си представя да се срещам отново с някоя жена — обади се Саймън, отпивайки глътка шампанско. — Не мога да си представя какво да правя сега, когато жена ми и дъщеря ми не живеят с мен. Всеки ден имам чувството, че живея живота на друг човек.

Холи си спомни своя разговор с Лиъм, когато търсеха Миа преди няколко седмици.

— И аз се чувствам по този начин понякога. Сякаш се опитвам да бъда баба ми, когато дори не мога да се сравнявам с нея.

— Ти направи страхотно представяне за кетъринг, което бе лично твоя заслуга — обади се Джулиет, докато късаше спанака в дървена купа. — Това е важното. Използва рецептите на баба си, но свърши сама цялата работа.

Всички вдигнаха чаши, а Холи се чукна с всеки, неспособна да повярва колко далеч стигна през последните два месеца. От обляната със сълзи и ридаеща Холи, скрита през глава под одеялото, до учителка в готварски курс, изпълнена с нещо близко до самоувереност.

— Тази супа изисква щастливи спомени. Моят е за последния ден, който прекарах с баба, точно тук, наблюдавайки я как върти дръжката на машината за паста и наблюдава как излиза разточеното тесто с такава любов, сякаш за пръв път в живота си прави паста — каза Холи, докато Саймън и Джулиет оформяха малките месни топчета. — Тя беше на седемдесет и пет години и все още обичаше онова, което върши, въпреки че го бе правила през целия си живот.

Кюфтенцето, което Миа въртеше в ръцете си, падна и тупна на пода.

— Опа! Точно си мислех за моя щастлив спомен, който да вкарам в него. Сега какво? Няма ли да подейства, ако направя ново?

— Твоите спомени ще бъдат винаги твои — успокои я Холи. — Така че, няма проблем.

Миа прибра падналото кюфте и го хвърли в кофата, после седна на един от столовете и продължи да работи.

— Моят щастлив спомен е отпреди две години, когато мама дойде на рождения ми ден. Татко все повтаряше да не се надявам, че може да не успее да дойде, но тя си бе тръгнала само преди няколко месеца и оттогава я бях виждала само веднъж, така че аз тях огромни надежди и когато се събудих на сутринта, познаят кой седеше на стола до леглото ми?

Холи си представи изисканата красива жена с коса на модел и високи токчета от снимката. Беше абсолютно различна от самата нея. Тя, обута с джинси и ботуши за езда, с удобен пуловер и коса, вързана на опашка, рядко обличаше рокля, та камо ли обувки с ток.

И единственото ѝ бижу бе тънка златна верижка, на която висяха три малки диска, която Камила ѝ подари за шестнадесетия рожден ден,

когато най-накрая сподели с нея бъдещето ѝ. На всеки диск имаше буква — ХММ — Холи Мари Магуайър.

Холи посегна с ръка към верижката и отиде в коридора, където над масата, на която бяха наредени мостри на пасти и сосове висеше голямо кръгло огледало. Тя загледа накита. Малките кръгчета сякаш символизираха камъчетата от река По. Защо не беше го осъзнала преди?

— И познайте какво още?! — продължи да разказва Миа, въртейки поредното кюфте в ръцете си. — Майка ми каза, че е седяла повече от час и ме е гледала как спя. Рожденият ми ден е този петък и аз знам, че тя ще дойде. Не съм я виждала от шест месеца, а последния път бе само за няколко дни.

— Сигурно е много тежко да не виждаш майка си — прошепна Тамара. — Моята е истинска напаст, направо кошмар, но ми е майка... — Тя млъкна, гледайки Миа, която я наблюдаваше втренчено и с очакване. Осъзна, че говори на дванадесетгодишно момиче, а темата бе доста чувствителна. — Ще бъде вълнуващо да я видим. Как се казва?

— Вероника Феро. Звучи красиво, нали? Защото е френско. Моминското ѝ име е Смит. След това Гелър, когато се омъжила за татко. А сега е женена за Рене, затова е францужойка. Много жалко, че името на Даниъл е толкова обикновено. Дреслер. Не че ще се омъжа за него.

— Даниъл Дреслер. На мен ми харесва — обади се Саймън. — Никога няма да забравиш това име, тъй като той ще те придружава на първия ти бал.

Миа засия.

— Тази седмица ще се превърне в моя най-щастлив спомен. Първо рождения ми ден, после мама, а на другата вечер ще танцувам с Даниъл. Трябва да видите роклята ми! Миналият петък с Холи обиколихме магазините. Тя е блестяща, бледолилава и има страхотно деколте.

— Другият понеделник искаме да видим снимки — нареди Саймън. — О, почти щях да забравя да сложа моя щастлив спомен в супата. Това е изражението върху лицето на Кас, когато отвори вратата на стаята си и видя какво сме направили. В първия миг бе намусена, а в следващия цялата засия, обърна се към мен и каза „Това мое ли е?“. Влезе бавно и се огледа, докосвайки всяко нещо, всеки предмет, всяка

звезда на тавана. Сетне ме прегърна толкова силно. Почти щеше да ме задуши, а е само на осем.

— Ооо! — въздъхна Тамара. — Харесва ми! Толкова съм щастлива, че нашият велик план проработи.

— Благодаря ви, на всички — отвърна Саймън, вдигайки чашата си.

Джулиет отпи от шампанското и остави чашата.

— Аз имам един щастлив спомен, който ще сложа в супата. Няколко седмици преди дъщеря ми да си отиде, беше третият и рожден ден. Баща ѝ и аз направихме парти — само за нас тримата. Това бе най-щастливият ден в моя живот. Бяхме в парка до нашата къща, там има езеро с патици, хранихме ги с хляб и тя се смееше щастливо. — По лицето ѝ премина несигурна усмивка, а след това сълзите напълниха очите ѝ. — Спомням си, че бях много благодарна. Сега, когато я няма, не знам как да продължа без нея. Животът ми свърши. Как бих могла да продължа да дишам?

— Помага ли ти, когато си спомняш за деня край езерото? Или споменът те натъжава? — попита Миа.

— И двете — отвърна Джулиет.

Миа прехапа устните си.

— Тогава може би така трябва. Да си спомняш и щастието, и тъгата. Сериозно, точно така и аз се справям, откакто майка ми си тръгна. Преди няколко дни една от приятелките на Маделин каза, че майка ми ме била изоставила. Така била чула отнякъде. Можете ли да повярвате? Тя използва тази грозна дума! Първо на първо — не ме е изоставила, а просто отиде да живее в друга държава. Ако живееше по-наблизо, щях да я виждам непрекъснато. Но тя през повечето време е във Франция, а Франция е в Европа. Всъщност понякога, когато наистина ми липсва много, когато искам да бъде с мен, си мисля, че ме е изоставила и съм нещастна и разстроена. Но после се опитвам да мисля за нещо, което ме прави щастлива и се чувствам по-добре. Според татко това бил добър меха... меха... нещо за справяне.

— Механизъм — подсказа Холи. — Механизъм за справяне.

— Баща ти е умен мъж — добави Саймън.

И ти си умно момиче, помисли си Холи.

— Да — съгласи се Джулиет. — Това е умно. Благодаря ти, Миа. Не искам да забравям Иви. Не мога да не мисля за нея. Но когато

мисля за нея, ме обзема непоносима мъка и тъга. Липсва ми.

— Съпругът ти не ти ли помага да се справиш? Да се почувстваш по-добре? — попита Миа и всички втренчиха очи в Джулиет, любопитни да чуят каква е историята.

— Опитва се, но аз мисля, че всеки човек скърби по различен начин. Или поне така твърдят психиатрите. За мен беше трудно да приема, че той ме успокоява, когато сам страда по същия начин, по който и аз. А той се измори да го обвинявам, че не му пука, че Иви я няма.

— О, скъпа! — Холи видя как лицето ѝ се изкриви от болка.

Джулиет подсмръкна.

— По-рано днес си мислех за нещо, което се случи много отдавна. Когато бях на твоята възраст, Миа, или малко по-малка, с Холи взехме една лодка и излязохме в залива на Блу Краб. Говорихме за бъдещето си, аз исках да стана морски биолог и да се омъжа за специалист по китове, а Холи искаше да бъде известен драматург и да се омъжи за главния актьор в пиесата ѝ. Ето, че сега съм пак тук, и всичко е толкова... — Тя сви рамене и загледа пода.

— Ти за специалист по китове ли се омъжи? — веднага попита Тамара.

— Не, той е адвокат като мен. Никога не съм мислела, че ще се занимавам с право. Или че ще се омъжа за адвокат.

— Липсва ли ти? — попита отново Миа. — Откакто... Къде е? В Чикаго?

— Понякога ми липсва, но понякога просто искам да си стоя тук сама.

— Мисля, че точно така се чувства и моята майка. Хем ѝ липсвам, хем иска да бъде във Франция и в Калифорния с Рене. Това е вторият ми баща. Виждала съм го само два пъти. Не е ли ненормално?

— Защо понякога животът става толкова сложен? — попита Тамара.

— И аз питам това! Сериозно!

Пет чаши се вдигнаха едновременно във въздуха.

Тъй като следващия петък беше рожденият ден на Миа, а в събота бе балът, на който Лиъм щеше да бъде придружител, двамата с

Холи решиха да се срещнат в четвъртък. Той се обади по-рано и я помоли да отиде в задния двор на къщата му в шест часа — и да си облече нещо по-топло.

Понеже имаха уговорка срещата им да не е свързана с готвене, значи нямаше да бъде пикник. Може би щяха да гледат звездите? Или да броят птиците?

Тя разглежда половин час дрехите си в гардероба, пуловери и джинси, пренебрегвайки онези, които изискваха високи токчета. Накрая избра едни, които бяха средно сексапилни и удобни за разходка из горите на Мейн. Прерови ризите и пуловерите и се спря на памучна бяла блуза с поръбен с дантела край и тънък трикотажен пуловер с V-образно деколте, и двете прилепнали по тялото, както и любимата си плетена жилетка. Кафявите ботуши, камъчетата от река По и няколко капки от парфюма на Камила — и беше готова.

Огледа се в голямото огледало в ъгъла на спалнята. Въобще не приличаше на жената от снимката в дома на Гелър. Нито пък на Джоди. Лиъм очевидно харесваше елегантни жени, които носеха червило. Но Холи бе от момичетата с джинси и пуловер, а на устните си можеше да сложи само някакъв ароматен балсам. Но след като той се наведе да я целуне, значи въпреки всичко е бил привлечен по някакъв начин от нея. Както и да е, щеше да каже Миа в подобен случай. Тя беше онова, което си беше.

И освен това, той я бе поканил на среща в задния двор, облечена с топли дрехи.

Холи въздъхна и напусна къщата, после слезе по пътя към морето. Беше така спокойно и мирно, единствените звуци бяха писъкът на чайки или детски глас от нечий двор. Стигна къщата на Лиъм, тръгна към задния двор, където той чакаше на малкия квадратен кей, облечен с черно кожено яке, с ръце в джобовете, докато вятърът разрошваше косата му.

Той я видя и махна с ръка, а когато приближи, тя зърна гребната лодка до него, с две възглавници на седалката, а в металните кофи от всяка страна, близо до греблата имаше букет полски цветя в едната и бутилка вино и две чаши в другата. На носа лежеше стар транзистор и от него се носеше музика, стори й се блус джаз.

Цялото напрежение в раменете й изтече при вида на тази простота и на невинната романтика, която се съдържаше в нея. Кога за

последен път някой я бе разхождал с лодка? Тя бе непохватно тринадесетгодишно момиче със скоби на зъбите в летния лагер, а момчето, което харесваше тогава, всъщност падна във водата, защото видя една водна змия и се уплаши.

— Здравей — поздрави Лиъм. — Изгледаш страхотно.

Тя се усмихна и хвана ръката му, за да прескочи в лодката.

— Това ми харесва.

Ръката му бе топла.

— Имах предчувствие, че ще ти хареса.

Холи се зарадва, че бе планирал срещата им с мисълта за нея. През последните две години бе ходила на събития и купони, където хората стояха прави и говореха за сделки, застраховки и бор сови индекси.

Тъй като разхожданите на кучета и сервитьорките не си организираха срещи, тя бе придружавала Джон на всички подобни събития и бе щастлива, смятайки че научава нещо чрез осмоза и че накрая ще бъде способна да води някакъв разговор за Дау Джоунс, нещо, което не разбираше и си нямаше понятие кой е този Дау Джоунс.

— Не е необходимо, пък и не трябва да се опитваш да говориш за нещо, за което не знаеш нищо — раздразнено прошепна в ухото ѝ Джон, когато бе направила плах опит да се присъедини към разговора, тъй като около двадесетина минути стоя до него като глухоням идиот. Това парти ѝ се стори прекалено дълго — и в буквален, и в преносен смисъл.

Лиъм седна срещу нея и хвана греблата, след което загреба към средата на залива, но без да влиза много навътре. Плаваха успоредно на бреговата линия. Заливът в този край бе заобиколен от огромни стари дъбове, борови дървета и стръмни скали в двата края, които стояха строго като стражи, сякаш водата между тях бе тяхно лично притежание.

— Толкова е красиво и спокойно — възхити се Холи, заслушана в песента на цикадите и щурците, а луната над тях бе почти идеален полумесец.

— Гребя тук главно поради тази причина. Вземам Миа, когато искам да поговоря с нея. Мислех, че така няма възможност да избяга, но тя е толкова дива и луда, че веднъж скочи от лодката, направо по средата на залива.

— Влюбена съм в това момиче — изтърва неочаквано и за себе си Холи, преди да помисли, че не бива да говори за „това момиче“ пред баща му, когато е на среща с него. Звучеше някак си... фалшиво, в стил Джоди. Но си беше самата истина. Наистина бе влюбена в Миа.

— Аз също. И съм много притеснен за нея. Тя е убедена, че майка ѝ ще дойде в петък за рождения ѝ ден, а никой не знае дали ще се появи или не. Писах на Вероника два пъти и я помолих да дойде, дори се обадох в замъка им или там, където живеят във Франция. Тя дори не ми отговори. Миа също ѝ писа — три пъти. Никакъв отговор. — Той поклати глава и загледа водата.

— Това типично ли е за нея?

— За жалост да.

Холи не можеше да си представи как може човек да има дете и да живее далеч от него, да не поддържа връзка, да не участва в живота му. И дори да не отговаря на писма или електронна поща.

— И така вместо рожденият ден да бъде празник за нея, тя ще е крива цял ден в училище, очаквайки майка си да се появи с много скъпи подаръци в часа по английски или по история, или на обяд.

— Би ли направила подобно нещо?

Той сви рамене, сетне отново започна да гребе, движението на мускулите му почти хипнотизира Холи.

— Способна е на всичко. Освен това обича фойерверките и грандиозните жестове.

— А ако не се появи? — попита Холи. — Колко разстроена ще бъде Миа?

— Много. Ще бъде намусена няколко седмици. След това ще убеди сама себе си, че може да живее и така, което ще ѝ помогне да се чувства по-добре и ще превърне майка си в някакво митично същество, а не в родител, на когото не му пука за детето му.

— Сигурно е много тежко и за двама ви. — Щеше ѝ се да каже нещо по-мъдро, но въобще не можеше да проумее ситуацията. Как една майка може да напусне детето си, да го изостави по този начин? Да се обажда от дъжд на вятър? Да изпраща скъпи подаръци, сякаш вещите могат да заместят присъствието и любовта ѝ?

— Тежко е само за мен, защото не мога да направя нищо. Не мога да накарам майка ѝ да се държи като майка. Не мога да ѝ дам дори това.

— Но ти си страхотен баща — похвали го Холи.

— Надявам се. Понякога ми се струва, че не знам какво правя. По дяволите! Особено сега, когато расте и всичко в нея се променя. Всичко — тялото, интересите, връзките. Преди няколко месеца бях в дрогерията, за да купя паста за зъби и крем за бръснене и осъзнах, че има някои неща, от които Миа скоро ще има нужда, а този, който трябва да ги достави, съм аз. Затова отидох смело при щанда с надпис „За жени“ и се побърках пред стотиците видове кутии с тампони. Не бих могъл да избира, дори и да не бях така объркан.

Холи се усмихна.

— Купи ли нещо? Правилно или неправилно?

— Бях объркан и избягах. Помолих Джоди да избере подходящите основни и необходими неща, които едно момиче в пубертета трябва да има. Тя се върна с две големи пълни торби.

— С какво?

— Нямам представа — много ярки цветни кутийки. Розов дезодорант. Вода за уста. Крем за бръснене в розови туби. Розова самобръсначка. Няколко неща, за които нямам никаква представа за какво служат.

Холи се разсмя.

— От всичко ми стана ясно, че истински обичаш дъщеря си и си готов да посветиш живота си на нея. Справил си се чудесно.

Лиъм спря да гребе и се премести на седалката, освобождавайки място до себе си.

— Искаш ли да опиташ заедно с мен?

Тя се усмихна и премести възглавницата си до него, после взе лявото гребло. Двамата опитаха заедно, но им трябваше малко време, за да влязат в ритъм.

— Защо не се оставим на течението и не отворим виното? — попита Лиъм, посягайки за бутилката и тирбушона.

Холи взе чашите, той напълни всяка от тях до половината.

— Благодаря ти. Наистина е хубаво.

Хубаво беше точната дума.

— Знам, че обещах да не бъде среща с ядене, но не можах да устоя да не взема парче френски хляб и любимото ми сирене. — Той извади малка хладилна чанта изпод кърмата, а в нея имаше препечен хляб и сирене върху малка дървена дъска.

— Я ми кажи има ли нещо, за което да не си помислил? — попита Холи, а сърцето ѝ направо пееше от вниманието на този мъж. Цялата среща бе така романтична, при това мила и съвсем чиста. Лодка. Вода. Море. Красив мъж, когото желаше да целуне. Прекрасно червено вино, резен гауда и парче хрупкав хляб.

— Не съм измислил как да те прегърна, без да изтърва греблата във водата.

Тя се разсмя.

— Всъщност това не е ли най-класическият номер? Момчето „случайно“ изпуска греблата във водата, така че момичето става негова пленница?

Лиъм задържа погледа ѝ. Красивото му лице беше близо до нейното, сетне се наведе и я целуна, топло и сочно по устните, оставяйки своите устни върху нейните. После се отдръпна, за да я погледне — и я гледа така, сякаш бе най-голямата красавица в целия свят. Пак я целуна, този път дълбоко и страстно, а ръката му я придърпа и притисна към себе си.

— Косата ти мирише на цветя — прошепна в ухото ѝ.

— Не на чесън и на болонезе?

Сега той се разсмя.

— На цветя. А парфюмът ти ме подлудява.

Тя едва не прошепна супер, но не успя, защото той я вдига и сложи в скута си. Двамата се целуваха така страстно, че Холи се уплаши лодката да не се обърне.

---

[1] Ечемик (итал.) — Б.пр. ↑

На другата сутрин имаше чувството, че лети. Събуди се с усмивка, заради прекрасната среща на лодката под звездите, вероятно най-прекрасната ѝ среща за всички времена. Въпреки че свърши прекалено бързо. Излезе вятър и стана почти осем и половина, а Лиъм очакваше Миа да се върне от хокейния мач в училище, така че двамата загребаха бързо обратно. Той я изпрати до нейната къща, докато кучетата бягаха пред тях. На входната врата я целуна отново страстно и сладко и Холи бе убедена, че тази вечер бе началото на нещо.

Тя слезе долу, ленива и щастлива, и забеляза нещо, пхнато под вратата — още една картичка в ухаещите на ягоди пликове на Миа. Но тази беше надписана с почерка на Лиъм.

„Холи,
Благодаря ти за прекрасната вечер. Нямам търпение
да го направим отново. И отново. И отново.

Лиъм“

Тя се усмихна и я притисна към гърдите си, сетне я пхна в джоба на халата и почти изтича в кухнята, където даде на Антонио двойна порция дроб за закуска. Не успя да изтрие глупавата усмивка от лицето си през целия ден, дори когато осъзна, че е забравила да добави сухо бяло вино за соса Болонезе, но откри пропуска си едва след като го опита. След което си пожела още една такава среща с Лиъм. През целия ден правеше глупави, малки грешки, но не им обръщаше никакво внимание. И трябваше да признае, че фактът че е забравила виното, не я разстрои, дори напротив.

Макар че в началото на седмицата Холи бе предложила на Миа да я заведе да пият кафе с мляко и да я почерпи в сладкарницата след училище за рождения ѝ ден, Миа отказа, защото не искаше да пропусне майка си, ако дойде да я вземе от къщи. Така че този ден в

четири часа следобед, Холи опакова подаръка на Миа (баба ѝ имаше едно чекмедже, пълно с различни опаковъчни хартии, панделки и картички за всякакви случаи) — красиви висящи обеци с малки перлени зърна, които подхождаха на балната ѝ рокля, и се отправи към къщата на семейство Гелър.

По средата на пътя дочу как някой тича към нея, след което и възбудения глас на Миа:

— Мамо?

След това видя самата Миа, останала без дъх, с разочаровано лице, което казваше „О, това е само Холи!“

— О! — Възторженият щастлив поглед в очите ѝ угасна. — Помислих си, че е мама.

— Значи ще дойде днес? Това е чудесно!

— Ами... всъщност не знам със сигурност. Не съм я чула. Но предполагам, че ще дойде. Вероятно изчаква края на учебния ден. Нали знаеш какви са родителите... Сигурна съм, че ще дойде от летището направо тук.

Холи се надяваше на същото. Наистина се надяваше. Присъствието на собствената ѝ майка на рождения ѝ ден за нея означаваше същото, което и за Миа. И тя знаеше защо беше така. Ако имаше един специален ден, в който майка ѝ да покаже, че наистина я обича, това беше този ден.

— Не видя ли на булеварда някой да се оглежда? — попита момичето, протягайки врат, за да надзърне зад завоя на пътя, тъй като дърветата скриваха част от хоризонта. — Може би ѝ е трудно да ни намери?

— Има отлични пътни знаци — успокои я Холи. — Пък и може да пита всеки в града. Ще намери пътя без проблеми. — Ако въобще се появи. — Защо не се върнем в къщата?

Миа отново огледа пътя, на който нямаше никой друг, освен една катерица и птици. Лицето ѝ помръкна и тя се върна, седна на стълбите пред вратата и обви с ръце коленете си.

— Искаш ли да влезем вътре? — попита Холи. — Става доста студено.

— Не, добре ми е. Просто съм така развълнувана че мама ще дойде, искам да кажа, сигурна съм, че ще дойде. Това е моят рожден ден! — Тя дръпна ципа на качулката до брадичката си. — Пощата

пристигна, но нямаше никаква картичка за мен, а това означава, че е планирала да ме изненада. Да дойде направо тук. Няма начин хем да не изпрати картичка, хем да не дойде лично, нали?

По дяволите. Холи се надяваше, че наистина няма начин.

— Добре, слушай. — Тя подаде подаръка, като седна до нея. — Честит рожден ден, мила.

Миа засия.

— О, благодаря ти. — Тя развърза панделката, отвори хартията и кутийката. — Мили боже! Холи, те са невероятни, прекрасни. — Вдигна красивите обеци на светлината. — И идеално ще подходат на роклята ми. Благодаря ти — добави и се наведе да прегърне Холи. — Искам веднага да си ги сложа, но май ще трябва да почакам до танците.

— Съгласна съм. Нямам търпение да видя снимките ти с роклята и... готиното ти гадже.

Боровинковите очи на Миа светнаха.

— И аз нямам търпение. Още само един ден.

— Ей, я ми разкажи повече за този Даниъл Дреслер — подкани я Холи и двете седяха около час, като си говориха и подскачаха при всеки шум, но майката на Миа не се появи до пет часа. В пет и половина, след час и половина навън, една кола приближи, Миа скочи и изтича към нея, но се оказа само тъмносиният джип на баща ѝ.

Момичето избухна в сълзи. Стоеше на пътеката и плачеше, докато Лиъм излезе от колата.

— Все още я няма, татко! Ще дойде ли? Не ти ли е пратила съобщение?

Изражението на Лиъм бе повече от нещастно. По дяволите!

— Съжалявам, скъпа, но нямам никакво съобщение. Обадох се, пратих ѝ имейли няколко пъти, тази сутрин отново опитах, но не мога да се свържа с нея.

— Значи сигурно е на път. Пътува насам. — Тя седна отново на стълбите, обнадеедена от перспективата, която сама си измисли.

О, Миа, помисли си Холи с въздишка. За миг Лиъм изглеждаше така, все едно иска да убие някого, по-точно бившата си жена, но тя не беше тук. Той погледна дъщеря си и изражението му се смекчи.

— През цялото време ли седиш тук? Откакто се върна от училище?

Тя кимна.

— Холи дойде към четири и ми донесе подарък. Виж какви красиви обеци! Подхождат на новата ми рокля за бала. — Вълнението в очите ѝ не трая повече от няколко секунди.

— Благодаря ти — произнесе само с устни той към Холи.

— Миа, хайде да влезем вътре. Ще поръчам пица с любимите ти сосове и подправки. Имам и подарък за теб. Нещо, за което ме молиш от последния си рожден ден.

— Не, искам да чакам мама тук — каза тя, тупайки с крак по стълбата.

— Скъпа...

— Искам да чакам тук, татко.

Той погледна към небето, сякаш търсеше помощ от него.

— Аз оставам с нея — обърна се към Холи. — Благодаря ти, че си стояла с нея — добави шепнешком.

— За нищо. — Тя отиде при Миа и стисна ръката ѝ. — Честит рожден ден, скъпа. И не забравяй, че искам да видя снимките от бала.

— Да, добре — отвърна Миа, стана и затътри краката си, а главата ѝ с всяка крачка падаше все по-ниско.

Холи не искаше да си тръгне, но не бе съвсем сигурна, дали той я помоли да си тръгне или просто ѝ даде възможност да избира. Трудно решение. Искаше да остане и да бъде полезна, да успокои ако можеше и двамата, но осъзнаваше, че това бе семеен проблем. Трябваше да си отиде и да остави Лиъм да се справи така, който той намери за добре.

— Добре, довиждане.

Той ѝ се усмихна благодарно, седна до дъщеря си с подпрени на коленете лакти.

Тя се надяваше, че няма да стоят дълго. Но докато стигне до своята къща, не видя нито една кола да завива от булеварда към Коув Роуд. Стопли малко паста, изяде я на масата, вперила очи в прозореца. Но по Коув Роуд не мина нито една кола.

Надяваше се (най-вече заради Миа), че просто е пропуснала колата на майка ѝ.

Малко след полунощ мобилният ѝ телефон извъня. Вече беше в леглото, увита в топлата пухена завивка, а бележникът с рецепти на

баба ѝ лежеше в скута ѝ. Имаше намерение да работи върху оставащите уроци за курса, но не бе в състояние да се концентрира върху нещо, друго освен върху семейство Гелър — висок мургав и секси мъж и прекрасна тийнейджърка. И двамата бяха завладели сърцето ѝ. Тя грабна телефона, надявайки се, че е някой от тях.

Беше Лиъм.

— Вече е полунощ и Миа най-сетне се предаде — произнесе той. Гласът му беше сърдит, отчаян, наранен. — Току-що си легна, хлипаща. Просто не знам какво да направя, за да подобря нещата.

По дяволите.

— Съжалявам.

Тя стисна трите камъчета от По, надявайки се, че те ще ѝ помогнат да открие точните думи, но главата ѝ остана празна. Не знаеше какво да каже, а не искаше да казва нищо неправилно.

— Холи, аз... не знам. Не знам какво да кажа. Просто искам да се погрижа за дъщеря си. Само това искам да направя.

Той замълча, а тя изчака малко преди да заговори.

— Прави онова, което трябва.

— Да.

Така. Значи може би нямаше да има втора перфектна среща. Лиъм имаше пълното право да се съсредоточи само върху дъщеря си, а не върху крехкия си любовен живот. И тя го уважаваше заради това дори още повече.

— Просто ти си първият човек, на когото Миа вярва от доста време насам. За нея ти си един добър пример за подражание — пример за жена. Не искам да обърквам нещо. Ако проваля нещата... — Той преглътна трудно и тя го чу. — Разбираш ли какво казвам? Защото лично аз нямам представа какво казвам, нито какво искам да кажа.

Казваш, че ако започнем връзка и нещата между нас тръгнат зле, Миа ще загуби мен. Тя го разбираше, приемаше го, но все пак, нещо прободеше сърцето ѝ.

— Напълно те разбирам, Лиъм. Ти трябва да подкрепиш дъщеря си, чието сърце е разбито и в момента няма как да ѝ помогнеш. И искаш да си сигурен, че няма да сбъркаш, няма да направиш грешен ход, който може да влоши още повече нещата.

— Точно така! Казах ѝ, че Джоди вече не присъства в моя живот и това малко вдигна духа ѝ и я зарадва, но не за дълго. Така че може би

ще е разумно да действаме по-бавно?

Бодежът в сърцето спря. По-бавно не означаваше *край*.

Разбира се, че по-бавно бе добре. По-бавно е една сладка любовна среща на лодка, която завършва с удивителна целувка и нищо повече.

— Онова бе целувка за лека нощ, нали? А целувките преди нея бяха супер — той замълча за миг и добави: — Не съм сигурен дали искам срещата на Миа за училищния бал да завърши с целувка. Дванайсетгодишните целуват ли се?

Тя се усмихна.

— С невинни целувки. Но нали ти си придружител? Радвам се, че си ти. За нея това е голямо събитие, тя се вълнува силно и може би като мисли за това събитие, ще успее да преодолее разочарованието си от рождения ден. Радвам се, че ще бъдеш с нея. Тя може да не го казва, но се обзалагам, че означава много за нея.

— Освен ако не я злепоставя пред съучениците ѝ, като имитирам лунната походка или нещо подобно.

Холи се разсмя. Искаше ѝ се да изтича надолу по улицата и да го прегърне, после да се върне в тишината и спокойствието на тази къща. Но си остана в леглото. Антонио се сви на кълбо в краката ѝ.

През целия ден в събота Холи умираше от желание да се обади в дома на семейство Гелър и да попита дали Миа се нуждае от нещо за танците, с което тя може да помогне. Самата Холи не се разбираше особено с майка си, когато бе в пубертета, но Лучана Константина Магуайър винаги бе насреща: с кутия тампони, когато ѝ дойде цикълът за пръв път, с полезен съвет, когато ѝ трябваше сутиен без презрамки размер 32 АА за първия бал, с рамо на което да плаче, когато бе предавана от приятели или обидена от врагове.

Холи дори не можеше да си представи какво бе да имаш майка, която буквално те е изоставила заради един нов съпруг и лъскавия живот на хиляди километра в Калифорния и постоянни пътувания до Европа, така че Миа дори не знаеше къде да се обади, ако иска да намери майка си. Две години подобен живот сигурно бяха взели своето от Миа... и от Лиъм. Нищо чудно, че бе хранил такива големи надежди към розовата от глава до пети Джоди с красиво подчертани форми и

задълбочени познания по важните науки кои цветовете подхождат най-много на дадена конструкция и цвят на лицето. Тя притежаваше едно супер лекомислие, което не би повлияло върху съзнанието на крехкото семейство Гелър, но имаше и момичешко излъчване, което Лиъм бе решил, че би могло да замести отсъствието на майка. Холи дори не си задаваше въпроса дали Миа липсва на Джоди. Когато розовата Барби се появи в курса по готварство, тя видя липсата на истинска топлина. Но Джоди щеше да бъде много полезна тази вечер, докато Миа се приготвя, въпреки че самата Миа едва ли би искала да я види около себе си.

Холи щеше да се радва да види Миа, облечена в блестящата лилава рокля и с висящите обеци. Но успя да задържи ръцете си далеч от телефона. Беше съгласна с Лиъм, че нещата трябва да се развиват с по-бавна скорост, което включваше да не му досажда и да го остави да се справи сам с първия бал на дъщеря си. Като например да ѝ каже, че изглежда зашеметяващо с глас, който ще я убеди, че казва истината.

Този ден трябваше да разсейва мислите си с навиване на паста и опитване на нови форми, като тортелини, което ѝ изглеждаше много сложно, но така или иначе прекарваше почти цялото време в кухнята. Успя да продаде четири опаковки пене и шест буркана сос от вчера, а после откри, че стои в центъра на дневната, оглежда критично мебелировката и декорацията, сякаш изведнъж е осъзнала, че това вече е нейният дом и може да прави промени, ако иска. Като например да махне депресиращата стара картина с маслени бои на възрастен мъж със строго лице и бастун — дядото на Камила Константина. А също и лампата върху красивата масичка до прозореца с трите маймунки „Не виждам, не чувам, не говоря“, които изпълняваха ролята на стойка. Тя свали картината и взе лампата, после се качи по скърцащите стълби към тавана и ги остави там. Малкото таванско помещение беше много чисто и подредено, в него имаше още няколко лампи, картини и цяла лавица с книги, повечето на италиански. Холи прекара цял час, за да прегледа всичко, напълни една голяма кошница с неща, които ѝ харесаха, като три малки скулптури на човешки фигури — мъж, жена и дете, четири малки картини — една на Антонио, една на къщата, в която баба ѝ бе израснала в Италия, една на тази къща и една на самата Камила, седнала на каменната пейка близо до доматиите.

Пренесе съкровищата долу, щастлива от осенилата я идея, че може да направи дома повече свой. Сега, след като бе получила работата за сватбата и имаше възможност за още срещи с Лиъм, не се чувстваше толкова чужда и не на място в собствения си дом. Можеше да започне да мисли за тази къща като за своя и да постави себе си в нея. Харесваше ѝ романтичния стил с орнаменти на баба ѝ, любовта на Камила към цветовете на Тоскана и силното европейско влияние. Но с красивата лампа и картината, изобразяваща маслиново дърво, на мястото, където преди висеше строгият дядо, сега дневната бе място, където щеше да поседне да чете книга или просто да си почине с удоволствие.

След като почувства удовлетворение от новия вид на стаята, тя извади прахосмукачката и прекара няколко часа в метене, бърсане на прах и лъскане, наслаждавайки се на всяка минута от работа, която смяташе за досадна. След като си взе дълъг горещ душ, навлече жълти панталони за йога и тениска с дълги ръкави и седна в спалнята, наблюдавайки обзавеждането, което искаше да промени. Дебелите бели завеси на прозорците трябваше да си отидат. На тяхно място щеше да сложи нещо тънко и ефирно и може би някакви по-плътни от тъмнозелено кадифе. Щеше да помоли Тамара да ѝ помогне.

Телефонът иззвъня и Холи почти се хвърли към него. Беше малко след седем и четиридесет и пет. Балът започваше в седем, така че не можеше да бъде Лиъм или Миа, които я канят да наминат край тях и да вадят колко красива е Миа. Всъщност трябваше да признае пред себе си — през цялото време на лудото чистене се бе надявала да ѝ се обадят. Беше Тамара, но Холи пак се зарадва, защото можеше да използва съветите на приятелката си веднага.

Тамара се впусна в забавно и смешно описание на срещата от предишната вечер — втората ѝ среща със спортен репортер на име Камерън. Той се бе погрижил за вечерта — круиз с вечеря около Каско Бей, откъдето, както се изрази Тамара „измъкване няма“, а това според нея означавало, че наистина му е харесала на първата среща.

— Цялата вечер говори само за спорт! — добави Тамара. — И е толкова забавен! Също така е начетен и много секси! Холи, трябва да го видиш. Има невероятни зелени очи и страхотна посивяла коса, тъмноруса и леко къдрава. А всеки път, когато му разказвах някоя от моите смешни и забавни истории за обзавеждането на офиса или

къщата на някой, той ме слушаше и задаваше въпроси. Върна ме до вкъщи с колата и ме целуна на прага, без да направи опит да влезе. Бях на косъм да го поканя, но нещо ми подсказа да не го правя, да се въздържа, да не пришпорвам нещата, а той ме помоли за трета среща. Боже, Холи, мисля, че съм влюбена. Може ли човек да се влюби след втората среща?

— Определено може. И звучи чудесно. Толкова се радвам за теб, Тамара.

— Ще изглежда удивително, облечен в смокинг — продължи да мечтае Тамара и Холи знаеше, че приятелката ѝ вече си представя себе си в булчинската рокля на сестра си и зеленоокият Камерън със смокинг до нея. — Не мога да повярвам, че го харесвам толкова много само след две срещи. Дори си мисля, че ще правя секс с него на третата среща.

Холи се разсмя. Секс на третата среща. Може би и тя щеше да има трета среща с Лиъм. Ако броеше вечерята у тях за първа. Но секс на трета среща не влизаше в определението „бавно“. Беше точно обратното на „бавно“.

— Точно когато си мислех, че съдбата ми е да прекарвам сама всяка сватба, празник, специален случай и съботна вечер — да не споменавам останалата част от живота, срещнах този мъж. Харесва ли ти името Камерън? И знаеш ли какво, Холи? В сряда мисля да му сготвя вечеря. Какво ще кажеш за твоите талятели със сос болонезе, брускети с домати и патладжан и бутилка червено вино. А за десерт тирамису, може би в чаша с високо столче.

Холи бе трогната от определението „твоите талятели“. Не „на баба ти“. Нито на „Кухнята на Камила“, а твоите.

— Звучи перфектно, Тамара. Романтично, секси, леко и все пак изпълнено с мистерия.

Тя се засмя.

— Отлично, точно това е целта ми.

Холи си помисли да разкаже на Тамара за собствената си среща, но искаше да я запази известно време само за себе си, да запази всичко за себе си.

На вратата се позвъни малко след като Тамара си отиде. Тя погледна часовника на стената в основата на стълбите. Минаваше осем. Може би беше Джулиет? Или Франческа, която минаваше, за да

й каже, че оттегля поръчката и сватбата ще бъде обслужена от Ейвъри Уиндъмър? Не беше нито едното, нито другото.

Беше Лиъм. Изглеждаше блед, нервен и бесен. Малко след осем означаваше, че от бала, на който трябваше да придружава дъщеря си, беше минал само час.

— Лиъм? Какво...?

— Майка й се появи. Оркестърът започна да свири първото парче, на следваща минута превключиха на „Честит рожден ден, скъпа Миа!“ и изведнъж на сцената се появи Вероника с червени рози. Изглеждаше като рок звезда.

Е, това наистина беше неочаквано. Или може би не.

— О, боже. Миа сигурно е била много развълнувана.

Но Лиъм очевидно не беше.

— Разбира се. Беше толкова шокирана, че замръзна за миг, сетне се втурна напред за прегръдката на годината.

Всичко изглеждаше малко цинично.

— За Миа трябва да е означавало много.

— Вероника е правила този номер вече два пъти. Не я вижда и не я чува с месеци, после изведнъж се появява най-неочаквано като торнадо, засмуква я, вдига я в небесата, после я пуска и изхвърля извън града.

— Влез, Лиъм — покани го тя, слагайки ръка на рамото му. — Ще ти направя кафе. Или може би искаш нещо по-силно за пиене?

Той влезе, но не свали палтото си и не й отговори.

— Тя не дойде на рождения й ден, накара я да плаче цял ден и цяла нощ, а сега се появява на първия й бал, проваля първата й среща с момче и прави всичко това заради себе си, преструвайки се пред света как не би понесла още една минута без своето скъпо дете! Миа просто каза „сбогом“ на гаджето. И на мен.

— Мога да си представя колко развълнувана е била. Това беше мечтата й.

Той я загледа.

— Нейната мечта? Мечтата й да види майка си? На всеки шест или осем месеца? Когато Вероника не се чувства добре или се е скарала с новия си съпруг и се нуждае от място, където да се скрие за малко, тогава се сеща за дъщеря си. Тогава неочаквано си спомня, че има такава и за няколко дни я обземат любов и загриженост, които

разбира се са фалшиви, докато се почувства добре, за да се върне при тъпия си съпруг.

— Лиъм, не знам за какво говориш. Не познавам тази жена. Не мога да говоря за мотивите ѝ. Просто знам, че е майката на Миа.

— Само биологичната майка. А когато се измори от нея или когато Миа наистина поиска нещо, например любов, Вероника ще я напусне и ще разбие сърцето ѝ на милиони парченца, които аз ще събирам след нея. И така до следващия път, когато се случи пак същото. Просто ми омръзна, Холи. Писна ми!

Тя не знаеше какво да направи, нито какво да каже, така че разтвори ръце, а той се поколеба за миг, сетне пристъпи и ѝ позволи да го прегърне.

— Но така или иначе не мога да направя нищо друго — прошепна, а ръцете му я прегръщаха. — В това съм напълно безпомощен. Просто трябва да оставя това, което се случва, да се случва. Но ме боли.

— Може би нещата ще се наредят. — Гласът на Холи бе по-скоро шепот, тъй като ухото му бе съвсем близо до устните ѝ. Тя затвори очи за миг, усещането да е до него бе толкова хубаво. Надяваше се, че ще намери точните думи, думите, от които той се нуждаеше, да каже нещо, което ще му помогне.

— Може би майка ѝ ще остане за уикенда, ще се отнася към Миа като с принцеса, сетне ще си отиде с обещанието да се върне скоро. Това може би ще я зареди до следващия път. А може би фактът, че майка ѝ е прекъснала танца с Даниъл, я е направил щастлива. Цялото училище е видяло как Вероника вдига голяма врява за рождения ѝ ден.

— Да, един ден след него.

Холи го прегърна още по-силно.

— Но сега Миа е щастлива, нали?

— Да.

— Тогава мисли само за това. Тя е щастлива. Желанието ѝ се е сбъднало, макар и с един ден закъснение. Тя е с майка си. Примири се и се опитай да не мислиш за онова, което може да се случи. Защото утре вечер жена ти може да си тръгне и да остави Миа щастлива, че е обичана.

Той въздъхна мълчаливо. Просто продължи да я прегръща.

— Косата ти отново мирише на цветя.

— Току-що си взех душ.

Лиъм замълча за миг и отново я целуна. Целувката изглежда съдържаше всички чувства, които го изпълваха, от гняв до отчаяние. Но в нея имаше нещо, което не казваше „да забавим темпото“. Така че Холи го хвана за ръката и го заведе в кухнята, където двамата седнаха един срещу друг, а тя сложи на масата сирене, грозде и пресен италиански хляб, докато той се успокои.

Дотолкова, че се наведе и я целуна.

— Аз съм опустошен.

— А аз мога да помогна — прошепна тя. Стана и застана зад стола му, внимавайки да не приближи повече, отколкото бе необходимо, и започна да масажира врата и силните му рамене. Можеше да усети възлите от напрежение.

Сетне той изведнъж се изправи и я целуна. Не както преди, когато не я гледаше дори. Сега целувката беше пълноценна и страстна, с широко отворени очи, и тя отвърна без колебание. Беше обзета от чувства и желанието да усеща ръцете му върху себе си, навсякъде, бе толкова силно, че почти не можеше да мисли. Някъде встрани, въображаемите ангелче и дяволче над рамото ѝ си говореха за възможностите — ангелчето предлагаше само една топла прегръдка, като тази, имайки предвид драмата и усложненията. Но малкото дяволче, с тумбесто коремче и щръкнали уши, завъртя очи към ангелчето и прошепна: „Я млъкни! Да става каквото ще!“, при което на Холи ѝ стана толкова смешно, че едва не се разсмя.

Така че, когато той я вдигна на ръце като Ричард Гиър и я понесе по стълбите, за един съвсем кратък миг тя си помисли да каже нещо от рода на „Не, може би идеята не е добра. Не е твърде бавно“. Но когато отвори устата си да го каже, от нея не излезе нищо, а той се възползва от възможността да я целуне, докато я носеше. Тя прокара езика си от шията до ухото му, после той я отнесе в спалнята, която не бе точно нейната, а на Камила, и я положи върху желязното легло, където лежаха камъчетата от По, а тя реши, че това е съдба и че камъчетата ѝ предлагат своята благословия.

Холи продължи да мълчи, докато Лиъм измъкна и вдигна тениската ѝ над стомаха, после над гърдите, където се забави известно време, преди да издърпа блузата през главата и да я хвърли на леглото. Тя направи същото с неговата риза, целувайки кожата му след всяко

откопчано копче. Видът на горните им дрехи, хвърлени на купчина на пода, ѝ хареса, но после вниманието ѝ бе напълно привлечено от ръцете и устните му, които преминаха през всички възможни точки на тялото ѝ, докато не се окажа напълно гола, а към ризата и тениската ѝ се присъединиха нейните и неговите панталони, бялото ѝ бельо и сивите му боксерки.

Сетне дълго време нямаше нищо друго, освен усещания и приятен морски бриз, проникващ през леко отворения прозорец и разхлаждащ телата им.

Лиъм се превърна в тиква и изчезна също както в приказката за Пепеляшка около десет, когато беше времето за лягане на Миа и той предполагаше, че майка ѝ ще я върне.

Леглото ѝ, така топло преди миг, сега без него бе прекалено голямо и студено. Той се обличаше и с всяко закопчано копче чертите му ставаха все по-сурови.

— Дори не знам какво ще направи Вероника! Дали ще я върне или ще я задържи през целия уикенд... — обясни нервно, закопчавайки ризата върху гърдите, които тя бе целувала преди малко. — Бих искал да остана. Бих искал да прекарам цялата нощ с теб.

— Аз също. Но разбирам.

Тя облече копринения халат и се загърна плътно, готова да го изпрати по стълбите. На вратата на спалнята той неочаквано се обърна, развърза халата ѝ и я притисна към себе си в яростна прегръдка, която почти спря дишането ѝ, сетне вдигна ръка, за да я погали по лицето и брадичката. Завърза халата, усмихна се и я прегърна през рамо, докато слизаха надолу.

Ако беше направила равиоли или ризото с гъби, щеше да го накара да остане. Сега обстоятелствата бяха други. *И да, да. Тамара, да! Уверявам те, че човек може да се влюби още на втората среща. Може да се влюбиш дори от пръв поглед, дори от едно почукване на вратата в осем часа сутринта.*

В кухнята Холи видя якето му на пода, където го бе захвърлил, когато я целуна. Сетне го изпрати до вратата.

— Обади ми се, ако искаш да говорим.

Той кимна, наведе се и докосна устните ѝ едновременно мило и страстно, после отвори вратата. Тя гледаше след него, докато пресече улицата, раменете му сякаш отново се бяха смъкнали. Той се спря, обърна се, вдигна ръка, както последния път, и Холи му отвърна.

На сутринта, когато отвори външната врата, за да прибере неделния вестник, на изтривалката лежеше нещо, запънато в бяла хартия с картичка върху него. Тя пое глътка от студения ноемврийски въздух, вдигна големия плосък пакет и отвори картичката.

„Х., не можах да спя поради куп причини, но главно защото не спях да мисля за теб и за снощи. Аз съм си от лунатиците, които не спят и правят разни неща, така че направих това за теб.

Л.“

Какво ли е? зачуди се Холи и усмивката ѝ се върна, когато отвори пакета и откри една дървена табела във формата на домат, върху която с красиви букви бе изписано *КУХНЯТА НА ХОЛИ*.

Загледа я няколко мига, чувствайки, че я обзема щастие. В този подарък, в онова, което означаваше и представляваше, имаше особено чувство.

Тя окачи надписа близо до печката и отстъпи назад, за да го огледа. *КУХНЯТА НА ХОЛИ*. Усмихна се, взе телефона и набра номера на Лиъм, но се включи гласова поща, така че остави съобщение, за да му благодари — както за невероятния подарък, така и за миналата нощ. Направи си чаша кафе, отвори последния пакет от любимите на баба ѝ сладкиши за закуска „Мулино Бианко“ и без да откъсва очи от надписа, седна в ъгъла, където Камила ѝ бе предсказвала бъдещето.

Нямаше намерение да поднася на Лиъм *sa cordula*. Нямаше дори да мисли за това.

След обяд, докато се подготвяше за урока на другия ден, Лиъм най-накрая се обади. Миа останала с майка си в хотел в Портланд за целия уикенд. Вероника щяла да я върне в понеделник сутринта, а Миа

била толкова възторжена и развълнувана по телефона, че той просто си прехапал езика и се съгласил. След което поговорил малко с бившата си жена, която дърдорила като картечница, главата му се завъртяла и загубил дар слово. На Холи много ѝ се искаше да научи какво е казала, но Лиъм не желал да навлиза в подробности, докато сам не проумее нещата.

— Трябва ми наръчник за справяне с всичко това — каза ѝ той.
— И едно силно питие.

И аз мисля така, рече си тя.

Беше почти шест вечерта в понеделник. Холи се питаше дали Миа щеше да дойде тази вечер на курс. Но в пет и четиридесети пет вратата се отвори и момичето врълхлетя, усмивката ѝ бе по-широка и по-сияйна, отколкото когато съобщи, че Даниъл я е поканил на танците. Носеше дрехи, които Холи не бе виждала досега — тесни джинси, пълхнати във високи ботуши, дълъг многоцветен шал, увит около врата ѝ, краищата му стигаха до сребърната тока на кожения колан. А косата ѝ, прекрасната и лъскава като кестен коса, бе подстригана в къса модна прическа, с дълъг бретон и кичури. Приличаше на шестнадесетгодишна девойка.

Лиъм сигурно беше бесен. Ако въобще я бе видял в този ѝ вид.

Миа се завъртя из кухнята, направи три пируета и накрая спря, смеейки се.

— Виж ме, Холи! Погледни ме! Не съм ли абсолютно различна? Мама ме заведе да пазаруваме и на фризьор. Погледни веждите ми!

Веждите ѝ и преди тънки, сега бяха абсолютно изписани над красивите сини очи. Добре поне, че не беше гримирана. Освен блясък върху устните. Това също бе нещо ново. Но Холи можеше да преглътне блясъка за устни. Дори ако, както подозираше, най-вероятно бе „Шанел“.

— Всички мои желания се сбъднаха, Холи! Мама дойде на бала и ме взе със себе си в хотела. Двете прекарахме най-невероятния уикенд. А днес ме върна въщи и татко щеше да припадне, като видя новите ми дрехи и прическата. Здравсти, аз съм на дванайсет! Не на десет години. Защо трябва да имам прическа на малко момиче? Сега косата ми не се различава от прическите на Маделин или Морган! И

какво като джинсите ми са вкарани в ботушите. Нали цяла зима ходя така...

Холи разбираше, че този разговор не бе за дрехите, косата или веждите. Беше за присъствието на Вероника в живота ѝ. Затова трябваше много да внимава.

— А да бе видяла физиономията на Маделин и нейните приятелки с буквата М, когато днес сутринта влязох в училище! Даниъл не спря да ме зяпа в часа по история. Попита ме дали ще излезем отново тази седмица, но аз му отговорих, че не знам кога, защото мама ме ангажира напълно всяка вечер. О, боже, Холи, животът не може да бъде по-хубав? Да! Защото познай кое е най-хубавото? Тя ще остане! Искам да кажа, че ще се върне завинаги тук! Ще вземе къща под наем в Портланд, на източната или на западната крайбрежна улица, а може и някой от онези апартаменти, които гледат към пристанището в Стария град, докато не намери онова, което търси за нас. И обеща, че ако къщата не ми хареса, аз ще имам право да ѝ забраня да я купи!

Май ставаше доста сериозно.

— Мести се тук? Със съпруга си ли?

— Точно това е най-хубавата част! — отвърна момичето, хвана двете ръце на Холи и започна да скача. — Тя каза, че се развежда.

Ха! Всичко се развиваше със светкавична скорост. И със замах, както каза Лиъм. Нищо чудно, че бе така угрижен.

— А знаеш ли какво значи това? — попита Миа, завъртайки се още веднъж.

— Какво?

— Че мама и татко ще се съберат отново. Знам, че ще го направят. Трябваше да видиш лицето му, когато тя се появи на бала. Мама излезе на сцената, оркестърът започна да пее „Честит рожден ден“ за мен, аз се огледах и го видях. Той не откъсваше очи от нея, никога досега не съм го виждала да гледа някого така. Никога не е гледал Джоди по този начин.

Как? Все едно иска да я убие ли?, помисли си Холи.

Ами ако само за един миг, преди гневът и страхът да надделеят, Лиъм е видял бившата си жена и е почувствал нещо в сърцето му да трепва?

— О, да, всъщност дойдох да те питам може ли да отсъствам днес от урока? Мама ще ме води на изложба в една галерия. Не е ли супер?

— Разбира се, че е супер.

— Все още искам да бъда твоя помощница, нищо, че мисията е изпълнена. Успяхме да се отървем от фалшивата празноглава кифла. Майка ми е страхотна готвачка, така че няма да е необходимо да уча каквото и да е, но твоят готварски курс ми харесва. Пък и нали имаме сделка!

— Да — отвърна автоматично Холи, стискайки ръката на Миа, докато умът ѝ се опитваше да побере и смели цялата информация, а не да се фокусира само върху едно видение — как Лиъм гледа бившата си половинка с любов и нежност.

— Супер, значи най-добре да се връщам вкъщи. Мама ще ме вземе след петнадесет минути. А сега имам и нови дрехи! Благодаря ти за всичко! Ако не беше ти, Джоди все още щеше да присъства в живота на татко и нещата щяха да се усложнят. Сега той е сам и напълно свободен да се върне при мама.

Холи се напъна да се усмихне. Искаше усмивката ѝ да бъде искрена, защото наистина обичаше това момиченце, обичаше го много повече, отколкото осъзнаваше, и заради нея ѝ се щеше тази красива приказка да не свършва.

Но това не можеше да стане, нали? Нямахме начин, нямаше как! Защото Лиъм бе приключил с бившата си жена, защото той дори не я харесваше! И защото двамата с нея имаха среща на лодката, която завърши с удивителна целувка, а после ядоха хляб със сирене гауда и правиха любов.

И защото тя беше влюбена в него.

— Къде е Миа тази вечер? — попита Джулиет, оглеждайки се за момичето. То имаше толкова ярко и завладяващо присъствие, че липсата ѝ, особено след като бяха само притеснената Холи и тя самата, бе осезаема. Тамара се бе обадила, че е настинала и няма да може да дойде (звучеше доста пресипнало), а в същия миг на вратата се появи Саймън.

— С майка си — обясни Холи и подаде ръка на Саймън, като едновременно постави копия от рецептите на масата. Може би по-късно щеше да занесе на Миа нейните копия, само и само за да има причина да почука на вратата на къщата им. *Хей, надявам се, че не си се влюбил отново в бившата си, а? Това е нелепо, не мислиш ли?* Щеше да му каже тя. А той щеше да отговори: *Холи, глупаче, как бих могъл да имам чувства към някоя друга жена след всичко, което изпитахме двамата заедно? Направих ти дърворезба, нали?*

Не, не ѝ се вярваше. Въпреки че наистина бе направил табелата за нея.

— Това ме радва — възкликна Джулиет. — Заради Миа. Но просто не мога да приема майка ѝ. Как е възможно да си тръгнеш, да започнеш нов живот все едно нямаш дете? Това ме побърква, защото аз бих направила всичко на света, за да прекарам още няколко минути с моята дъщеря. А тук има една жена, която изоставя десетгодишната си дъщеря заради мъж и се появява от време на време, когато ѝ дойде наум.

Саймън завърза престилката си.

— Познавам това чувство. Най-трудни за мен бяха първите седмици след раздялата ни, когато не можех да виждам Кас всеки ден, затова трябваше да се обаждам, ако исках да чуя гласа ѝ и да разбера как е. Почти невъзможно ми е да си представя родител, който може да замине за седмици или месеци, без да вижда детето си. Не го разбирам. Миа сигурно прелива от щастие. Желанието, което сложи в сватбената супа, се сбъдна.

Сватбената супа. Холи почти бе забравила за нея. Може би тя, без да осъзнава, бе помогнала за събирането на това семейство. Точно както казваше Камила Константина.

Трябваше да си припомни, че за момичето това бе щастливо събитие, че желанието на Миа се бе сбъднало. Колко често се случваше подобно нещо? И освен това тя не бе кое да е момиче, а Миа, която тя обожаваше. През последните няколко седмици детето бе споделяло надеждите и мечтите си с нея (когато нямаше с кого друг да споделя), а сега Холи щеше да се превърне в натрапница?

Трябваше да направи огромна крачка назад.

— Вие двамата ми отворихте очите и ми изяснихте нещата, без да знаете дори. Благодаря.

Джулиет се усмихна.

— Е, аз не съм чак толкова сляпа, нито така погълната от себе си. Виждам, че между теб и бащата на Миа става нещо сериозно. Също така знам, че нещата се случват и понякога човек не може да ги контролира. Като любовта, например. Или като загубата.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да заема нападателна позиция? Или да го оставя да си отиде? — Тя се чудеше какво прави Лиъм в момента. Дали се разхождаше заедно с дъщеря си и майка ѝ по ветровития бряг близо до любимата къща на Миа в Кейп Елизабет? Или може би тримата вечеряха заедно, припомняйки си старите времена, когато са били семейство?

Как би могла в ризотото, което приготвяха тази вечер, да сложи желанието си той да избере нея пред възможността да събере отново разбитото си семейство? Как би могла да направи това?

— Холи, просто казвам, че не можеш да контролираш всичко. По точно нищо. Като при храната, която правим. Дори да следваме точно рецептата, така както е била написана от баба ти, да направим всичко или почти всичко като нея, ястието пак може да стане различно. Или пък да се получи страхотно, когато си очаквала нещо посредствено.

Саймън кимна.

— Ти си много мъдра, Джулиет.

— Не, едва ли. Просто се опитвам да проумея смъртта на Иви. Един ден стигам до някакво просветление, както току-що казаното, и мисля, че вярвам в него, а на другия ден отново плача. Обзема ме такъв гняв, че ми иде да счупя нещо, обзема ме такова отчаяние, че ми се иска да блъсна колата си в някоя бетонна стена.

Холи я загледа, после погледна Саймън и пак Джулиет.

— Но няма да го направиш, нали?

Тя поклати глава и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не, няма. Не че не съм мислила за такова решение, когато съм била зад волана и съм минавала покрай бетонни стени. Но това няма да бъде честно и няма да е никакво решение.

Лицето ѝ се сбръчка и ако преди минута изглеждаше толкова силна, сега Холи можеше да каже, че ще се строполи на земята.

Тя я хвана за ръка и я заведе до кътчето на баба си, където я сложи да седне.

— Правилно, Джулиет. Същото казваше и баба ми.

— Освен това Итън се нуждае от мен. Знам, че е така. Просто в момента аз не се нуждаю от него. Знам колко гадно звучи, но е така.

Саймън наля вино в една чаша и ѝ го подаде.

— Не е така. Всеки човек страда по свой начин. Колко време мина от смъртта на дъщеря ти?

— Почти шест месеца. В началото само седях вкъщи с Итън. Опитвах се. Опитвах се да му позволя да ме утеши, но когато той се върна към работата си след две седмици... Само две седмици, представяте ли си? Тогава започнах да го мразя. А той се връщаше вкъщи, погълнат от глупави и никому ненужни разговори за корпоративното поглъщане, върху което работеше, и аз започнах да мразя дори звука на гласа му. Затворих се в стаята на Иви, спях там, което според мен още повече влоши нещата. Накрая Итън престана да говори с мен. Просто ме заобикаляше, все едно не ме забелязваше. И аз почувствах, че трябва да се махна, да си тръгна. Но не знаех къде да отида, затова дойдох тук.

Холи стисна ръката ѝ.

— Скъпа, ти страдаш заради загубата на съпруга си така, както и за дъщеря си!

Джулиет едва сви рамене.

— Ето на, пак изсмуквам въздуха от тази стая! Точно за това ме обвиняваше и Итън. Не искам да превръщам нашия курс в депресираща съзливиста история. Вие ще направите прекрасно ризото, а аз за малко ще изляза на свеж въздух.

— Я по-добре всички да седнем на прага с бутилката вино — предложи Саймън и взе още две чаши от бюфета. — Днес се скапах от работа. Нямам сили да режа чесън, нито да правя говежди бульон.

— Аз също — присъедини се към него Холи. — Чаша вино и двама приятели звучи точно като лекарството, което докторът ще предпише на всички ни.

Така че тримата излязоха навън и се настаниха на верандата, която гледаше към боровата гора и красивата люлка между дъбовете, пиха вино и си говореха за любовта и загубите, докато накрая Саймън захърка.

Джулиет се разсмя и звукът от смеха ѝ беше прекрасен.

Холи лежеше в леглото на баба си с дневника ѝ в ръка, а Антонио се бе свил в краката ѝ, когато телефонът иззвъня. За пръв път нямаше желание да отговори. Но накрая, разбира се, се предаде.

— Здравей — произнесе гласът на Лиъм в слушалката.

— Как си? — попита тя, задържайки дъха си.

— Аз съм добре. Като изключим факта, че главата ми всеки миг ще експлодира. Майката на Миа заби няколко нечестни топки и... — Той млъкна за миг и тя осъзна, че почти не диша — ... и нещата неочаквано се усложниха. Вече не са както преди няколко дни.

Усложнение. Най-омразната ѝ дума.

Тя се облегна и загледа втренчено тавана.

— Знам. Миа мина за кратко преди курса тази вечер. Разказа ми всичко. Мисля, че не пропусна нито една подробност.

— О. Това вероятно е добре.

Или е много зле.

— Вероника казва, че остава тук. Ще търси къща, иска да я купи. Изглежда наистина го мисли.

Това беше добре за Миа, напомни си Холи, докато по гърба ѝ пълзеше безпокойство.

— Значи е напуснала съпруга си? Просто така?

— Това е нейният начин на действие.

Беше потискащо. Тази жена бе оставила двама съпрузи. А Холи трябваше да потърси начин да помогне поне на единия от тях — този, в когото се бе влюбила.

Не, ти трябва да го правиш заради Миа — повтори си за пореден път тя. — Заради едно разбито семейство, което може би има втори шанс.

Не че бяха семейство. Вероника беше бивша. *Бивша!* Тя бе избрала да ги напусне! Холи предположи, че може да си задава тези въпроси до безкрайност и пак да не открие кое е добро за нея или лошо.

— Извинявай, че я защитавах снощи. Беше заради Миа — каза Холи. — Мога да разбера защо си толкова разтревожен, но предполагам, че ако желанието ѝ да остане, е сериозно, това е добре за Миа, нали?

— Ти видя ли джинсите ѝ? А веждите? Следващото, което ще направи, е да се татуира. Не знам какво хубаво има в това.

Холи не знаеше какво да каже.

— Слушай, може в близките няколко дни да не ме виждаш, докато не разбере как ще се развият нещата, какви са намеренията на Вероника и дали е сериозна.

— Възможно ли е да е сериозна? — попита го тя и си помисли: *А ти част ли си от тези намерения?*

— Предполагам. Беше напълно сериозна, когато напусна мен и Миа, за да живее в Санта Барбара и Париж със съпруга си, когото напуска сега. Щом напусна нас, сигурен съм, че може да напусне и него.

— Значи в картинката може би има друг мъж? — попита Холи. *И това не си ти*, добави без думи. Тайно, егоистично.

— Не бих се изненадал. Но не мога да проумея как ще напусне международен банкер с къщи в четири държави заради някой ловец на раци от Мейн. Ще се срещнем утре вечер, за да говорим. Надявам се да разбере всичко.

О, среща значи. Нещо като семейно събиране. Може би в неговата къща. Не, по-вероятно в нейния хотел, така че да могат да си говорят насаме и на спокойствие.

Опита да си спомни думите на Джулиет за това, че човек не може да контролира всичко. Но си помисли, че би направила всичко на света, за да има магическа пръчка или дарбата на баба си и да узнае какво ще се случи.

Кухнята просто не можеше да бъде по-чиста. Всичко светеше. Въпреки че тази вечер нямаше да има урок, Холи лъсна печката, хладилника, плотовете и подовете. Нямаше повече нищо за лъскане и стъргане. А единственото нещо, което се нуждаеше от добро стъргане, беше собственият ѝ мозък, за да извади от него Лиъм и Миа.

— Какво става, Антонио? — попита тя котарака, който я гледаше от своето котешко креватче. Подаде му любимата храна от дроб и той се заклатушка към нея, коремчето му се поклащаше под него. Лапна дробчето и увъртя топлото си телце между краката ѝ.

Поне него бе успяла да спечели. Нищо че ѝ струваше много хапки от дроб.

— Ела, Антонио. Трябва да си взема гореща вана. А ти можела се потъркаляш на пухеното килимче.

И наистина, котаракът я последва по стълбите и седна на прага, сетне влезе и легна на килимчето до ваната. Холи пусна водата, сложи от големите перли за баня, които ухаеха на бебешка пудра. Върна се в спалнята и взе дневника от леглото, където го бе оставила, сетне се съблече и се пхна в горещата вода, като внимаваше да не намокри бележника. Трябваше поне за малко да излезе от своя живот, пък и можеше някоя поука от преживяванията на баба ѝ да ѝ подсказе как да се справи с неочаквани ситуации.

В мига, в който прочете първото изречение обаче, затвори тетрадката. Не бе сигурна, че иска да открие какво се е случило с болното бебе на Ленора Уиндъмър. След малко обаче оправи възглавницата под главата си и като въздъхна, започна да чете.

„Май 1964

Мило дневниче,

Ленора Уиндъмър не роди бебето си у дома. Според разказите на Анет, тя чакала докато контракциите станат много начесто и когато решила, че вече е време, Ричард грабнал чантата ѝ и я завел в болницата.

Раждането било трудно.

А бебето, хилаво и слабо, било родено с порок на сърцето.

— Нямаше да оживее, ако го бе родила вкъщи — казал докторът на Ленора. — Слаба на Бога, че си имала разума да дойдеш в болницата.

Но бебето, кръстено на баща си Ричард, не се развиваше добре. Даваха му живот само няколко седмици, сетне месеци. Малкият Ричард Уиндъмър почина точно след като навърши една годинка в малкото си бебешко плетено кошче в интензивното педиатрично отделение на Медицинския център «Мейн», където прекара последните няколко седмици в борба за живота си.

В деня на погребението сготвих и пакетирах храна за цяла седмица, храна, която знаех, че семейство Уиндъмър

обичат, и я замразих в хладилника. Сетне опаковах Лучана в топлото ѝ зимно палто и прекосих целия град до имението на Уиндъмир, разположено досами водата на залива.

— Помни, Лучана — казах, докато чакахме да отворят вратата. — Не е необходимо да казваш нищо, докато сме там, но моля те да се държиш прилично.

Лучана беше само на шест и се държеше добре, но аз се страхувах, че при вида на толкова много сериозни и тържествени лица, облечени в черно и сълзи, можеше да се разстрои, това можеше да събуди спомена за погребението на баща ѝ и тя да започне да вика и да плаче. Затова нямах намерение да стоим дълго. Погребенията не са място за малко момиченце, което вече е преживяло загубата на родител.

Марта — икономката на семейство Уиндъмир, която живееше в дома им, отвори вратата и съобщи, че Ленора и приятелките ѝ били в дневната и пиели кафе.

В момента, в който пристъпих прага на къщата, го усетих.

Гнева. Той идваше на талази, въртеше се около мен като вихри от пурпурно и черно, като лодки пред очите ми, които нямаше да се отдалечат. Стиснах по-здраво ръката на Лучана, без да съм сигурна дали въобще трябва да вляза, но така или иначе бях дошла с храна и с най-искрените си съболезнования. Щях да остана само минута-две.

Силата на гнева се увеличи, когато влязох в дневната. Ленора седеше на диван, тапициран с камилска кожа, от двете ѝ страни бяха Анет и Жаклин, а две по-възрастни жени — майка ѝ и свекърва ѝ, шепнеха на дивана срещу тях. Ленора пристискаше бяла кърпичка към очите си. Анет държеше ръката и.

— О, Ленора, аз... — започнах.

— Вън от дама ми! — изкрещя тя. — Ти трябваше да ми кажеш повече. Трябваше да послушам инстинктите си и да родя бебето си вкъщи! Ти си виновна! Мразя те!

Лучана въздъхна и почувствах как настръхна. Притиснах я по-близо до себе си.

— Но, Лен, той щеше да умре за минути — възрази Анет, галейки рамото на приятелката си. — Нямахте да стигне дори до болницата.

— Да, точно така! — продължи да крещи Ленора. — И последната година нямаше да бъде този кошмар, който преживях, в постоянно очакване бебето ми да умре. Ти превърна тази година в ад за мен, Камила! Малкото ми момченце щеше да си умре спокойно и тихо като новородено. Вместо това то преживя една година болка! Операция след операция! И всичко заради теб! Ти си виновна! Ти си гадна вещица! Махай се от къщата ми!

Лучана започна да плаче. Изпуснах торбата, която падна с трясък на пода. Стоях, неспособна да помръдна, неспособна да мисля, сякаш омразата на Ленора блокира всичко в мен.

— Махай се! — продължаваше да крещи тя. — Ти си виновна! Всичко е заради теб!

Тя е полудяла от скръб, помислих си. Има нужда някой да поеме болката и гнева ѝ. И аз бях този човек. Нямахте какво да кажа. Стискайки ръката на Лучана в моята, се обърнах и забързах по стълбите, а сълзите пареха в очите ми.

Това беше краят на връзката ми с Ленора Уиндъмир.

И в същото време това бе началото на моя бизнес в областта на ясновидството. Тъжната история за бедното бебе на Уиндъмир обиколи острова и близките градчета. Как съм спасила живота на бебето, като съм казала на Ленора да роди в болницата вместо вкъщи с акушерка. Това, че бебето бе умряло, бе само тъжна епитафия за края на историята, която обикаляше от уста на уста. Онова, което хората оценяваха, бе, че бебето живяло цяла година и беше имало шанса да се бори за живота си. Телефонът ми започна да звъни за определяне на часове за срещи. За да спася разсъдъка си, ограничих посещенията до едно на

ден, един клиент на ден, а също така увеличих таксата на двадесет и пет долара.

Но след тази ужасна случка в дневната на Ленора Уиндъмър, след като тя ме нарече вещица и ме изхвърли от дома си, нещата между мен и Лучана се промениха и никога повече не бяха същите.

От този ден нататък, когато имаше въпроси, тревоги, страхове или мечти, моята мила Лучана се обръщаше към учителката си — една добра жена, която приличаше на принцеса с дълга руса коса, сини очи и много мили маниери. Дъщеря ми настояваше да я наричат Луси, а не Лучана. И ме гледаше с подозрение в очите. Сякаш можех да ѝ навредя или да ѝ сторя нещо лошо.

Така че започнах да се държа още по-мило с нея и за известно време нещата се пооправиха. Но само за малко.“

Записките свършиха. Холи затвори тетрадката и осъзна, че ръката ѝ трепери. О, *Nonna*, помисли си, опитвайки да си представи онзи момент в дневната на семейство Уиндъмър, майка си като треперещо и уплашено шестгодишно дете, което чува всички тези страшни думи.

Тя излезе от ваната и се уви с дебелия синя хавлия, която баба ѝ винаги оставяше на закачалката за нея. Върна се в спалнята и се обади в дома на родителите си в Нютън. Беше почти единадесет вечерта, майка ѝ и баща ѝ сигурно гледаха „Закон и ред“ в леглото, после щяха да изчакат новините, да погледат малко „Вечерното шоу“ и да загасят лампите.

Майка ѝ отговори на третото позвъняване, както винаги. Сигурно седеше до телефона и четеше списание „Добрата домакиня“, но винаги изчакваше третия звън, за да изглежда, че е заета и води пълноценен живот, а телефонният разговор е просто една от многобройните дейности, с които се занимава.

— Здравен, мамо. Как си?

— Холи? Какво се е случило?

— Нищо лошо. Просто ще си лягам и исках да те чуя и да питам как си. Как е татко?

И ако мога някак си да предам по жицата колко съжалявам за случилото се през онзи далечен ден в дневната на семейство Уиндъмър. Сигурно си била страшно уплашена.

— О, добре сме, всичко при нас е наред. Остаряваме, както знаеш. Спечелих един конкурс в библиотеката и получих сигналното копие на един детективски роман. Напоследък холестеролът на баща ти е по-добър. Само ако можех да го накарам да спре да дими с тези отвратителни пури! Прилича на осемдесетгодишен старец.

Можеше да чуе мърморенето на баща си.

— Стига, Луси, престани!

Тя се разсмя, представяйки си Бъд Магуайър с почти плешивата му глава, кестениявият мъх над ушите му се вее от издухването на пурата, а той поглежда от време на време към телевизора, докато прехвърля любимото си списание.

Холи мислеше да признае на майка си за прочетеното в дневника на Камила, но реши да не го прави. Беше сигурна, че ако повдигне въпроса, Лучана ще се вцепени и ще млъкне. Познаваше я отлично. Това не бе разговор, който щеше да ги сближи, а напротив, само щеше да задълбочи пропастта между тях. Холи бе избрала живота, от който майка ѝ нямаше търпение да избяга.

— Е, все още ли водиш готварския курс?

— Да. Всъщност тази вечер проведох четвъртия си урок. — Не че те всъщност готвиха нещо. — След като се успокоих и следвах рецептите стъпка по стъпка, обръщах повече внимание на продуктите и не мислех за това колко работа ми предстои, всичко тръгна добре.

— Браво на теб. Да ти призная честно, не знам как въобще се захвана с това. Но ти винаги си била доста прилична готвачка. Помниш ли онези отлични ребърца, които направи за баща си за неговия петдесети рожден ден, когато дойде да ни видиш преди няколко години? А картофеното пюре с чесън? Той много го обича. Винаги пита за пюре, когато ходим в „Олив Гардън“. Можеш да продадеш къщата и да отвориш ресторант.

Холи се усмихна. Сега, когато знаеше повече за детството на майка си и причината, поради която бе така отрицателно настроена към острова, не можеше да противоречи на всичко, което ѝ предлагаше.

— Добре, но засега съм ангажирана с „Кучинота ди Камила“, така че може би ти и татко ще минете някой път да опитате моето ризото по Милански. Почти съм го усъвършенствала. Всъщност спечелих един конкурс за доставка на храната за една местна сватба в Блу Краб Коув Ин. Имаше ли го, когато ти беше дете?

Майка ѝ мълча около миг, сетне отговори:

— О, да, винаги го е имало. Браво! И това ако не е постижение! Предполагам, че си доволна и се чувстваш добре, така ли е?

Като изключим изпълненото ми с тревога сърце, да, чувствам се добре.

— Повече от добре съм, мамо. Имам чувството, че това е моят живот и винаги съм живяла тук. Извинявай, чувствам се виновна, когато го казвам, защото знам колко много го мразиш.

— Ти си внучка на баба си — отвърна Лучана. — Винаги си била. Ще ти призная истината, Холи. Винаги съм изпитвала облекчение заради специалната връзка, която двете имахте. Майка ми и аз никога не сме били на едно и също мнение. Но аз я обичах. И я уважавах, въпреки че не харесвах нейните врачувания. Детството ми не беше лесно, чувствах се зле, всичко там ме отблъскваше. Знаеш ли, беше ми хубаво да знам, че вие двете сте толкова близки. И все още сте.

Сигурно е било ужасно — едно шестгодишно дете да чуе как наричат майка му „гадна вещица“. А от онова, което прочете в дневника, Холи подозираше, че това е било само началото.

— Да чуя това от теб, означава много за мен, мамо.

Люси Магуайър отново замълча за миг.

— Винаги съм искала да бъдеш щастлива, Холи. А ти не можеше да намериш мястото си. Може би Блу Краб Айлънд наистина е твоето място. Може би винаги е бил.

— И аз мисля, че е така — отвърна Холи, представяйки си надписа, който Лиъм бе направил. „Кухнята на Холи.“ — Мисля, че принадлежа на това място.

— Да, сигурна съм, че баба ти почива в мир и е спокойна. А се радвам, че ми се обади, скъпа.

— Аз също, мамо. — След още няколко думи и след като прати поздрав на баща си, Холи затвори, а сърцето ѝ бе изпълнено с малко повече спокойствие.

Тя подскочи в леглото, стресната от странен сън, който не можеше да си спомни напълно, освен че в него присъстваше Джулиет и имаше нещо, което Холи искаше да ѝ каже, но тя се скриваше зад един тъмен облак, върху който беше изписана думата болница, когато се опитваше да ѝ го каже (в сънищата стават такива странни неща).

Да. Имаше нещо, което трябваше да каже на Джулиет.

Тя погледна часовника. Почти два след полунощ. Вдигна телефона и се обади на приятелката си, за която бе почти сигурна, че не спи.

Джулиет отговори веднага.

— Аз съм. Холи. Извинявай, че звъня толкова късно, но има нещо, което трябва да ти кажа.

Джулиет замълча за миг, после отговори.

— Добре.

— Прочетох в дневника на баба за нейния първи курс по готвене. Една от курсистките ѝ била бременна. Камила знаела, че раждането ще бъде трудно и я предупредила да отиде в болница, а не да ражда вкъщи само с акушерка, както направила с първото си дете.

Джулиет не каза нещо, но Холи усещаше, че я слуша. Просто чакаше.

Холи стана от леглото и отиде до прозореца, като загледа няколкото премигващи звезди на небето и почти пълната луна.

— Бебето се родило болно, с вроден сърдечен порок, но оживяло благодарение на навременната медицинска помощ. След около една година починало.

— Защо ми казваш всичко това, Холи?

— Защото майката на бебето обвинявала Камила за скръбта си. Тя предпочитала бебето да умре още при раждането, отколкото да го обича цяла година и да го загуби след това. Прочетох това тази вечер и то така разби сърцето ми, че...

— Тази жена е предпочитала да загуби бебето си при раждането?

— повтори изумена Джулиет. — Не мога да си представя! Не мога нито за миг да помисля подобно нещо за Иви. Аз преживях три скъпоценни години с нея. Три години, които не бих дала за нищо на

света, дори за да си спестя тази жестока, непоносима болка и черна като ада скръб. Не, не, не бих дала тези години за нищо.

— И аз мисля така — отвърна Холи, гледайки белите звезди на небето. Стори й се, че в този миг баба й успя да помогне на Джулиет.

През следващите няколко дни състави списък на местните деликатесни магазини, а после тайничко ги обиколи, като си водеше бележки какво предлагат и с какво може да допълни тяхното меню. Уреди си седем срещи, за да достави своята паста и сосове, а днес бе решила да изпробва няколко салати — нещо, което баба и не обичаше да прави. Но Холи можеше да преживее само със студена паста с маслини, зехтин и сушени домати и това ѝ изглеждаше като безопасен начин да обнови менюто и да въведе в „Кучинота ди Камила“ малко и от своя начин на мислене.

Два пъти — веднъж когато излизаше и още веднъж, като се прибираще, забеляза тъмносиния джип на Лиъм да завива по Коув Роуд, а на предната седалка до него седеше тъмнокоса жена. Искаше и се да знае какво става. Липсваше ѝ Миа. Липсваше ѝ Лиъм. Липсваха ѝ онези няколко часа, когато осъзна какво чувства към него и бе силно развълнувана от зараждането на една нова любов, нова връзка.

Нищо не я успокояваше и разсейваше, колкото приготвянето на прясна паста. А днес за салатите със студена паста бе решила да направи собствени ротини — спираловидни спагети. Премери точните количества грис и брашно от твърда пшеница върху дървения работен плот, счупи яйцата, разбърка и меси, докато се получи чудесно еластично тесто. В този момент на вратата се позвъни и Лиъм се появи на прага. Изглеждаше сериозен.

Тя погледна часовника. Беше почти десет.

— Да не си взел почивен ден? — Въпросът бе зададен така безгрижно и банално, че никой не би заподозрял как всичко в нея се обърна при вида му, а стомахът ѝ се сви на топка.

Той я изглежда настойчиво, със смесица от нещо, което приличаше едновременно на объркване и сигурност.

— Всъщност съм си взел цяла седмица.

— Мога да те разбера. Трябва да си около Миа, докато майка ѝ е в града. В случай че си вдигне багажа и си тръгне отново, въпреки

приказките, че ще купува къща. — Говореше несвързано. — Всъщност какво става?

Той помълча, сетне въздъхна.

— Холи, аз... Вероника, майката на Миа, е много убедителна.

Тя почувства как всичко се свлече от стомаха в краката ѝ.

— Убедителна? В какъв смисъл?

— Относно чувствата си. Относно онова, което иска. За грешките, които е направила.

— Спрямо теб?

Той наведе глава за миг.

— Да. Спрямо мен. И спрямо Миа. Какво е загубила и какво вероятно е научила.

— Вероятно? — повтори Холи, мразейки нотката на надежда в гласа си. Надеждата, че той е поставил думата в кавички.

— Иска да получи втори шанс.

Холи се обърна за миг, сълзите напълниха очите ѝ. Тя премига да ги прогони.

— А ти какво искаш, Лиъм?

Той не отговори.

Ех, ако имаше дарбата на баба си, способността ѝ да види в бъдещето. Ако беше поне 30 процента надарена със способността ѝ и да бе видяла какво се задава, щеше да напълни устата му с грозде и сирене и да го изпроводи да си върви вкъщи, вместо да го пусне в леглото си!

Да не си посмяла да се разплачеш над пастата, заповяда си тя, стискайки зъби и устни.

Той затвори очи и поклати глава.

— Аз мисля, че я мразя. Заради онова, което ми причини. Заради Миа. Заради нашето семейство. То беше всичко за мен, а тя го разби, без да се замисли за мен или за собствената си дъщеря. Сега се връща и моли за още един шанс. Първо ѝ отговорих, че никога, никога няма да я приема обратно. Сетне тя говори, говори и не спря да говори и аз изведнъж осъзнах, че я слушам... — Той млъкна и погледна през прозореца. — И тази част от мен си помисли, че може би наистина се е променила, може би е получила това, което иска от живота и изведнъж е осъзнала, че то не е онова, което иска.

— Той си пое дълбоко дъх и въздъхна. — Не знам. Не знам дали не съм най-големият идиот на света, нито какво правя, по дяволите! Не знам как да постъпя!

Звучеше толкова объркан, че ѝ се прииска да приближи до него и да го прегърне, да му каже, че всичко ще бъде наред, но не можеше. Нямаше представа какво означава „наред“ в тази ситуация.

— А днес сутринта, когато видях Миа така изпълнена с надежда, щастлива, потънала в тази мечта, че родителите ѝ отново ще се съберат и ще живеем заедно... — Млъкна и неловко отмести очи встрани. — Това е по-силно от мен, Холи. Много по-силно. Не мога да му се противопоставя.

За секунда бе залята от истински океан от чувства, в който се удави и не можеше да произнесе нито дума.

— Разбирам те — едва успя да смотолевя.

— Но знаеш ли кое е още по-силно? — Той задържа погледа ѝ. — Онова удивително нещо, което се случи помежду ни. Имам силни чувства към теб, Холи. И въобще не знам как да постъпя.

Тя го погледна, търсейки в очите му нещо, за което да се хване. Трябваше ли да се опита да го привлече на своя страна? Да го спечели? Щеше да бъде неправилно.

— Аз също имам силни чувства към теб, Лиъм. Както и към Миа. Така че... ако за теб и майка ѝ има някакъв шанс да се съберете, да станете отново семейство, ти си длъжен да опиташ. Заради Миа, нали? — Как успя да изрече тези думи, без да избухне в сълзи, сама не знаеше.

Той въздъхна и пъкна яростно ръце в джобовете на коженото си яке.

— Така ли мислиш?

Този път нямаше сили дори да кимне. Повече не можеше да сдържа сълзите си, които избиха и тя се разплака.

— Да, така мисля. А ти не мислиш ли?

Той мълча около минута, преди да отговори.

— Толкова съжалявам. — При което пристъпи напред и протегна ръка.

Холи поклати глава.

— Не, недей. Просто... върви и направи каквото трябва.

Той я загледа, но тя отмести поглед.

— Съжалявам. Не исках да те нараня. Мисля го от цялата си душа.

Холи го погледна, но толкова се страхуваше да не избухне в ридания, че само кимна и се усмихна тъжно и криво.

— Вярвам ти, Лиъм.

— Ти си много важен човек в живота на Миа. Надявам се, че тя ще продължи... да посещава твоя курс. Ако смяташ, че е правилно. Защото ти означаваш много за нея.

— Разбира се, че може да посещава курса. Ти просто върви и бъди със семейството си.

В мига, в който вратата се затвори, Холи се свлече на земята и горко се разрида.

На другата вечер тя седеше в кухнята, гледаше към дъбовете и хранилките за птици, вместо към надписа, който Лиъм бе направил за нея, и записваше рецептата на собственото си първо ястие: фусили ала Холи с кедрови ядки и черни маслини, сушени на слънце домати и сметанов сос. Беше прекарала миналата нощ и целия ден, опитвайки няколко варианта, докато постигна точните съотношения на съставките. Готвенето ѝ помагаше да лекува разбитото си сърце и затова трябваше да работи непрекъснато.

Звънецът иззвъня и влезе Тамара, облечена в джинси, тениска с дълги ръкави и пухен елек, което не бе характерно за нея облекло. Изглежда всеки миг щеше да избухне в сълзи и наистина го направи.

— И аз чух думите „Вината не е в теб, а в мен“! — Раменете ѝ се тресяха, докато се свлече на стола до Холи. — И знаеш ли кое е най-лошото? Че не успях да го предположа, не видях, че се задава. Винаги съм имала предчувствие! Жената винаги знае, когато мъжът до нея е само наполовина или дори три четвърти с нея. Усещаш, когато има нещо нередно, макар да е дребно. Но този път, след онази удивителна трета среща, след секса на третата ни среща, той ме изненада. След като преспал с мен, осъзнал, че все още обича бившата си приятелка и бил готов да свърже с нея бъдещето си. Представяш ли си? Вярваш ли в това?

Да, Холи вярваше. Така че разказа на Тамара всичко, което се бе случило между нея и Лиъм, включително и речта за лошо избрания

момент, която бе чула от него преди ден.

— О, Холи. Толкова съжалявам. Мъжете са гадняри.

— Любовта е гадна — поправи я Холи.

— Дори когато е страхотна, накрая се проваля зрелищно. Повече няма да си търся гадже. Стига ми. Ще отида с радост на сватбата на сестра ми соло.

— Е, поне ще се нахраниш до насита с прекрасна италианска храна — опита да се пошегува Холи.

— Хайде да си направим нещо вкусно и успокояващо, нещо за душата, от което се надебелява — Тамара се изправи. — Знам какво ще бъде. Тирамису. Ако не го приготвя за себе си, никога повече няма да мога да хапна тирамису. Направих го за този подлец за третата ни и последна среща.

— Баба ми винаги казваше, че тирамисуто е италианската версия на пилешката супа — може да излекува всичко.

— Дали случайно имаш сто бишкоти в бюфета? Защото ще ни трябват поне десет порции!

Холи стисна ръката на Тамара.

— Да вървим да пазаруваме. Може да си вземем бутилка хубаво вино и някой съзлив филм, който да ни накара да се почувстваме по-добре въпреки нещастния ни любовен живот.

Десет минути по-късно те бяха в супермаркета от другата страна на моста в Портланд, количката им бе пълна със сирене маскарпоне и бишкоти.

— Значи всичко с Лиъм свърши вчера? — попита Тамара, докато избираха вино. — Можеше да ми се обадиш. Не че имам някакъв добър съвет.

— Когато той си тръгна, плаках и плаках. Помислих си да ти звънна, но не исках да те товаря с моите мъки, когато си толкова щастлива. Просто се пъхнах в леглото, завих се презглава, а после почувствах желание да направя нещо. Написах първата си рецепта — просто салата с паста, но я написах и сложих в бележника с рецепти на баба.

— Страхотно! Това е страхотно, Холи! Каква е последната подправка? Желание?

— Да. Едно старо желание. А след като добавих вкусната наденичка към пастата, си пожелах да поумнея.

— Ти си достатъчно умна. Влюби се в страхотен мъж. Не че това те кара да се чувстваш по-добре. — Тя слагаше покупките върху лентата на касата. — Аз не предположих, че моето гадже ще се окаже такъв идиот, такъв тъпак. Всъщност един дявол знае какъв е. Може да е бил честен. Може би сексът с мен го е накарал да осъзнае колко празен и безсмислен е сексът с човек, когото почти не познаваш, и това да го е накарало да проумее, че иска да бъде с бившата си. Всъщност аз си помислих точно това. Много е трудно да осъзнаеш кое е реално и кое не, има ли извинение за думите „Виж какво, просто не си падам по теб“.

— Добре, иска ми се да мисля, че са били честни с нас, а ние сме се оказали случайно на мястото на взрива. Това ме кара да се чувствам по-добре, вместо да бъда цинична.

Тамара кимна.

— Ще трябва да си направим двойна доза тирамису, за да ни стигне да лекуваме сърцата си цяла нощ.

— Съгласна съм — отвърна Холи, благодарна на новата си приятелка.

Когато двете се върнаха в къщата, Тамара се огледа:

— Хей, тук има някаква промяна! Какво си направила?

— Свалих големия стар портрет, който висеше на стената в кухненския кът и закачих няколко по-малки маслени картини — на Антонио, тази сладка малка къща, и тези двете, над кухненската маса. Погледни колко живи и искрящи са цветовете. О, също и този надпис — добави Холи, гледайки подаръка на Лиъм.

— „Кухнята на Холи“ — прочете на глас Тамара и се усмихна. — Това вече е твоята кухня. Но не се ли страхуваш от промените? Ами ако магията на баба ти също си отиде?

— Мисля, че в началото наистина се страхувах да правя промени, но сега се чувствам много по-комфортно, след като превръщам това място в мое. И бизнесът също. Не мога да повярвам, че написах собствена рецепта. Може и да не изглежда толкова важно, но никога не ми е хрумвало, че бих могла. — Холи погледна рецептата за тирамису и направи еспreso, използвайки запаса на Камила от италианска „лаваца“.

Тамара отвори виното и наля в две чаши.

— Щастлива си, че имаш това място. Мислила съм да се захвана със собствен бизнес като декоратор, но не съм сигурна, че ще успея да разработя добра клиента. Ако списъкът ми с клиенти беше толкова дълъг, колкото е списъкът ми с бивши гаджета и мъже, които ме зарязват на третата среща... Започвам да мисля, че никога никой мъж няма да се влюби в мен и накрая ще се примиря с господин „Окей“^[1].

Еспресото бе готово, така че Холи го наля в купа и го остави да изстине до стайна температура.

— Не мисля, че примирението е отговорът.

— Тогава какъв е? Не е в глупавия списък с качества, които искам да притежава един съпруг. Просто искам реална, истинска връзка. Мъж, с когото мога да говоря с часове... Да, и освен това искам да бъда лудо влюбена, привлечена от него. Това не значи, че трябва да е най-красивият или толкова секси, че веднага да му скоча. — Тя стана, прегледа рецептата и прибави неподсладено какао и коняк към кафето. — Просто бих искала да знам, когато мъжът е истинският.

Холи въздъхна, взе още една купа и с миксера разби яйцата и захарта, прибавяйки маскарпоне и още една лъжица коняк.

— Аз също. — Беше започнала да мисли, че трябва да се научи да прави *sa cordula* и да я носи в малки кутийки със себе си, и когато срещне някой мъж, да му каже „Имаш ли нещо против да опиташ от това, за да разбера дали ти харесва?“ Ха-ха. Най-вероятно щеше да мине доста време, преди да помисли отново за мъж. Засега искаше да мисли за храна. Десерт. В друга купа разби белтъците на яйцата, докато станаха на сняг и ръката и почти се схвана, после внимателно ги пресипа в другата купа.

Двете се хванаха да натопят бишкотите в купата с кафе, като внимаваха да не поемат прекалено много и да станат меки, подредиха ги в красива форма за сервиране, намазаха ги отгоре със слой маскарпоне, отново натопиха бишкоти, сложиха още един слой от тях, после пак от сместа и накрая поръсиха с какао. Тирамисуто трябваше да престои в хладилника около четири часа, така че Холи направи кафе, добави коняк и двете седнаха за един час.

Седяха в кухненския кът, където баба ѝ бе изрекла стотици предсказания. Където Камила бе повтаряла на Холи няколко пъти нейното бъдеще. Пиха от кафето и гледаха навън в тъмнината, луната хвърляше оскъдна светлина в градината.

Тамара въздъхна.

— Наистина исках да отида със сериозен приятел на сватбата на сестра ми. Звучи много патетично, нали?

— Въобще не звучи така. Хей, защо просто не помолиш Саймън да те придружи? Той ще дойде, ще прекарате чудесно и със сигурност ще говори с всичките ти роднини. Може да се престори дори на твой сериозен приятел, за да не се опита някой да флиртува с теб.

Очите на Тамара заблестяха от напирещите сълзи.

— Там е работата! Не искам да моля приятел да играе подобна роля, още повече, че много харесвам Саймън. Не искам случаен човек. Не искам никой да се преструва, че ме обича, за да впечатли останалите и да ме кара да се чувствам добре в този тъп свят, разделен на двойки. Аз искам моя собствена любов. Защо да е толкова трудно? Защо за всички останали е лесно? Ех, защо не можеш да предсказваш бъдещето като баба ти?! Готова съм да го чуя. Искам да го зная.

— Едва ли искаш точно това. Представи си, че знаеш. Просто никога няма да станеш от леглото. Само ще лежиш, ще поръчваш храна, ще гледаш телевизия и ще чакаш деня.

Тамара се разсмя.

— Сигурно си права. — Тя погледна часовника си. — Добре, минал е само половин час, но вече искам да ядем тирамису.

Те извадиха куката и загребаха с лъжици, говорейки за мъже, любов, семейство и разбити сърца дълго след като не можеха да хапнат ни лъжичка повече.

На селския пазар в сряда следобед Холи видя Саймън да върви с едно красиво момиченце със същата пясъчноруса коса като неговата. Тя носеше училищна раница с монограм с нейните инициали. Саймън изглеждаше объркан, опитвайки се да разкъса целофана на оформения като рак захарен сладкиш, който току-що бе купил от сергията с лакомства, една от любимите на Холи. Сърцето ѝ се изпълни с топлота към него. Колко ли трудно му бе да вижда дъщеря си само в сряда след училище и през уикенд, опитвайки се да спечели крехкото доверие на момиченцето, след като дори не бе човекът, който бе разбил семейството и брака си.

— Здравей, Саймън — извика тя, махайки с ръка, точно когато той успя да се пребори с опаковката и подаде захаросания рак на дъщеря си, която отхапа от опашката му.

Той я забеляза сред тълпата и също ѝ махна в отговор, като тръгна с дъщеря си към нея.

— Виж, Кас, това е един от талантливите хора, които ми помогнаха да обзаведа своята стая. Моята учителка по италианско готвене Холи Магуайър.

Сладкото момиченце се усмихна.

— Значи вие сте научили татко да прави спагети с кюфтенца? — попита, докато захаросаният рак почти покриваше цялото ѝ лице.

— Да. Надявам се, че бяха вкусни.

— Много вкусни. Снощи за вечеря си направихме руло Стефани, използвайки рецептата на моята баба, и то също беше много вкусно. Дори имахме спагети за гарнитура. Някога яли ли сте спагети с руло Стефани? Направо е страхотно.

Холи се разсмя.

— Не съм яла, но звучи вкусно.

Кае кимна.

— Тази вечер ще си направим замък не по рецепта и ще използваме спагетите, за да го оградим като с ров.

Холи загледа Саймън.

— Ти би могъл да напишеш книга с рецепти за деца. Замък от кайма с ров от спагети. Просто фантастично.

— Аз дори не знаех, че татко може да прави подобни неща, но ние взехме детска готварска книга от библиотеката — намеси се Кас.

— Ще си направим също и космически кораб от хартия и ще го закачим да виси от тавана. Не е ли супер?

— Боже, наистина е супер — съгласи се Холи.

— Татко, там е приятелката ми Ейми. Ела да ѝ кажем здравей! — Тя задърпа баща си. Нямаше и следа от нещастното момиченце, което той бе описал преди четири седмици.

— Ще се видим на курса — извика Саймън, докато дъщеря му гордо го влачеше за ръка към приятелката си.

Щастливият Саймън, помисли си Холи, докато ги гледаше, после извади списъка си с продукти и разгледа доматиите и аспержите с око на познавач.

— Здравей, Холи — поздрави я Робърт, който продаваше своите ръчно направени хлябове.

Тя беше трогната — вече познаваше много търговци и голяма част от тях я поздравяваха, предлагайки ѝ да избере от кошниците лук, чесън или домати. Беше редовна посетителка на пазара. И това ѝ харесваше.

Прибра се вкъщи с покупки, щастлива от вида на кръглите хлябове, лъскавите патладжани и великолепните домати. Те просто я вдъхновяваха. Може би щеше да предложи готварски курс и за деца като дъщерята на Саймън. Кюфтенца със спагети. Макарони със сирене. Пица.

Или може би не. Децата обичаха да говорят, да ти разкажат всяка мисъл, която е минала през ума им и най-вероятно тя отново щеше да се привърже силно и сетне сърцето ѝ пак щеше да бъде смазано и разбито по някакъв начин.

Вкъщи Холи разопакова продуктите и си направи чаша кафе, сервира си от останалото тирамису и седна в дневната. Прекрасната картина на маслиновото дърво бе много по-приятна за гледане от строгото лице на нейния прапрадядо. И след като самата Холи произхождаше от корените на това маслиново дърво в Италия, както и от кръвната линия на същия този прапрадядо, тя сметна смяната за съвсем нормална. Сега харесваше и обичаше тази стая, обичаше да седи на дивана, откъдето се виждаше кухнята. Стаята бе отлична за медитация. А и Лиъм никога не бе влизал в нея и мисълта за него не я разсейваше.

Дневникът на баба ѝ лежеше на масата, тя го взе, после го остави. Понякога да чете за живота на Камила бе прекалено болезнено, особено, когато ставаше дума за майка ѝ. Но същевременно думите на баба ѝ, опитът и уроците бяха като благ мехлем и Холи може би щеше да намери известно успокоение.

„Октомври 1964

Мило дневниче,

Известно време не съм писала нищо. От онзи ужасен ден, когато Лучана слезе от училищния автобус разплакана,

със стичащи се по лицето ѝ сълзи. Клекнах пред нея и я попитах какво се е случило. А тя изкрещя:

— Аманда Уиндъм казва, че си вещица и повече не и е позволено да си играе с мен!

Беше една седмица след погребението на бебето, братчето на Аманда, и първия ден, в който тя се бе върнала в училище.

Погледнах децата в автобуса. Те се бяха скупчили по прозорците и ме гледаха, сочеха с пръст, някои си кривяха лицата, други изглеждаха искрено изплашени.

О, боже, горкото ми детенце.

— На всеки, който иска да бъде приятел на Аманда, не му е позволено да бъде приятел с мен! — продължаваше да плаче и да вика Лучана през сълзи. Искаше да каже още нещо, но не можеше от ридания и сълзи.

Вдигнах я и въпреки че няколко минути се бори с мен, накрая тя се отпусна в ръцете ми, прегърна ме през врата и продължи да плаче на рамото ми. След това отново се стегна, телцето ѝ сякаш се втвърди и изкрещя:

— Пусни ме долу! Остави ме! — и изтича вкъщи. Чух как вратата се хлопна.

Дълбоко някъде вътре в мен, там откъдето идва интуицията, знаех, че загубих дъщеря си. Знаех, че тя никога няма да успее да преодолее ужаса да бъде дъщерята на местната вещица, която живее в дървената къща с цвят на праскова сред боровите дървета. Помислих си да се преместим, да продадем къщата и да оставим всичко зад гърба си, да заведа Лучана някъде другаде и да започнем отначало. Някъде, където никой не ни познава. Но човек е този, който е, и си тежи на мястото там, където е. Знаех, че не трябва да напускам. Чувството бе по-силно от всичко останало. Бях предопределена да остана тук. Бягството щеше да засили и да утвърди у Лучана чувството, че наистина има нещо грозно и лошо в майка ѝ, че майка ѝ трябва да бяга и да се крие. И че тя, Лучана, трябва да се срамува от нещо. Кое то не е вярно. Това не отговаря на

истината. Така че останах, надявайки се по този начин да науча детето си на нещо важно.

Жените от Блу Краб Айлънд продължаваха да идват и да искат да им врачувам, да им предсказвай бъдещето. Сега вече всички знаеха, че имам дарба. Ленора бе принудена от съпруга си да спре да ме обвинява. Той беше разумен мъж и ѝ нареди да не го прави. Накара я да твърди, че ми е благодарна за това, че е живяла една година със сина си и че не е искала детето да умре още при раждането.

Така моята репутация бе възстановена. Лучана отново бе канена да играе с децата или да ходи на рождени дни. Аманда Уиндъмър продължи да я избягва, да се отнася презрително с нея, което за нещастие накара Лучана да се бори да спечеш приятелството ѝ. Това се превърна в мисията на живота ѝ, макар че аз се опитвах да я науча да познава хората, да бъде себе си и да си прави самооценка.

Приятелките на Ленора никога повече не посетиха моите курсове, но идваха тайно и се консултираха с мен насаме по различни вълнуващи ги въпроси. А аз продължих да им казвам истината, онова, което знаех и когато знаех, че трябва да го кажа.

— Защо просто не престанеш да гадаеш бъдещето на хората? — развика се един ден Лучана. — Затова всички мислят, че си вещица!

— Аз не съм вещица, а ясновидка. Не знам всичко, но знам някои неща. Знам също, че е важно и правилно да ги споделя.

— Щом е така, я ми кажи какво знаеш за мен? — продължи да вика тя, докато тъмнокафявите ѝ очи бяха пълни с надежда. — Ще ме покани ли Аманда Уиндъмър на рождения си ден?

— Това със сигурност не знам — отговорих и обикновено това бе най-правилният отговор в повечето случаи.

— Е, значи има надежда — отвърна иронично тя.

Всъщност всички хора искаха точно това — надежда. Независимо дали е истина или не. Трябва да има надежда.“

Холи затвори дневника. Имаше само още няколко записа, но тя реши да ги прочете, когато почувстваше нужда да чуе гласа на баба си и да прекара известно време с нея.

Беше много щастлива, че миналата седмица се обади на майка си. Преди да си легне тази вечер, щеше пак да ѝ позвъни. Просто да ѝ каже „Здравей“, да ѝ разкаже какво се опитва да прави и дай покаже, че я обича.

Всичко, което баба ѝ бе написала за надеждата, беше вярно.

---

[1] Този, с когото излизаш, защото не си намерил подходящия за теб човек — Б.пр. ↑

На другия ден Холи отиде с колата до Портланд и няколко помалки градчета на север и на юг от града, за да представи своите спагети и сосове. Четири деликатесни магазина поръчаха храна за два дни, за да опитат как ще върви продажбата, а един търговец взе пене с водка — сос и спагети болонезе за цяла седмица. И четиримата поръчаха малки количества от нейната нова салата с фусили ала Холи.

Тази нощ, когато прегледа менюто от предишния курс, който баба ѝ бе преподавала и бележките, които Камила бе направила, тя реши, че е време и нейният клас да сготви ризото по Милански, тъй като миналата седмица въобще не бяха готвили (поради неочакваните събития). Но когато отиде да вземе бележника с рецептите, той не беше на мястото, където обикновено стоеше — близо до голямата купа с плодове. Огледа се из кухнята, на масата, на стола, на малкото столче, което стоеше под кухненския остров, но големият бял бележник със спирала не се виждаше никъде.

Тя провери в дневната, под дивана, под възглавниците, зад наредените книги, макар че дебелият бележник не можеше да падне в тясното пространство. Провери под своето легло, под другото легло, в чекмеджетата, мислейки, че може да го е прибрала заедно с дневника. Нищо.

Как можеше нещо толкова дебело и голямо с надпис „Кучинота ди Камила“ да изчезне в такава малка къща? Не беше и в банята, макар че там намери едно списание, което бе преглеждала вчера. Не беше на верандата, нито на люлката под дърветата, нито в бюфета при кутиите с паста, нито дори в хладилника, където веднъж го бе пхнала през първата седмица след смъртта на баба си, обзета от изтощение, страх и скръб.

След час безполезно търсене Холи стигна до един-единствен извод. Бележникът не беше тук. Той просто бе... изчезнал.

А за утре трябваше за направи пет порции паста и осем порции сос, за да ги разнесе на новите си клиенти. И вечерта щеше да има

урок.

Но нямаше рецепти.

Докато настъпи времето за курса, Холи успя да възстанови няколко рецепти с помощта на стари брошури и бележките на баба си в дневника, които се оказаха дванадесет написани на ръка рецепти, никоя от които не бе правила досега с класа. Не всичко бе загубено.

Напротив! Всичко ще бъде загубено без бележника с рецептите.

Но какво се бе случило с него? Тя прекара часове в опити да възстанови стъпка по стъпка действията си — какво бе правила, къде бе ходила, да се сети къде може да го бе забутала или забравила. И всеки път, когато решеше, че това е последното място, където би могъл да бъде, например на тавана, той не беше там.

Как бе успяла да загуби тежкия над килограм бележник, съдържащ живота и наследството на баба й! Трябваше да е някъде тук в къщата, където просто не бе проверила.

Отиде в библиотеката и направи копия на рецептите от дневника за телешки скалопини и пържени аспержи, което звучеше доста вкусно, сетне избра подходящите продукти в супермаркета от другата страна на моста.

В пет и четиридесет и пет, когато осъзна, че Миа всеки момент ще отвори вратата със замах, задъхана от нетърпение да разкаже как майка й и баща й са се събрали заедно, Холи излезе и седна на люлката с лице към боровете, опитвайки да се стегне и да събере кураж.

— Аз наистина го харесвах — прошепна във въздуха тя на дърветата, на небето и на вятъра, опитвайки се да пусне думите с него, за да ги отнесе. Да пусне и Лиъм да си отиде.

Когато чу стъпки откъм пътя, се изправи и видя Миа с тесните джинси и високите ботуши, с прилепнала тениска и обеци.

— Холи! О, боже! Имам да ти разказвам толкова много! — Беше с грим. На ушите й висяха дългите обеци, които вече не бяха официални, а всекидневни. Не приличаше на момичето, с което Холи се бе запознала преди месец. Приличаше на една от онези гримирани и наконтени тийнейджърски звезди от „Дисни“ канала. Кое то може би беше хубаво, но не беше Миа.

Тя едва си пое въздух, докато описваше колко е щастлива по десет различни начина.

— И всичко това благодарение на теб, Холи! Ти ми помогнал се отърва от госпожица Фалшименто и вследствие на това татко бе свободен, когато мама се върна. Благодаря ти! Благодаря ти хиляда пъти! — Тя стисна Холи в прегръдката си в коридора, където двете се срещнаха за пръв път.

— Радвам се, че си щастлива — опита да се усмихне Холи, докато ѝ подаваше престилката. Саймън и Джулиет дойдоха заедно, последвани след миг от Тамара, и Холи с облекчение насочи вниманието си към тях.

— И така, имам един малък проблем. Всъщност е голям. Бележникът на баба ми с рецептите, стотици рецепти, изчезна. Обърнах къщата с краката нагоре да го търся, но безуспешно. Успях да скалпя меню за тази вечер и за другата седмица от ръчно написаните рецепти, които намерих, но без бележника съм загубена.

— Е, поне имаме копия на рецептите за ястията, които вече готвихме — успокои я Тамара. — Освен това ти сигурно ще успееш да възстановиш някои други по памет. Като ризото по Милански, което си правила поне сто пъти, нали?

Беше истина, осъзна Холи. Можеше да затвори очи и да напише някои рецепти, без да се замисли. Ризото. Ньоки. Спагети със сос болонезе и пене с водка — сос. Собствените си фисули ала Холи и новата разбиваща сърцето салата с ротини^[1] и наденички.

— А с опитване ще можеш да добавиш онова, което ти се струва че липсва — добави Джулиет.

— Знаете ли, наистина мисля, че бих могла да го направя — съгласи се Холи. — Удивително. Преди два месеца се страхувах от купа несварен ориз.

— Виждаш ли, удивително е какво могат да направят опитът и времето — добави Саймън.

— Абсолютно вярно — извика Миа. — Благодарение на изминалото време и опита, който са натрупали с неподходящи партньори, сега моите родители отново се събраха.

— Страхотно! Честито Миа! — поздрави я Саймън и вдигна ръка с разперени пет пръста.

— Е, какво ще бъде менюто днес? — прекъсна ги бързо Тамара, за да предотврати още една дума на Миа за бившите неподходящи любовници.

Холи ѝ отправи една благодарна усмивка.

— Тази вечер ще приготвим класически телешки скалопини с гарнитура от пържени аспержи.

— Охо, дори на мен ми звучи вкусно, макар че не си падам по зеленчуците! — коментира с усмивка Миа.

Холи раздаде копия от рецептата на всеки и всички се хванаха за работа — Миа и Джулиет с аспержите, а Холи, Тамара и Саймън с телешкото.

Миа погледна в рецептата, отиде до бюфета и взе една голяма купа, след което започна да реже връхчетата на аспержите. С едно стъбло в ръката, тя направи пауза и произнесе:

— Желанието ми е мама и татко да се оженят отново.

Тамара и Джулиет погледнаха светкавично към Холи, но бързо обърнаха очи към опаковките с телешко. Те наложиха месото с подправки, сол и черен пипер и ги потопиха в брашно. Холи пресоваше скилидки чесън и с всяка смачкана скилидка се чувстваше малко по-добре. А после по-зле.

— Обзалагам се, че ще го направят — продължи да говори Миа, без да забелязва нищо. Взе една тенджерка и я напълни с вода. Саймън сложи сол, а тя включи котлона. — Снощи, когато се събудих и слязох долу да пия вода, чух мама да говори нещо за сватба. Двамата седяха на дивана като две влюбени гълъбчета и въобще не ме забелязаха. А аз съм сигурна, че чух думата сватба от устата на мама.

Точно както се смачка тази скилидка, така и моето сърце е смачкано, помисли си Холи. В един миг той ядеше грозде от ръката ѝ и я носеше на ръце по стълбите, а в следващия го правеше с бившата си жена. И говореше за сватба.

Саймън провери водата, която още не бе завряла.

— Това, че родителите ти са отново заедно, е чудесно. Аз също имам надежда двамата с жена ми да се съберем, но знам, че е невъзможно. Знам също, че това е най-съкровено желание на дъщеря ми.

Сълзите пареха в очите на Холи, докато слагаше парчетата телешко в тигана с пресован чесън, зехтин и бучка масло. Тя премига, за да ги прогони, но остана с гръб към групата, наблюдавайки как месото става златистокафяво.

— А не можеш ли да опиташ? — попита Миа.

Холи вдигна пържолите и ги премести в тавичка, а Джулиет добави в тигана вино, гъби и лук. Устата на Холи се напълни със слюнка. Днес бе така полудяла да намери бележника и да състави менюто, че напълно забрави да яде и сега умираше от глад. Е, поне имаше апетит. Това беше добър знак. Когато пристигна в Мейн през септември след раздялата с Джон Риърдън, не яде цяла седмица. Дори и великолепните закуски, които приготвяше баба й.

Саймън пусна аспержите във врящата солена вода.

— Преди месец бих опитал, ако беше поискала, но сега не съм сигурен, че сърцето ми е съгласно. Понякога някой нанася такива удари с чук върху сърцето ти, че дори все още да имаш чувства към този човек, те не са същите. Невинността в теб си е отишла завинаги и безвъзвратно.

Даа, Холи се надяваше, че отношението на Лиъм към бившата му бе точно такова.

Миа зави крайчетата на аспержите в хартиена салфетка и ги хвърли в кофата за отпадъци.

— Разбирам те. Например, ако Даниъл скъса с мен заради някоя друга, не виждам как ще го приема отново за гадже. Не и след като ме е унижил. Както направи Джак Лорънс с Анабел Мартину. Той я заряза и в часа по история си тръгна с Анджелина Каспър, като я държеше за ръка. Тя пък след три часа го заряза заради едно друго момче. Тогава той се опита да се върне при Анабел и тя взе, че се съгласи.

Тамара внимателно изля коса от тигана върху месото, след което пхна тавичката във фурната.

— Понякога хората трябва да простят, да дадат втори шанс, защото не могат да постъпят по друг начин. Може да стане, а може и да не стане, но поне ще знаят, че са опитали.

Холи кимна. Не че от тези думи й стана по-добре.

— А ако не искаш да опиташ? — попита Джулиет. — Ако не можеш да простиш, нито да забравиш? Ако не искаш да предоставиш втори шанс?

Всички спряха да работят и я загледаха за миг.

— Предполагам, че тогава ще свършиш тъжна и самотна като Маделин Уиндъм — отвърна Миа, — която не прости на гаджето си, въпреки че той я моли. Сега тя иска да си го върне, но той вече е с друго момиче.

Джулиет я загледа.

— Никой не бива да бъде тъжен и самотен.

— Да, но се случва. Хората го правят — произнесе се Миа. —
Защото не знаят как да простят.

— Как си се научила на толкова мъдрост само на дванадесет години? — попита я Саймън, докато изцеждаше аспержите. Дватамата с Миа започнаха да ги топят в разбити с мляко яйца, сетне ги топнаха в галета и ги наредиха в тигана с горещото олио.

— Вероятно защото все още никой не е разбивал сърцето ми — продължи Миа, душейки пържещите се аспержи. — О, господи, изглеждат и миришат страхотно. Както и да е. Знам, че родителите ми ще се оженят пак и ще живеят щастливо. Колко страхотно ще бъде да присъствам на сватбата им, нали? Нямам търпение да участвам в подготовката. О, сетих се! Холи, ти може да се заемеш с кетъринга за сватбата! — Тя се обърна сияеща към Холи и започна да обръща аспержите, преди да ги извади.

О, може би трябва да се радва, че бележникът с рецептите се загуби, помисли си Холи. Защото това щеше да бъде идеалното извинение да не обслужва сватбата на мъжа, в когото бе влюбена.

През следващите няколко дни Холи създаде нов бележник с рецепти. Тя напечата всички, написани ръчно от баба ѝ, плюс онези, които вече бе изпробвала през изминалите четири урока. Бележникът стана съвсем тъничък. Осъзна, че би могла да направи списък на местните жители, които бяха посещавали курса през последните няколко години и да ги попита дали пазят копията от рецептите, които тя на свой ред да копира и прибави към бележника. Баба ѝ пазеше списъците на своите ученици, започвайки от самото начало — 1962 година.

Холи отвори на първа страница. Ленора Уиндъмър, Анет Питърман, Жаклин Тибо и Нанси Уагонър. На последната страница имаше двадесет и пет имена и телефони, а до всяко име по един червен печат „Платено“. Холи разпозна седем имена от последните две години. Катерин Матисън и Джулия Кентана бяха библиотекарки в малката библиотека. Дейл Смит бе пенсионерка, която сега работеше на касата в универсалния магазин. Маргарет Пийл ръководеше

книжарницата, а семейство Коулман бяха три поколения — баба, майка и дъщеря, които притежаваха хлебарница и кафене. Тя се опита да си представи как нейната собствена баба, майка ѝ и тя самата работят рамо до рамо в кухнята всеки ден.

Телефонните обаждания до всеки един от тези хора дадоха добри резултати: всички пазеха рецептите си.

Същия следобед Холи отиде в хлебарницата, за да вземе рецептите от семейство Коулман. Мей Коулман — бабата, беше посещавала курса преди три години, после тя и дъщеря ѝ го бяха посещавали заедно преди две, а последната година и трите жени бяха се учили от баба ѝ, така че в резултат те имаха цели петдесет рецепти.

— Какво е да посещавате заедно курса? — попита Холи, докато Мей ѝ подаваше чаша капучино и шоколадче под формата на сърце.

— Много поучително и опознавателно — обади се Даяна Коулман, поставяйки пред нея бял шоколад и кифла с малини за сметка на заведението. — Научих малко повече за мама и баба. Научих как се прави страхотна лазаня. Но все още не мога да направя прилично ризото, дори от това да зависи живота ми.

За Холи бе удивително да открие, че баба ѝ бе докоснала живота на толкова много хора по различен начин. Мей и Даяна седнаха до нея и ѝ разказаха една история от времето, когато посещавали заедно курса на Камила. Започнали да спорят за нещо дребно и глупаво, Даяна грабнала суровата телешка пържола, която точно поръсвала със сол и пипер, и я запратила по майка си. „Добре, де! Прави каквото искаш! Ти все знаеш най-много!“ Камила ги успокои, накара ги да кажат желанията си над друга телешка пържола, а до края на часа майката и дъщерята знаели повече една за друга. Нещо, което ги сдобрило, сближило и подтикнало да отворят заедно хлебарницата.

— Обичам да слушам тези истории — отпи Холи от вкусното кафе.

В този миг вратата се отвори и в хлебарницата влязоха Лиъм и Миа. Холи замръзна, поглеждайки дали зад тях не идва и красивата майка на Миа, но нея я нямаше.

— Холи, здравей! — Миа веднага изтича към нея. — О, ти събираш рецептите?

Тя едва успя да се усмихне. Погледна бегло към Лиъм, страхувайки се да не задържи погледа си по-дълго и да издаде

чувствата си.

— Здравей — поздрави я и той. Усещайки погледа на дъщеря си, добави бързо: — Дойдохме за невероятно вкусните сладкиши на Коулман.

— Няма да ви отнемам повече от времето — обърна се Холи към Даяна и Мей, събирайки листата с рецепти в чантата си. — Благодаря ви много за помощта.

Тя се обърна към Миа, която разглеждаше с възторг сладкишите на витрината.

— Чао, Миа — добави и хвърли един светкавичен поглед към Лиъм, а той я гледаше настойчиво с изражение, за което можеше да се закълне, че казваше: „Липсваш ми“, „Съжалявам“ и „Все още мисля за теб“.

Холи побърза да излезе и почти затича по улицата, когато чу гласа му да я вика. Тя спря и се обърна, а той вървеше към нея. Точно пред очите на Ейвъри У. и ужасната ѝ приятелка Джорджина, които стояха на тротоара и ги гледаха с ококорени очи.

Гледайте! Няма какво да видите, помисли си, докато се опита да събере сили, за да чуе онова, което той щеше ѝ каже. Може би повече от „Съжалявам“, повече от „Не исках да те нараня!“

Тя си пое дълбоко въздух и изчака Лиъм да каже онова, за което бе излязъл.

— Аз... — Той едва я погледна. — Много си красива.

— Най-добре да вървя. Имам работа.

— Почакай! — Той докосна ръката ѝ. — Как си?

— Как съм? — повтори като идиот тя. Боже, беше толкова неловко. Неловко и болезнено. Наистина трябваше да върви. Веднага. — Просто искаш да ме питаш как съм?

Не, идиотко, идва да ти направи предложение.

Тъмносините му очи не се откъсваха от нейните.

— Излязох, защото... радвам се, че те виждам. — Понечи да каже още нещо, но реши да не го прави.

Тя го изгледа, обърна се и забърза, чувствайки погледа му върху себе си.

Когато влезе вкъщи, се разплака неудържимо. Прегърна Антонио, за да има нещо топло до себе си. Сетне избърса ненужните сълзи и се хвана за работа — направи най-доброто ризото, което

можеше, записвайки стъпка по стъпка действията и обмисляйки какво трябва да направи. Не беше никак лошо на вкус, дори и с консервиран бульон. Провери няколко рецепти в гугъл и откри, че бе забравила бялото вино. Но не и желанието: не, никога нямаше да предаде баба си.

За няколко дни Холи събра в новия бележник повече от сто рецепти.

---

[1] Спираловидни спагети, произхождат от Северна Италия, използват се главно за салати с паста, със сос карбонара и др. — Б.пр.

↑

Холи правеше сос бешамел за прочутата лазаня на баба си, сипвайки тънка струйка мляко в запърженото в масло брашно, когато чу почукването на вратата. Чу чукането и по-рано, но беше просто ноемврийският вятър, който бушуваше в залива и блъскаше вратата. Трябваше да я стегне. Отиде да провери дали не се е отворила пак и видя Лиъм, който стоеше пред нея.

Беше толкова изненадана, че за миг остана безмълвна.

— Може ли да вляза? — попита той.

— Разбира се. — Тя отстъпи назад и избърса в престилката изцапаните си с брашно ръце, напомняйки си да гледа навсякъде другаде, но не и него.

— Мирише на нещо много вкусно. — Той влезе в кухнята. Огледа съдовете на печката, погледна в купата на масата, после надникна за миг през прозореца, преди да обърне лице към нея. — Страхувам се, че ще кажа нещо неправилно, но трябва да го кажа. През последните седмици осъзнах нещо важно.

— И какво е то?

— Че колкото и много да искам мечтата на Миа да се сбъдне, не мога да го направя. Бях заблуден от големите обещания и изявления на Вероника, че иска да остане, че иска пак да сме семейство. Мисля, че се подведох поради много причини, в това число и факта, че се уплаших от онова, което започна между нас.

— Значи ти и Вероника не планирате втора сватба?

— Не. Аз просто не изпитвам онези чувства към нея, Холи. Две години сам с малко дете е дълъг период — период, изпълнен с много болка и гняв, заради развода и бягството на майка й. Промених се много. Вероника упорито и настойчиво се опитва да създаде нова любовна връзка между нас, аз също опитах, но просто не става. Не я обичам. Не знам дали защото наистина не мога да забравя и да простя начина, по който се отнасяше към Миа през последните две години, или защото аз се промених. Вероятно и двете. Зная, че между нас

повече няма любов. Знам също, че имам сериозни чувства към друг човек. Към теб.

Най-накрая тя изпусна дъха, който задържаше.

— Лиъм, това е много сложно. Неочаквано се оказах между теб и бившата ти жена, а и Миа е намесена...

— Не, Холи. Ти не си между нас. Моята бивша жена застана между нас с теб. Слаба богу — за кратко.

— Миа знае ли?

Той поклати глава.

— Идвам направо от хотела на Вероника. Казах й всичко, казах й какво чувствам и мислех да се прибера вкъщи и да спя два дни, но вместо това завих към теб и спрях пред твоята къща. Това е мястото, където искам да бъда. Ако ми дадеш втори шанс.

— Не знам, Лиъм. Не знам дали мога да вярвам в това, което каза, дали ще мога да се оправя в тази невероятна каша.

— Не може ли да започнем отначало? — попита той.

— Не знам.

— Тогава ми позволи да кажа следното. Искам да бъда с теб, Холи. И не по никакви други причини, а просто защото съм луд по теб.

О, аз съм луда по теб.

— Трябва да обмисля всичко, става ли?

Той я загледа, очите му бяха сериозни и настойчиви. Холи искаше да се хвърли в прегръдката му и да се качат горе, но не биваше да се държи отново толкова глупаво. Той бе преминал през нещо силно емоционално и да прибави себе си към проблемите му не й се струваше редно. Ако след седмица или две чувствата му бяха същите, ако все още вярваше в онова, което каза току-що, тогава би му дала още един шанс. Може би.

След като Лиъм си тръгна, Холи се отпусна на дивана в дневната, духовно и физически изтощена. Антонио скочи и сложи главата си върху бедрото й. Тя седя така около половин час, несигурна и уплашена. Сетне се обади на Тамара, надявайки се, че ще наmine за още тирамису и да си поговорят, но телефонът й бе включен на гласова поща. В мига, в който се отказа, той иззвъня. Но не беше Тамара, а Джулиет.

— Холи? Заета ли си?

— Не, въобще не.

— Може ли да намина? Толкова съм объркана. Наистина трябва да говоря с теб.

— Аз също искам да говоря с теб.

След петнадесет минути Джулиет седеше на дивана, а върху масичката имаше чайник с любимия ѝ билков чай от хибискус, мента и лимонена трева.

— Направих го — започна Джулиет, а красивите и лешникови очи бяха тревожни и напрегнати. — Обадох се на Итън и му казах да дойде тук. Но сега, когато вече е тук... всичко започна отначало. Отново се скарахме, той избухна, взе си отделна стая и каза, че утре сутрин се прибира. Бил изморен от неуспешни стартове и стига толкова.

— А ти какво отговори?

— Нищо. Просто го оставих да си отиде.

— Искаш ли той да си отиде?

Джулиет избухна в сълзи. Холи я прегърна и отиде в кухнята, за да донесе кутия с хартиени кърпички.

— Когато се появи на вратата на стаята ми, изпитах облекчение. Сякаш след като вече е тук, всичко ще се оправи. Но след това той попита дали съм готова да се върна вкъщи, аз отговорих, че все още не съм сигурна, а той се ядоса и започна да върви напред-назад и да ми говори, че също е загубил дъщеря си. А след това загубил мен и това не било честно от моя страна. Тогава разговорът се превърна в кавга. Сетне заяви, че ще си вземе отделна стая и на сутринта ще си тръгне.

— Можеш ли да си представиш живота без него? — попита я Холи.

Джулиет се вкамени и поклати глава.

— Но не съм готова да се върна вкъщи.

— Някога въобще ще станеш ли готова?

— Не виждам как. Итън обеща да се преместим. Да купим нова къща близо до езерото, така че да ми напомня за този остров. Това ще бъде нов старт. Но как бихме могли да започнем наново? Аз не искам да забравям Иви.

— Може би той просто смята, че един нов дом, в който няма да има детска стая, ще ти помогне да започнеш да живееш отначало.

— Същото каза и той. Че трябва да оставя спомена за Иви да стане част от мен, а не нещо, което постоянно ще събужда скръб.

— Това ми звучи правилно, Джулиет. Знам, че не е същото, но е близко до онова, което ми каза баба, когато баща ти умря. Как неговата памет ще стане част от теб и винаги, когато имаш нужда от него, когато искаш да го почувстваш, може да направиш любимото му ядене и този факт сам по себе си, ще ти върне спокойствието.

— Наистина беше така. Но това е различно.

— Хайде да опитаме, Джулиет. Хайде да сготвим нейното любимо ядене. Какво беше то?

— Овесени ядки с бъркани яйца и настъргано сирене чедър.

— Предполагам, че овесените ядки не са бъркани с яйцата?

— Не — усмихна се Джулиет. — Просто обичаше да си носи пакет овесени ядки, където и да отидеше.

— Добре, хайде веднага да направим любимата ѝ храна. Ще запишем твоята рецепта, точно както ти я правиш, а ти ще решиш каква да бъде последната подправка.

Джулиет си пое дълбоко дъх и тръгна след Холи към кухнята. През следващите минути се чуваше само чупене на яйца, бъркане и пържеше. И точно преди да извадят яйцата, Джулиет застана над тигана и произнесе: „Обичам те, мое малко момиченце!“, след което поръси с настъргано сирене чедър.

Холи взе молив и записа: *Поръсвате с настъргано сирене чедър.*

След което добави последната подправка: *Една истина от сърцето.*

Двете изядоха яйцата и след още една чаша кафе от еспресото на Камила, ободрената Джулиет взе рецептата и се върна в Блу Краб Коув Ин, където почука на вратата на съпруга си.

Една истина от сърцето. Перфектната последна подправка.

След като остана сама в къщата, а мислите препускаха през главата ѝ, Холи реши да създаде своя собствена рецепта за лазаня, понеже трябваше да признае, че не обичаше особено сиренето рикота и лазанята от години не ставаше хубава само заради него. Щеше да използва друго сирене, да открие точното и да прибави като последна

подправка една истина от сърцето. Тогава рецептата щеше да бъде лично нейна.

Обичам Лиъм беше една истина от нейното сърце, което тя все още не искаше да изрича с думи и на глас, така че се спря сама и си каза да не мисли за това, нито дали е казал на Миа, че няма да се събере с майка ѝ и че тя няма да бъде шаферка на сватбата им.

Холи остави брашното и яйцата и затвори бележника с рецепти. Вместо това ще се зароя в твоя живот, бабо, помисли си тя, наля си още една чаша еспreso и седна на дивана с дневника на Камила.

„Октомври 1965

Мило дневниче,

Години след като малкият Ричард Уиндъммир почина, майка му Ленора не спря да се опитва да се отърве от мен. Ту някой чиновник от здравната инспекция чукаше на вратата, за да провери дали в кухнята ми се спазват санитарните изисквания и как продавам пакетираната храна. Или пък служители от градския съвет се отбиваха да обсъдим дали домът ми е на подходящо място за развиване на бизнес, а аз трябваше да премина през невероятни препятствия, за да извадя всички необходими документи. Но вече всичко е наред и аз официално съм в бизнеса.

Сетне тръгнаха слухове. Майката на Ленора получила хранително натравяне, след като яла от яденето, купено от мен. Една от приятелките ѝ почти се задавила до смърт с кост — в телешкото пармиджана, което специално си бе поръчала. За щастие повечето хора знаят, че котлетите се обезкостяват още в месарницата.

Но аз останах. Това е моят дом. Тук трябва да бъда. Пък и напоследък имам едно ново предчувствие: че някой е предопределен да дойде тук. Нямам представа какво предвещава това усещане. Или за кого се отнася. Може би някоя братовчедка от Италия? Или самата Лучана, когато порасне?

Макар че не, сигурна съм, не е това. Убедена съм, че Лучана ще живее щастливо далеч от Блу Краб Айлънд.

Знам го със сто процента увереност.

Но някой друг ще дойде да живее тук, в тази къща, след мен. Някой близък и мил на сърцето ми човек. Някой, който ще обича това място, както го обичам аз.“

— Аз, бабо — произнесе Холи с поглед, вперен в картината с маслиновото дърво. — Този някой съм аз.

Точно преди полунощ телефонът ѝ иззвъня. Тя го грабна, надявайки се да е Джулиет, която ще ѝ съобщи новината, че в понеделник няма да дойде на курс, защото ще замине заедно със съпруга си.

Беше Лиъм.

— Здравей — каза той и тя си представи как седи на малкия кей с бира в ръка, а кучетата тичат из двора след играчката си, приличаща на мишка. Сигурно е подпрял лактите си на коленете и гледа водата.

— Здравсти.

— Исках само да ти кажа „лека нощ“. Мисля за теб. Не знам как точно да го направя. Предполагам, че трябва да ти дам малко време, но ако има нещо, което трябва да знаеш за мен, то е, че съм честен човек. Така че просто искам да ти кажа, че седя тук и мисля за теб. Искам да си с мен. И още нещо. Наистина много съжалявам, че те нараних.

Сърцето ѝ прескочи, тя седна в кревата със свити колене.

— И аз мисля за теб. — Но не можеше да каже нищо повече. Не можеше да признае, че се страхува да повярва в това. Че иска да изтича по Коув Роуд и да седне до него, да гледа кучетата, водата и сплетените им ръце. — Радвам се, че се обади. Много се радвам.

— Лека нощ.

— Лека нощ и сладки сънища.

Холи остави телефона на масата и стисна камъчетата от река По, като ги приближи до лицето си.

— Мога ли да вярвам? — попита, сякаш камъчетата бяха вълшебна стъклена топка.

Попитай отново по-късно — беше отговорът, който сама си даде, преди да изгаси лампата и да се мушне под завивката с

камъчетата в ръка.

На другата сутрин тъкмо опитваше три различни вида синьо сирене, в това число и краля на сирената стилтън^[1], както и няколко различни крем сирена, за да открие кое ще подхожда най-добре, за да замени рикотата в лазанята, когато на вратата се позвъни.

— Ало, здравейте — извика отвън дрезгав женски глас, подсказващ дълги години пушене.

Холи отиде да отвори и видя красива възрастна дама, която наистина миришеше на скъпи цигари, с голяма чанта на черни и бели райета, на която пишеше „Приатели на библиотеката на Блу Краб Айлънд“. Беше на възрастта на баба й, към седемдесет и пет, може би дори осемдесет. Освен това в нея имаше нещо познато, но Холи не можеше да каже със сигурност, докато не се сети, че я бе видяла сред малцината дошли на погребението на баба й. Косата й бе блестящо бяла, прибрана на малко кокче на тила с две игли с диаманти. Носеше черни панталони, дълъг бял пуловер, а на врата — фин червен шал.

— Казвам се Ленора Уиндъмър — произнесе жената и Холи едва преглътна шумната си въздишка. — Познавах баба ви. Преди четиридесет години посещавах готварския курс. — В гласа й нямаше емоция, нямаше носталгия. Беше просто връщане към миналото.

Холи се усмихна и й подаде ръка. Ленора я пое с двете си ръце и я въведе вътре.

Тя отвори голямата си чанта, а пръстените на ръцете й, сред които и един с огромен диамант, проблеснаха.

— Намерих това в града — каза, като измъкна бележника с рецепти на „Кучинота ди Камила“ и й го подаде.

Този път Холи въздъхна.

— О, рецептите! Благодаря на Бога! Претърсих навсякъде! Къде го...

— Намерих го в града — повтори с натъртване Ленора, като не откъсваше очи от нея.

Намерила си го в бистрото на внучката си, най-вероятно в кухнята, докато Ейвъри е подготвяла „италианската част“ от своя готварски курс. Холи го знаеше със сигурността на Камила Константина.

Тя притисна бележника към гърдите си, изпълнена с облекчение.

Ейвъри или някоя нейна приятелка бяха откраднали бележника. А Ленора или бе открила това, или случайно го бе видяла, взела и дошла да го върне. Тя някак си вметна, че не е необходимо внучка ѝ да прибегва до престъпление, за да се отърве от конкуренцията, че всъщност Холи не представлява конкуренция, че бележникът принадлежи на Камила Константина, а сега на внучката ѝ и на тази къща. Така или иначе Ленора каза някое от тези неща, но Холи не помнеше кое точно.

— Благодаря ви много — беше краткият ѝ отговор.

Ленора я загледа за миг, вероятно виждаше в нея чертите на Камила, тъмните очи и коса. После се огледа за миг, като спря пред дъската с менюто. Отвори уста да каже нещо и Холи за миг си помисли, че може би ще купи някоя паста, но тя само прегледа написаното и излезе.

Миг след като Ленора Уиндъмър си отиде, Холи отиде в копирния център в Портланд и направи две копия на бележника. Оригиналът щеше да си стои в кухнята, където му бе мястото, но копията щеше да скрие на тавана, в случай че някой ден, когато Маделин Уиндъмър пораснеше, ѝ дойдеше наум мисълта да открадне рецептите. Беше ѝ смешно да мисли за далечното бъдеще, но не биваше да пропуска нищо, свързано с това семейство. На връщане от Портланд тя мина покрай бистрото на Ейвъри и си помисли да влезе и да се изправи директно пред нея. Знаеше, че тя беше крадецът. А имаше само една причина Ейвъри да се чувства застрашена от този бележник. Защото знаеше отлично, че уменията на Холи бяха сериозна конкуренция за нея. Всъщност единствената справедливост, която задоволяваше Холи, бе, че Ленора знаеше точно кой е откраднал рецептите — внучката ѝ, без значение дали щеше да ги използва в работата си или просто за да я лиши от тях, или и заради двете. Това ѝ беше напълно достатъчно.

След като се прибра, Холи се зае с лазанята (беше купила готови кори за нея), когато звънецът на вратата звънна. Тъй като не искаше сосът бешамел пак да се сгъсти, тя просто извика:

— Влезте!

Две млади жени — едната с руса до бяло коса, а другата с кехлибарени къдрици, които стигаха до кръста ѝ, влязоха и спряха под арката.

— Здравейте! Чухме, че предлагате основен курс по италианска кухня — каза блондинката.

Холи нанесе белия сос, после сложи върху него от сместа със смляно месо.

— Да, така е. Аз съм Холи Магуайър и наследих „Кучинота ди Камила“ от баба си, която преподаваше този курс две десетилетия. В момента върви есенният курс, а зимният ще започне през януари.

— Чухме, че баба ви била наричана „Богинята на любовта“ и предсказвала бъдещето. Вие също ли можете?

Холи нареди последните кори лазаня, поръси малко пармезан, защото знаеше, че прекалено много сирене ще я направи горчива.

— Не, не съм наследила дарбата на баба да предсказва бъдещето, но наследих дарбата ѝ да готвя.

Браво. Каза всичко това със сериозно лице. Беше истина. Беше наследила таланта на баба си. В своя стил, по собствения си начин. Просто принадлежеше на тази кухня.

— О, жалко! — въздъхна русата. — Ние наскоро се разделихме с гаджетата си. Макар че тези негодници, с които излизахме, не могат да се нарекат точно гаджета. Надявахме се да се научим да готвим любимата ни храна и да открием какво ни очаква.

Холи се усмихна.

— Съжалявам. В курса няма ясновидство и предсказания, но ако прочетете брошурата, ще видите, че във всяка рецепта се слагат специални подправки, като пламенно желание или щастлив спомен. Изглежда желанието, надеждата, мечтите и спомените могат да помогнат повече, отколкото ако човек знае какво го очаква в бъдеще.

Двете момичета се спогледаха и се усмихнаха.

— Харесва ни. Може ли да се запишем? Ние сме съквартирантки и учим в университета последен курс, но ни е дошло до гуша от готова

китайска храна. Бихме искали да се научим да готвим. Това лазаня ли е? Мирише удивително вкусно.

— Ще ви призная, че предвиждам да учим как се готви лазаня още първата седмица на курса, който ще започне през януари.

— Прекрасно. Запишете ни и двете.

След като платиха по 120 долара и записаха имената и телефоните си в стария бележник на Камила, Холи осъзна какво се бе случило. Тя бе записала две напълно непознати момичета.

— Ако не възразявате, може ли да попитам откъде сте чули за моя курс?

— Да, разбира се. Обядвахме в кафе „Дудъл Боп“ в Портланд, аз си взех салата с паста, наденички и сушени на слънце домати. Това бе най-вкусната салата, която някога съм яла. Изразих възхищението си, а собственикът каза, че му я доставя една жена от Блу Краб Айлънд, която предлага курс по италианска кухня, и ни насочи към вас. Така дойдохме тук. Днес имате ли от тази салата? Бих искала да купя една кутия за вкъщи.

Холи пхна лазанята във фурната, сетне придружи младите жени до антрето и им показа дъската с менюто. Всяка от тях си купи салата.

Така че тя спечели тези две студентки със собственото си готвене. И със собствената си рецепта.

Благодаря ти, Nonna, прошепна наум с очи, вперени в тавана.

Лиъм се обади и тази нощ. И на следващата. Всеки път двамата водеха един и същ разговор, нито повече, нито по-малко. Но гласът му вече не звучеше чуждо, а ставаше все по-познат и мил.

На третата нощ тя погледна старинния часовник на малката масичка до леглото, очаквайки да стане десет — часът, в който той обикновено звънеше. Но този път не звънна телефонът, а звънецът на вратата.

И на прага стоеше той, облечен с джинси и черното кожено яке с ръце в джобовете, а изражението му казваше: *Искам да бъда с теб.*

Хали отвори вратата и той влезе вътре, а тя хвана ръката му и го поведе към спалнята.

Когато застанаха в стаята, държейки се за ръце, тя го попита:

— Кога ще се превърнеш в тиква?

— Не по-рано от утре в три и половина, когато Миа се върне с училищния автобус. Тази нощ ще остане при майка си в хотела. Казах ѝ, че няма да се съберем отново и тя много се разстрои. Разгневи се, плака, вика, а после майка ѝ дойде и я взе, за да се опита да я убеди, че този път няма да си тръгне. Че може и да не се съберем да живеем заедно, но няма да избяга, а ще остане и ще живее в Портланд. Но Миа едва ли ще ѝ повярва. На нея ѝ трябва нещо по-сериозно, като сватба например, за доказателство.

— Мога да я разбера. Горката. Прекалено трудно и тежко е да преживееш всичко това на дванадесет години. Радвам се, че майка ѝ се е ангажирала. Ти вярваш ли, че ще остане наистина?

— Купила е къща. Това все пак е нещо. Мисля, че е сериозна, иначе не би хвърлила купища пари, ако няма сериозното намерение да остане.

— Добре, радвам се да го чуя. Главно заради Миа.

Той я погали по лицето, после я целуна.

— Липсваше ми, Холи.

— Ти на мен също.

Лиъм я привлече към себе и тя затвори очи, докато щастието се разля като вълна от върха на пръстите до мозъка ѝ. Дори ангелът пазител, който винаги зорко надничаше над рамото ѝ, не се появи с предупреждение.

А след минута дрехите им отново лежаха на купчина върху пода.

Холи се събуди в три часа през нощта от тежестта на една ръка, която лежеше върху стомаха ѝ. За миг се стресна, че Лиъм лежи до нея в леглото ѝ. Тя загледа сенките, които миглите хвърляха върху лицето му, а косата му падаше небрежно върху челото. Наведе се и целуна нежно леко брадясалата му буза, наслаждавайки се на красотата му.

Опита се да заспи пак, но без успех, така че след половин час въртене стана и слезе долу, за да си направи чай от лайка. Занесе чашата в дневната и извади дневника на баба си.

„Май 1965

Мило дневниче.

Имам си приятел. О, колко глупаво звучи тази дума. Казва се Фредуърд Милър. Не е италианец. Не е Армандо, дори никак не прилича на него, но ми е приятно да си сложа отново червило на устните, да се парфюмирам и да изляза на ресторант в събота вечер.

След вечеря той обича да се разхождаме по брега и край морето, като хвърля камъчета във водата. Говори как необятният океан го кара да мечтае и мечтите му са големи. Той е търговец на бонбони и сладкиши. Доставя шоколади, захаросани плодове и онези вафлички, които всички в Ню Ингленд толкова обичат. Къщата му е пълна с бонбони за Лучана. Тя все още не го е виждала, не съм сигурна, че искам да ги запозная. Засега ми е приятно само да излизам в събота вечер, а през делниците той продава бонбоните си.

Фредуърд смята, че съм екзотична красавица, но аз не мисля така. Знам, че ще си остана италианката със силен акцент. Тук се чувствам у дома, не намирам разлика между мен и останалите жители, освен когато усетя нечий поглед върху себе си и открия, че Ленора Уиндъмър ме гледа втренчено от другия тротоар или от горния етаж в магазина.

Знам как ще се развият нещата с Фредуърд. Знам също така, че ще имам още много приятели, но никой от тях няма да бъде като Армандо. Аз не търся любов, а просто компания, приятелство. Имам чувството, че Лучана ще търси нещо различно от голямата любов, въпреки че е само на седем години. Тя ще търси приятелство за цял живот и това е добре. Знам, че ще бъде добре. Което е най-важното.

Онова, което знам за любовта, е: когато я имаш, ще знаеш.“

Аз знам, бабо, помисли си Холи, но се страхувам. Какво ще стане, ако Лиъм отново промени решението си? Ако реши да се върне при Вероника? Или ако Миа научи, че баща ѝ и любимата ѝ учителка по готварство имат връзка? Може би никога няма да ми прости?

Какво ще стане, ако се случи това или онова?

Холи остави бележника на дивана и потупа мястото до себе си, за да повика Антонио. Той скочи и се настани право в скута ѝ, като подпря първо лапата, а после и малката си сива муцунка на бедрото ѝ. Тя нямаше представа, че баба ѝ е имала приятели. Камила никога не бе говорила за това. А когато няколко пъти я бе питала какво мисли по въпроса да се омъжи отново, баба ѝ казваше, че вече е преживяла своята голяма любов и че няма да намери друг като Армандо, а на нея не ѝ трябвало по-малка любов. Въпреки че бе останала вдовица много млада, Камила Константина никога не се омъжи повторно. Но бе имала приятели, може би любовници, въпреки че сърцето ѝ бе пълно само със спомените за Армандо.

Сега ѝ беше страшно да си помисли, че би могла да се омъжи за Джон Риърдън и да живее съвсем друг живот в Калифорния, ако той ѝ бе предложил, разбира се. Тогава никога нямаше да срещне Лиъм Гелър. Всъщност може би щеше да го срещне. След смъртта на баба си щеше да дойде на Блу Краб Айлънд, но нямаше да продаде къщата, нито да остави „Кучинота ди Камила“ да замре. Сърцето нямаше да ѝ позволи да направи това, независимо дали щеше да е женена за Джон Риърдън или не. Не че имаше някаква представа как щяха да се развият нещата, което беше спорен въпрос.

Но чувството ѝ към Лиъм бе напълно различно от онова, което бе изпитвала, дори в началото, когато бе толкова влюбена в Джон, че заряза всичко и замина на хиляди километри на запад, защото беше луда по него. Сега Лиъм бе превзел сърцето ѝ по друг, различен начин, който дори не можеше да обясни.

— Лека нощ, Антонио — прошепна тя на котарака и го погали по главата.

Сетне се върна в спалнята, където Лиъм спеше с ръка над главата си. Тя се сгуши до него, взе ръката му, сложи я върху стомаха си и затвори очи.

---

[1] Английско сирене, синьо и бяло, със запазен произход, прави се само в областите Дербишир, Лестършир и Нотингамшир. Първият известен документ за сирене стилтън е още от 1722 г. — Б.пр. ↑

На следващия ден Холи вместо да лети, както след първата им любовна нощ, имаше чувството, че краката ѝ бяха като залепнали за пода. Имаше нещо, което не ѝ позволи да заспи цялата нощ. И тази сутрин правиха любов, после си взеха душ заедно, замъглявайки с горещия си дъх вратата на кабината повече от горещата вода. Тя му направи бърканите яйца на Джулиет, които той похвали, две чаши силно еспreso, сетне го пусна да си върви и да се приготви за работния ден. Лиъм искаше да си бъде вкъщи, преди училищният автобус да върне Миа, защото не бе сигурен какви ги бе наговорила майка ѝ.

Докато правеше яйцата единствената „истина от сърцето“ бе *Надявам се Миа да е добре*. Холи не бе сигурна дали ще дойде на курса тази вечер, или все още бе ядосана и бясна на баща си за снощи.

Саймън и Тамара пристигнаха заедно в шест часа. Смееха се. Холи ги изгледа с присвити очи и отбеляза:

— Видях, че и миналата седмица дойдохте заедно. Става ли нещо между вас или аз си въобразявам?

— О, да, определено става нещо — отвърна Саймън, взе ръката на Тамара и я целуна.

Я, виж ти, това е добре, усмихна се Холи.

— Вие сте хубава двойка.

— Караме го бавно — обясни Тамара. — Не с рогата напред като повечето глупаци.

— Дори бях поканен на семейната сватба, която ще бъде след три месеца — допълни Саймън с усмивка.

— Неслучайно готварското училище на Камила се нарича „Богинята на любовта“ — добави Тамара, намигайки на Холи.

Чашата ми всеки миг ще прелее, помисли си Холи. В този момент влезе Джулиет, придружена от висок, красив мъж с тревожни очи. Съпругът ѝ. Сега вече чашата преля.

— Здравей, Джулиет.

Не бе облечена в сиво. Нито в черно, нито мръсно бежово. Тя носеше лилав пуловер в преливащи цветове върху тъмни джинси и бе обула кафяви кожени ботуши, а не сивите гуменки.

— Здравей, Холи. Това е Итън Фриърс, моят съпруг. Итън — Холи Магуайър. А това са Саймън Марч и Тамара Бийн.

Последваха поздрави и ръкостискания. Тъй като на другия ден щяха да си тръгнат и да се върнат у дома си в Чикаго, Джулиет бе помолила Итън да я придружи, за да го запознае с хората, които ѝ бяха помогнали да възвърне духа си.

— О, скъпа! — Холи изтича към приятелката си и я прегърна силно. — Толкова се радвам. Разбира се, че може да останете за часа — обърна се тя към съпруга ѝ, който държеше ръката на жена си.

Тя погледна към часовника. Беше почти шест и петнадесет, а от Миа нямаше и следа. Взе рецептите за тази вечер и ги раздаде.

— Лазаня?! — изненада се Итън. — Винаги съм искал да знам как се прави.

— Това е моя специална рецепта. С малко помощ от Джулиет за последната подправка.

Забеляза, че Итън плъзна поглед към края на написаното. *Една истина от сърцето*. Той стисна ръката на жена си.

И така за трети път тази седмица Холи направи своята лазаня. Вече нямаше нужда да обяснява стъпка по стъпка как се прави пастата. Чуваше Джулиет да учи съпруга си да направи кладенче в брашното и да счупи яйцето. След като направи топката тесто, Саймън, който се присъедини към тях, му показва как да го замеси, за да стане еластично.

— Значи тръгвате утре? — попита той. — Кое е по-лошо? Зимите в Чикаго или в Мейн?

Джулиет се усмихна.

— Чикаго, разбира се. Но ние не се връщаме, за да останем в Чикаго. Ще дадем дома си под наем, Итън ще си вземе отпуск от фирмата и ще пътуваме цял месец из Европа. Първата спирка ще бъде Милано, Италия.

— Земята на Камила Константина — усмихна се Холи. — Да ми изпратиш картичка.

— Можеш да бъдеш сигурна — отвърна Джулиет, а на устните ѝ се появи усмивка, пълна с надежда, преди да се върне към пастата,

която съпругът ѝ прекарваше през машината. Саймън се бе притекъл на помощ.

Тамара се занимаваше със соса бешамел, сипвайки на струйка млякото в запърженото в масло брашно, когато вратата се отвори с трясък и Миа влезе като вихър, спря в коридора, лицето ѝ бе червено и по него течаха сълзи. Тя загледа Холи с ярост.

— Мразя те! Мразя те! Мразя те! Просто искам да знаеш това!

— Миа, аз...

— Татко ми разказа всичко — продължи да вика момичето. — Ти си виновна за всичко! Как си могла да откраднеш баща ми от мама? — Сълзите течаха по бузите ѝ, тя хлипаше и ридаше. Когато Холи пристъпи към нея, изкрещя:

— Мразя те! Махни се от мен!

И изтича навън. Вратата зад нея се затвори с трясък.

Холи се извини и изтича с телефона си да се обади на Лиъм, избухвайки в сълзи в мига, в който влезе в спалнята и затвори вратата. Тя набра номера, а той вдигна още на първото позвъняване.

— Нещо с Миа ли?

— Да, току-що избяга. Плачеше и викаше, че съм я предала и че ме мрази. Надявах се, че се е прибрала вкъщи, но очевидно не е.

Той замълча за миг.

— Отивам да я търся. Ти стой там.

Този път Холи не беше утешителката. В очите на Миа тя беше Джоди.

— Всичко ще бъде наред. Ясно ли е?

Тя отново избухна в сълзи.

— Добре — успя да продума и се отпусна на леглото, пое си въздух и взе сатенената торбичка с камъчетата. — Моля, нека всичко да приключи добре — помоли се горещо и от все сърце, остави торбичката и слезе долу.

През следващите два часа двете двойки почистиха кухнята, докато тя вървеше нервно из дневната и влизаше при тях, но те я гонеха обратно с пълна чаша вино. След нейното двадесет и пето уверение, че е добре, двете двойки тръгнаха към вратата.

— Ще поддържахме връзка — обеща Джулиет. — Ще получиш картичка от Милано.

— Ще се радвам — отвърна Холи и я прегърна.

След като се сбогуваха, тя и съпругът ѝ, който бе обгърнал раменете ѝ, тръгнаха към Блу Краб Булевард.

— Хубава вечер за романтична разходка — обърна се Холи към Саймън и Тамара, които обличаха палтата си. Надяваше се, че Миа вече си е у дома, а не на някое от своите места — по-точно три, поправи се, тъй като люлката в нейния двор вече не влизаше в безопасните зони за тази вечер. Сълзите отново замъглиха очите ѝ и тя ги избърса с ръкав.

— Миа ще е добре — успокои я Тамара, разтривайки гърба ѝ. — Ще трябва да мине малко време, но всичко ще бъде наред.

— Тя си мисли, че съм я предала. И освен това е на дванадесет.

— Да, едно дванадесетгодишно хлапе, което преживява първото си влюбване и говори за предателства и разбити сърца от седмици намеси се Саймън. — Ще разбере, че не си я предала.

— Надявам се.

Саймън също я прегърна.

— Щом моята дъщеря се завърна, значи всеки може, повярвай ми. А почакай да видиш какво ще стане, когато открие, че се срещам със създателката на нейната вълшебна космическа стая.

Холи се усмихна едва-едва и стисна ръката му.

— Благодаря за всичко, което направихте тази вечер, вие двамата. Сега вървете. Правете любов или нещо подобно.

— Или нещо подобно — повтори Тамара с блясък в очите и двамата се отдалечиха, хванати за ръце.

Холи помахаше, докато колата напусна алеята, сетне седна на верандата, зави се плътно в жилетката и се загледа напрегнато към Коув Роуд, сякаш можеше да чуе гласа на Миа, макар и отдалеч.

Час по-късно — никакво обаждане. Което означаваше, че Лиъм все още не бе открил Миа. В противен случай щеше да се обади. И точно когато реши да го потърси, телефонът иззвъня. Беше открил дъщеря си в незавършеното им мазе, което използваша за склад, пералня и сушилня. Лежала върху спалния си чувал, който била разгънала до сушилнята. Той дори не смятал да проверява там, след като тя обикновено се плашела от мазето, но когато чул сушилнята да

работи, слязъл долу и я намерил. Била там през цялото време. Седнал до нея, за да я стопли.

— Толкова е изтощена и разстроена, че дори не ме прогони. Позволи ми да я прегръщам половин час, преди да продума. Сетне я вдигнах, занесох я в стаята ѝ и останах с нея, докато реших, че е заспала. Но когато тръгнах да излизам на пръсти, тя ми разби сърцето.

— Какво ти каза? — попита храбро Холи.

— Седна в леглото и каза: „Татко, съжалявам за всичко, което наговорих. Просто исках нещата да са различни.“ „Знам, скъпа“, отвърнах аз. Говорихме още половин час за това как човек може пак да обича някого, но не така както го е обичал преди. Тя отново се разплака, като призна, че се страхува да не би и моите чувства към нея да са се променили, а аз я уверих, че това никога, никога няма да стане, че то не важи при родители и деца. А тя ми обясни как се е чувствала през двете години, когато майка ѝ избяга от нас, и как се страхувала, че аз също ще я изоставя. Затова толкова отчаяно искала да се съберем. Така поне единият от нас щял да бъде с нея в даден момент.

— О, милата! — въздъхна Холи. — Какви ужасни мисли!

— Дай ни няколко дни, а? Знам, че напоследък го казвам често, но няма да отида никъде. Вярвай ми. А ако ти трябва, аз съм тук, нали? Става ли?

— Добре.

Последния път, когато ѝ поиска няколко дни отсрочка, се върна с извиненията, че е наранил сърцето ѝ.

Тя се зачуди дали някой в щата Мейн знаеше как се приготвя *sa cordula*.

Май трябваше да се справи сама. В мечтите ѝ Лиън щеше да хареса ястието и тя щеше да се убеди, че той е Голямата любов. Единствената.

Но вече започваше да мисли, че Голямата любов въобще не съществува. Че може би има просто любов. И както бе написала баба ѝ — когато я откриеш, ще знаеш, че е тя.

Тази нощ Холи и Антонио се сгушиха заедно на дивана и гледаха огъня, който тя успя да запали в каменната камина. Добре че не подпали къщата. С чувството, че сърцето ѝ всеки миг ще се пръсне,

посегна към дневника на баба си, за да прочете последния запис с надеждата да се загуби в света на Камила и да намери утеха и спокойствие в гласа ѝ.

„Юни, 1966

Мило дневниче,

Винаги съм знаела, че имам дарбата да виждам в бъдещето. Като дете неочаквано получих видение, много силно и ярко, как някакъв мъж прави предложение, а понякога то бе придружено от образа на мъж, когото не можех да видя ясно, който бе клекнал на едно коляно и държеше пръстен в кадифена кутийка. След това видях Адриана — по-малката сестра на мама, как се промъква в градината до курника, бузите ѝ бяха зачервени, а очите пълни с любов и надежда. А след като гледах още пет минути видях Джузепе, сина на съседите да се промъква от другата страна. И знаех, че ще последва предложение. Понякога можех да видя повече в ума си, понякога по-малко. А понякога нямаше нищо. Осъзнах, че и когато не виждах нищо, пак беше хубаво.

Спомням си, че имах проблясъци, като кратки светкавици, още когато бях съвсем малко момиченце на три години сякаш виждах неща, които още не бяха се случили. Как татко се връща от войната. Как един наш женен съсед целува друга омъжена съседка. Бях прекалено малка и тези видения понякога ме объркваша. В едно от тях събирах камъчета от брега на реката, така че, когато отидохме на един от нашите многобройни семейни пикници, си избрах три, които помнех от видението си. Те лежаха там, образувайки полукръг в плитчината на реката, и ме очакваха. Когато ги вдигнах, усетих сякаш ръката ми изтръпна. Пъхнах ги в джоба на шортите си и оттогава ги нося непрекъснато с мен. Разбира се, камъчетата не са източникът на моето знание, но сигурно е имало причина да ги избира. Вярвам, че те го подсилват. Когато ги държа и

гледам някого или мисля за някого, понякога чувствам нещо много по-силно, отколкото ако не ги държа.

Така или иначе, колкото повече предсказвам бъдещето, толкова повече използвам камъчетата, а хората ги приемат особено добре, все едно са кристалната топка. Така вярват по-лесно на думите ми. Особено Лучана. Сега вече може да обвинява камъчетата за моето «вещерство», а не мен самата.

Тя ще поеме по своя собствен път, както аз избрах моя, напуснах Италия с Армандо и дойдох в Америка на двадесет и две години, казвайки «сбогом» на родния дом. Дъщеря ми не е по-различна от останалите момичета в Мейн и никога няма да се промени. Но всички видения, които съм имала за Лучана, са хубави. Тя ще си намери скучен мъж, ще се задоми с него, и ще бъде щастлива. Но няма да има скучно, нито тъпо дете. Не.

Детето — моята внучка, ще бъде мое. Няма да е очевидно. Няма да притежава моята дарба. Дори няма да може да разбие яйцата, без да ги разплиска от купата. Няма да бъде чистокръвна италианка като майка си, баба си и прабаба си. Ще бъде половината от онова, което бях аз, когато дойдох в Америка. Но ще бъде моя. Между нас ще има невидима и неразривна връзка. Сигурна съм в това, както съм сигурна във всичко останало.“

След прочетеното Холи изпита силно желание да разгледа снимките на Камила. Качи се на горния етаж и извади от красивия махагонов скрин в спалнята на баба си албумите със снимки. Беше ги гледала много пъти през годините. Старите черно-бели снимки на Камила като момиченце, с блестяща, дълга до кръста къса. Следваха полароидните снимки на Камила с Армандо, усмихнати, в двора на къщата, където бе израснала баба й. Двамата пред почти всеки фар в Мейн, които бяха любимите места на Армандо за разходка през уикендите. Снимки на бременната Камила в широки рокли, болезнено красива. Купища снимки на Антонио, който не прави нищо друго, освен да гледа отегчено в обектива. И албум след албум, пълни със

снимките на растящата Лучана, която чете книга в същата дневна, в която сега седеше Холи, или помага на майка си да готви в кухнята. Същата кухня, която промени живота на Холи. Един цял албум бе посветен на снимките, които Камила бе направила на сватбата на дъщеря си. Имаше и повече от двадесет, посветени на Холи — по време на гостуванията на баба ѝ в Нютън, Масачузетс, по време на летата, прекарани на Блу Краб Айлънд. Няколко на Холи и Джулиет в цветни бански костюми и слънчеви очила. На една от любимите ѝ снимки двете скачаха от ниска скала в океана, с опънати напред ръце. Смяташе да я сканира и изпрати на Джулиет по имейл.

И накрая последната снимка, любимата ѝ, която гледаше всеки път, когато седнеше на тоалетната масичка, за да свали грима си или да изсуши мократа си коса. Снимката, която бе пхната в процепа на огледалото. Камила я бе направила с цифровата камера, която Холи ѝ подари за последния рожден ден. Беше протегнала ръката си напред и бе снимала себе си и Холи на верандата вечерта, преди да умре.

— Липсваш ми, *Nonna* — прошепна тя на фотографията, като я извади и целуна, преди да я върне. Тъкмо щеше да прибере албумите, когато чу звънеца на вратата. Погледна часовника си. Почти полунощ.

Сигурно беше Лиъм.

Слезе бързо, отвори вратата и наистина беше той.

— Трябваше да те видя и да ти дам това — каза и я прегърна. Сетне я целуна, погледна я в очите, стисна ръката ѝ и си тръгна. Когато пресече Блу Краб Булевард, спря, обърна се и вдигна ръка. Тя също вдигна своята.

Дните се превърнаха в седмица. Не беше чувала Лиъм от понеделника, когато се появи в полунощ, за да я прегърне. Прекара времето в приготвяне на салати за новите си клиенти, записа три нови студенти за зимния курс, усъвършенства лазанята, като отново се върна към сиренето рикота, но използва по-малко от него и направи сравнение със стилтън, добавяйки малко повече чесън. Обади ѝ се стара приятелка на Франческа от гимназията, която следващото лято планираше сватба в Портланд и ѝ предложи да направи пробно меню. Холи го отпразнува с Тамара и Саймън, като ги заведе на мексикански ресторант. Бяха готвили толкова много италианско, бяха яли толкова много паста, че почти бяха забравили за съществуването на други кухни. Тримата си дадоха дума да излизат и да вечерят навън всеки месец, всеки път в различна по народност кухня. Следващата щеше да бъде индийска.

Холи бе толкова заета, при това щастливо обсебена от собствената си работа и живот, че отделяше съвсем малко време да мисли за любовния си живот. Е, понякога между рецептите, желанията, спомените или истините от сърцето се промъкваше копнеж, а тревогата за бащата и дъщерята Гелър я обземаше толкова силно, че се налагаше да седне за миг и да си поеме дъх. Също така имаше странни сънища. В единия тя и Миа бяха на гребната лодка, а Маделин Уиндъмър и целият клуб „М“, както и Даниъл Дреслер неочаквано се оказаха на лодката, след това се появи Лиъм, който плуваше през океана, отдалечавайки се от тях. Веднъж баба ѝ бе казала, че сънищата не подлежат на анализиране и в тях не бива да се търси някакъв дълбок смисъл, нито логика, освен в класическите случаи от рода на „Не се тревожи, ще изкараш изпита, за който си забравила да се подготвиш“.

В понеделник вечер точно преди урокът да започне, Холи видя нещо да се промъква под вратата. Беше един от пликовете на Миа с аромат на ягоди. Тя го помириса, сетне бързо го отвори.

„Скъпа Холи,
Съжалявам за всичко, което наговорих. Може ли да продължа да идвам на курса? Ако отговорът е «да», просто отвори външната врата.

С обич, Миа Гелър“

Сърцето ѝ подскочи и тя отвори широко входната врата. А там, отпред, стоеше Миа, хапеше устните си, тъмносините ѝ очи бяха тревожни, неспокойни и изпълнени с надежда. Холи широко отвори ръце за прегръдка. По лицето на Миа премина облекчение и тя се хвърли в нея, като се притисна силно.

— Много ли ми се сърдиш? — попита с тревога.

— Не. Разбирам защо беше толкова разстроена.

Миа влезе вътре, оставяйки вратата отворена за Тамара и Саймън, които идваха след нея.

— Все още съм. Какъв беше смисълът от желанията и спомените, ако онова, което поисках, не се сбъдна?

Холи взе ръцете ѝ в своите и ги задържа.

— Онова, което научих, и което баба ми винаги казваше, е, че целият смисъл на пожеланията и спомените не е в това какво искаш да се случи, нито какво си спомняш, че те е наранило. Защото, когато си пожелаващ нещо, ти се молиш. А когато се молиш, правиш опит да промениш нещата. А всичко, което човек може наистина да направи, е да опита, нали?

— Предполагам. Просто не бих имала нищо против да получа онова, което искам — сви рамене Миа.

Холи се усмихна.

— Това важи за всеки.

— Добрите новини са, че татко и аз говорихме много през изминалата седмица — за мама и за случилото се през последните две години, когато нея я нямаше. И как той се е променил като човек и баща, как е искал да направи така, че всяка от моите мечти да се сбъдне, но понякога човек, просто не е в състояние и животът се развива в една или друга посока, и че всичко, което той може да направи, е винаги да бъде до мен. Винаги.

Тя кимна.

— Да. Предполагам, че го приемам. Чувствам се по-добре. А знаеш ли кой се оказа, че е истински добър приятел? Даниъл. Въпреки че родителите му са щастливо женени, той наистина ме разбира и ми помогна да проумея някои неща.

Може би поради тази причина Даниъл се появяваше в сънищата й.

— Звучи като ангел пазител.

Миа засия и последва Холи в кухнята, където остави раничката си и завърза престилката.

— Той е очарователен. О, чакай, не съм ти показвала снимките от Есенния бал. Искаш ли да видиш една?

— Знаеш ли откога чакам! — отвърна Холи и чукна с пръст носа на Миа.

Момичето се усмихна и зарови в предния джоб на раничката си, за да извади един албум със снимки. Прехвърли няколко, на които бе сама, или тя и баща й, няколко на родителите й през последните две седмици, през които се бяха открили, както бе нарекла този период Холи, и накрая намери една, на която тя и Даниъл стояха пред къщата. Миа изглеждаше много красива в лилавата си рокля, косата й бе леко накъдрена, а висящите обеци блестяха на лъчите на залязващото слънце. Даниъл — красиво момче с дълга като на рокер коса, бе облечен с костюм и вратовръзка.

Холи се усмихна.

— Изглеждате страхотно заедно.

— За нас ли говориш? — попита Тамара, докато двамата със Саймън влязоха в кухнята, ръка за ръка с глуповати усмивки, които сякаш говореха „Ние сме влюбени“.

Устата на Миа направо увисна.

— О, боже, мой! Вие двамата да не би... да сте двойка? Това е страхотно! Кога се случи?

— Ами... всъщност... случайно се сблъскахме на щанда за паста в супермаркета, аз посегнах към пене, а Тамара към фетучини и изведнъж осъзнахме кои сме. Аз казах нещо за това, че винаги преварявам пастата и никога не мога да я уцеля алденте, а Тамара ме покани у тях на купон с пене, плюс фетучини, и така от дума надума... от лаф на лаф... станахме гаджета.

— А ти не спря да говориш и по време на най-хубавата част — рече Тамара и всички избухнаха в смях.

— Звучи много добре. Правилно и добре.

— Какво пропуснах? — попита Миа, оглеждайки всички. — Да не би да говорите за секс?

— Също като в старото телевизионно шоу „Зайнфелд“^[1] — каза Холи, подавайки на Тамара и Саймън престилки.

— Всички над тридесет години ли са толкова шантави? — попита Миа.

Саймън дръпна драматично Тамара сякаш ще танцуват танго.

— Да.

— Значи останахме само четиримата — отговори Тамара, докато Саймън я прегръщаше. — Миа, знаеш ли, че Джулиет си замина с мъжа си?

— Не, но се радвам да го чуя. Надявам се, че повече няма да е толкова тъжна.

— Дано това да се случи с всички нас — завърши Холи. — Е, днес ще готвим оссо буко и ризото по Милански. Хайде, кухнята ни очаква.

— Е, сега какво? Ти и баща ми влюбени ли сте? — попита Миа, докато разопаковаше телешките джоланчета, които Холи бе купила от любимия си месар в Портланд.

— Ние не бързаме за никъде — отвърта Холи. — Всяко нещо с времето си. Трябва да се опознаем.

— Много правилно — изръмжа Саймън, докато слагаше брашно в голяма чиния.

Тамара провери рецептата, сетне посоли брашното, сложи и черен пипер, потопи месото в него и сложи всяко джоланче в чиста чиния.

— Радвам се, че аз и Саймън първо се опознахме като приятели, преди да си определим среща. Първата ни целувка беше толкова естествена, като продължение на приятелството ни, но с фойерверки и барабани.

— Стига бе! Наистина ли, когато се целувате, чуваш барабани? — изненада се Миа, вдигайки очи, докато внимателно белеше чесън.

Саймън се наведе и целуна Тамара, като я посипа цялата с брашно.

— Отговорът е да.

— Наистина? И ти ли?

— Ъхъ — потвърди Тамара.

— И на всеки ли се случва? — изненада се Миа. — Дори на възрастните, които са свикнали с целуването? Когато Даниъл ме целуна за пръв път... по устата, чух шума на океана. Почти щях да припадна. И всеки път след това, сякаш айподът ми се включва и започва да свири една песен, дори когато сме седнали между шкафчетата на съблекалнята и единствените звуци, които се чуват, са виковете на хора и монотонните обяви по високоговорителите.

— Възрастните хора също се влюбват — обади се Саймън. — Дори тези над тридесет като мен. Аз съм на тридесет и четири.

— И татко е на толкова — отвърна Миа. — И той ли чува своя айпод?

Тамара сложи месото да се запържи в тигана на печката.

— Обзалагам се, че да — при което хвърли една усмивка към Холи.

— Моите баба и дядо, които са на осемдесет и две години, чуват музика, когато се целуват — потвърди Саймън. — Любовта може да поразии всяка възраст. И знаеш ли какво? Когато сърцето ти е изпълнено с любов, тъжните спомени отлитат някъде надалеч. И тъй като оссо буко изисква да прибавим един тъжен спомен, аз ще прибавя в тигана следния — снощи изоставих Тамара, защото моята съседка се обади и каза, че непослушната ѝ котка се е промъкнала от нейната малка тераса на моята, минала през прозореца, но никой и нищо не можело да я примами, дори и парчето съомга, което тя оставила на своята тераса. Така че се върнах да освободя котката и познайте кой беше използвал дневната ми за тоалетна?

Миа се разсмя.

— Не всички котки са умни като Антонио.

Те погледнаха котарака, който седеше на мястото си до прозореца, ближеше лапичката си и после бършеше лицето си с нея.

Холи се усмихна, докато белеше лимон и слагаше кората му върху чинията с кора от портокал.

— Върху тази гремолата^[2] от лимон, портокал и пресован чесън, ще сложа моя тъжен спомен — как Антонио ме мразеше, когато за пръв път се появих тук. Дори не ме приближаваше. Но сега ме обича.

Нали, Тони? — обърна се към котарака тя, приближи и го целуна по главата. Вместо да избяга, както правеше през септември и началото на октомври, Антонио потърка брадичката ѝ, мъркайки.

— Моят тъжен спомен, мили мой господин Джолан — започна да говори Тамара над тигана, — е, когато видях роклята си на шаферка, която сестра ми очаква да облека на нейната сватба. — Тя извади запърженото до златисто джоланче и го сложи в чиния, прибави зеленчуците и виното в тигана и върна горещото парче месо. — Моята перфектна по-малка сестра, която обикновено има добър вкус, ми е избрала рокля от тафта с голям и бухнал волан точно на ханша. Защо? За пръв път ми се прииска майка ми да бе успяла да наложи своето мнение.

Всички се разсмяха, после започнаха да се възхищават на аромата на оссо буко, смесен с аромата на чесън и зехтин.

Миа докладва, че бульонът вече ври (Холи бе използвала лесната версия на рецептата за ризото, като вместо говежди мозък използва консервиран бульон) и сложи зехтин и ориз в покрития с масло тиган, а когато маслото се разтопи, добави шафранови конци, които оцветиха ориза в красив жълт цвят. Тя добавяше бульона съвсем внимателно и бавно, както бе според рецептата, наблюдавайки как оризът поглъща течността, и разбъркваше, докато консистенцията се получи както трябва — леко твърда, но все още нежна. Какъв добър ученик, поточно чирак, се оказа тя! За ризотото трябваша и желание, и тъжен спомен, и Холи се почуди какво ще каже Миа.

— Искам да забравя тъжния спомен за думите, които наговорих на Холи, че я мразя, защото те не са верни — произнесе момичето, поглеждайки от тенджерата към Холи. — Просто бях много ядосана. Все още съм леко объркана от факта, че баща ми може да си има приятелки, но ако той ще харесва някой, който не е майка ми, тогава се радвам, че това си ти. — Сякаш искаше да каже още нещо, но само въздъхна и се усмихна.

Холи я прегърна топло.

— Благодаря ти.

Накрая Миа поръси с гремолата, Саймън подреди почти идеалното ризото, всички седнаха около масата да ядат и обявиха тъжните си спомени.

Същата вечер в десет вечерта телефонът на Холи иззвъня. Та бе прекалено напрегната, затова се захвана да закачи новите ефирни завеси, които бе купила, на мястото на кадифените от баба си. Корнизът обаче беше малко крив. Не беше ѝ минавало през ум, че ще ѝ трябва дърводелец или може би архитект, който да направи нещо толкова просто като нов корниз.

Тя изтича за телефона си. Беше Лиъм.

— Бих искал да те покана на среща. Този път ще има и храна.

Холи се усмихна, отиде до прозореца и загледа звездите и почти пълната луна. От тук можеше да види върховете на дърветата по Коув Роуд. Можеше да види и залива като тънка сребриста ивица.

— Това включва ли разходка с лодка през ноември?

— Не. Облечи се както на теб ти харесва.

Значи официална среща. Тя изостави леко изкривения корниз, пхна се под завивките и изгаси лампите, чудейки се дали има намерение да я заведе на ресторант или на пикник в гората. С тези мисли Холи заспа и в съня ѝ я споходи видение: тя — в дълга рокля, а Лиъм със смокинг да се въртят на една горска поляна, пълна с диви цветя.

Най-любимата ѝ рокля бе червената, в която изглеждаше по-сексапилна, така че облече нея, както и семпли, но елегантни черни обувки с висок ток. Сложи си съвсем лек грим, издуха косата си и пръсна малко от парфюма на баба си. А когато се огледа в голямото огледало в ъгъла на спалнята, жената, която я гледаше с удивление и недоверие не беше онази жена с разбито сърце, която дойде от Калифорния със зачервени очи, събрала цялото си имущество в една спортна чанта и пластмасова торба.

Напоследък Холи рядко мислеше за Джон Риърдън, но често мислеше за Лизи. Можеше само да се надява, че секретарката е добра и мила жена.

В седем на вратата се позвъни и тя отвори на Лиъм, който бе много хубав в тъмносиви панталони и черно вълнено сако. Къде ли отиваха?

— Много си красива — огледа я преценяващо той.

Сърцето ѝ изпърха.

— Благодаря. Ти също. Може ли да знам къде ще ходим?

— Не. Изненада е. — Хвана я за ръката и я поведе към колата си, след което потегли към Портланд.

Светлините на града винаги изпълваха Холи с вълнение. Портланд беше малък, но красив град, в който имаше световноизвестен музей, петзвездни ресторанти, галерии, театри и красиви паркове.

— Добре. Единственото, в което съм сигурна, е, че ще ме заведеш на закрито място.

Той се обърна към нея с усмивка.

— Всъщност ще бъде на открито.

На открито? В средата на ноември? Наистина температурата бе повече от десет градуса, отлична за суровите жители на Мейн, но в никакъв случай не бе подходящо за плаж.

Тя остави Лиъм да шофира и той се насочи към стария град, в района, където често ходеше с баба си по музеи и галерии. Паркира на улицата пред новия хотел на тридесет етажа „Портланд Лайт“. Да не би да е наел стая и я водеше на любовна среща? Може би щяха да се съблекат, да си поръчат вечеря и да правят дива страстна любов цяла нощ? О, не, той каза, че срещата ще бъде на открито.

Тя вдигна вежди, а Лиъм се разсмя, хвана я за ръка и я въведе в красивия хотел, обзаведен в стил ар деко. Токчетата ѝ отекваха по мраморния под. Лиъм кимна на портиера, който също кимна и Холи забеляза, че влязоха в асансьор, на който пишеше RTG.

— Какво означава? — попита тя.

— Ще видиш.

Тъй като асансьорът имаше само една дестинация, тя не разбра на кой етаж отиваха. Нагоре, нагоре и още нагоре. Накрая вратата се отвори към едно фоайе с огромна ренесансова картина, изобразяваща мъж и жена, а под нея имаше дузина червени рози във ваза от ковано желязо.

Лиъм отвори една врата и Холи направо ахна. Това беше градина на покрива^[3], само една елегантно подредена маса за двама с бутилка шампанско в шампаниерата, две чаши и две менюта. Беше толкова топло, че Холи свали палтото си и въобще не изпита студ. Появи се

сервитьор, който отвори бутилката, напълни чашите, поклони се и изчезна.

Лиъм ѝ подаде едната чаша, те се чукнаха и отпиха. После той остави своята и я притегли към себе си.

— Най-сетне сами — прошепна.

Тя плесна с ръце.

— Толкова е романтично! И прекрасно.

— Като теб. Подложих те на много изпитания и просто искам да ти кажа „благодаря“, затова че издържа и мен, и Миа. Ние не сме най-лесните хора на света.

— Да, така е — съгласи се Холи.

Не мислеше, че може да има нещо по-хубаво от разходката с лодка, но това със сигурност я превъзхождаше.

---

[1] Американски телевизионен сериал, 1989 г., носител на наградата „Еми“ — Б.пр. ↑

[2] Настъргана кора от лимон, чесън и магданоз, с която се поръсва ястието преди сервиране. — Б.пр. ↑

[3] RTG — rooftop garden (англ.) — градина на покрива — Б.пр. ↑

Следващия следобед, докато Холи работеше върху новата салата с паста, включваща три вида маслини за кафене „Фанданго“ — нейния клиент номер едно, на вратата се позвъни. Холи отиде да отвори, но спря сепнато в коридора. Една много слаба и много красива жена със слънчеви очила и копринен шал около главата, сякаш беше Одри Хепбърн в открит автомобил, беше вперила очи в хладилната витрина, в която бяха изложени спагетите и сосовете.

— Обичам добрия сос болонезе — каза тя. — Може ли да опитам? Доста съм придирчива към моя сос.

Холи застана зад хладилната витрина, за да се подпре на нея. О, боже. Да, тя позна тези тъмни кичури като на модел и подсилените с колаген пухкави устни. Беше ги виждала. Това беше майката на Миа — Вероника.

— Разбира се, че може да опитате. Само да взема купичка и лъжичка.

— По дяволите! Реших да се преструвам, че съм клиентка, която се интересува от сосовете, за да ви шпионирам, да видя коя сте, но май ще трябва да се представя. — Тя свали дизайнерските слънчеви очила и ги пусна в огромната си дизайнерска чанта. — Вероника Феро, майката на Миа.

Холи оцени честността и смелостта ѝ и отговори със същото.

— Познах ви от снимката, която Миа ми показва. Тя носи албума в раничката си. Аз съм Холи Магуайър. Радвам се да се запознаем. — Протегна ръка.

Вероника я пое с кратко ръкостискане.

— Чувам от дъщеря ми, че сте най-великото творение след изобретяването на нарязаните филийки хляб и очевидно бившият ми съпруг мисли същото.

Холи се разсмя. Да, тази жена наистина беше майката на Миа.

— Искях да дойда лично и да ви кажа „здрасти“, за да избегнем каквито и да е неудобства и недоразумения, след като вече ще живея

тук — е, не точно на острова, но в Портланд.

— Радвам се, Вероника. За Миа вие сте целият свят.

Жената изненадано обърна очи към нея.

— Знам. Аз... направих много грешки. Най-голямата беше да изоставя Миа. Работя върху... някои идеи.

— Радвам се да го чуя.

— Мога само да си представя какво си мислите за мен — отвърна Вероника, погледна я, а Холи издържа погледа ѝ, без да трепне.

— Просто се радвам, че се върнахте в живота на Миа, при това ще бъдете всеки ден с нея. Искате ли да обядваме? Мога да стопля спагети болонезе. Имам добър опит и с брускетите.

Изречението ѝ — отчасти несигурно „Какво правя тук и аз не знам“ и отчасти „Аз управлявам целия свят“ се превърна в облекчение.

— Направо умирам от глад. И не съм чувала, че сосът болонезе произлиза от Тоскана. Била съм в Тоскана, разбира се. Е, значи сосът ще бъде тоскански.

— Не знам да има сос, който се нарича тоскански — отвърна Холи, като извади пастата и соса, сетне заведе Вероника в кухнята, където ѝ подаде една от престилките на Камила. Сипа пастата и соса в две тенджери и ги стопли на бавен огън, сетне взе два патладжана, два домата и остатъка от хляб чабата. Помоли Вероника да нареже хляба и го сложи върху скарата във фурната. Нареди и да накълца доматиите, докато тя се зае да реже патладжаните.

— Той бе достатъчно умен да не се хваща на всичко, което казах — помърмори Вероника, докато се занимаваше с доматиите. — След като ми каза, че вече не ме обича както преди, осъзнах, че всъщност не искам нито него, нито нашия брак. Искях само сигурност разбирате ли? Идеята за семейство. Мислех си, че мога да се върна в Мейн, когато нещата между мен и съпруга ми са се вкиснали и да продължа да живея с Лиъм и Миа, после да се преместя в мой собствен дом, когато съм готова, и да намеря сродната си душа. Боже, звучи ужасно, нали?

Да, така звучеше.

— Онова, което съм научила, е, че грешките, могат да ни заведат там, където ни е мястото — отвърна Холи, докато бъркаше соса болонезе.

Вероника избърса ръцете си в престилката.

— Знам, че съм точно на мястото, където трябва да бъда. Просто трябва да разбера каква искам да бъда. Но ние се заклехме пред Миа да останем в живота ѝ. Тя заслужава да бъда нейна майка. И не казвам това, все едно съм в предаването на доктор Фил^[1] или нещо подобно. Не ми изглежда правилно. Но го чувствам правилно. Например, чувствам, че трябва да поставя Миа на първо място.

— Добре — отвърна Холи и сипа малко сос болонезе върху димящите спагети. Тя използва кухненските ръкавици, за да извади грила с припечената чабата и обясни на Вероника, как да намаже филийките със зехтин и да сложи върху тях домати, патладжан, малко нарязан босилек и щипка пармезан, сетне ги пхна обратно във фурната за още няколко минути.

— Благодаря, че сте толкова мила с мен — рече Вероника, а красивите ѝ сини очи бяха искрени.

— Благодаря, че сте толкова мила с мен — отвърна Холи.

Двете се заеха с храната. Вероника изказа възхищението си от вкуса и заразказва за Франция, където Холи никога не бе ходила. След известно време не се чувстваше толкова странно, че обядва с бившата жена на Лиъм.

Вероника си тръгна, след като я покани да посети, когато иска, новия ѝ дом в квартала на университета. Холи седна на дивана. Беше изтощена. Тази жена ѝ хареса по принцип, но зад цялата си защитна стена и блясък тя бе така крехка, че трябваше да внимава какво говори. Испита облекчение, когато чу, че Вероника е намерила добър терапевт и два пъти в седмицата ходи при него.

И освен това успя да разбере защо Лиъм бе толкова лесно привлечен обратно към нея. Вероника бе абсолютно обезоръжаваща. Но зад цялото ѝ аз, аз, аз имаше и сърце. Тя бе от онези хора, които могат да накарат другите да правят каквото тя иска, но сега бе започнала да разчита на себе си. Ако искаше да си върне обратно доверието на Миа, както твърдеше, трябваше да го направи. Вероника бе настояла да измие съдовете и Холи отстъпи. Сега, след като остана сама, беше доволна, че цялата тази бъркотия не чакаше нея. Може би трябваше да излезе, да се разходи малко с колата и да прочисти мислите си.

Мислеше да отиде до красивия фар на Кейп Елизабет или просто около старото пристанище на Портланд, да разгледа магазинчетата за екзотични подправки и зеленчуци, които да опита в кухнята.

Но когато влезе в колата и тръгна, установи, че се е запътила към Парка с дъбовете в Портланд — красив оазис в центъра на града, където имаше езеро с патици и мостче. И изведнъж осъзна, че гробището, в което бе погребана баба ѝ, бе само на минути път от него. Беше се отправила натам, без да осъзнае дори.

Спря в една цветарница, купи букет бели рози — любимите цветя на баба си, и отиде в гробището. Ноемврийският вятър развяваше дългата ѝ коса. Все още беше топло за сезона, но Холи зъзнеше в палтото си. Гробищата винаги я караха да зъзне. Тя вървеше по пътеката, докато не видя табелата за парцела, в който бяха погребани Камила и Армандо. Гробовете им бяха под сянката на стар дъб. Холи харесваше идеята за огромното дърво, чиито листа падаха през трите сезона. Есента беше най-любимият сезон на Камила.

Двата заоблени надгробни камъка бяха близо един до друг, както бе поискала баба ѝ. Искаше ѝ се да бе познавала дядо си, този красив италианец с очи, сини като Адриатическо море. Тя приседна до камъка на баба си и сложи букета от рози.

Камила Константина
Обичана съпруга, майка, баба, приятел
Почивай в мир

Почивай в мир, бабо — продума Холи и затвори очи. Наистина почувства как през душата ѝ преминава покой.

Цял час разказваше на баба си за преживяванията си и как е направила перфектно ризото, как е получила поръчката за кетъринга на сватбата, как има курс с ученици, какво се бе случило с Лиъм и Миа и дори за романтичката среща в градината на покрива. Как би искала да прекара сега малко време с баба си. Сетне се върна у дома и се потопи във ваната, използвайки лавандуловите соли на Камила. Взе си чаша

чай и бишкоти и зачете последните страници от дневника. Отвори на последния запис, написан от Камила един ден преди да умре.

„Мило дневниче.

Отдавна не съм писала. От десетилетия. Но моето скъпо момиче е тук. Моята Холи. И трябва да споделя колко съм щастлива, колко съм благословена.

Умирам. Чувствам как дъхът напуска тялото ми. Още едно допълнително дихание, за да поема аромата на домати, на чесън и на чист зехтин в тигана. Време е. Време е да отида при Армандо. Сърцето ми е спокойно.

Да знаете колко съм щастлива, че моята Холи е тук, защото това е нейното място и тук трябва да живее. Разбира се, не мога да ѝ го кажа. Тя все още няма да го разбере. Но един ден ще стане.

Снощи тя ме помоли да ѝ предскажа бъдещето, а то е същото, което ѝ предсказах, когато бе само на шестнайсет години. Опитах се да ѝ обясня. Опитах се да ѝ кажа, че бъдещето не идва от мен, а само чрез мен. Аз просто държа камъчетата и затварям очите си, а думите, че нейният любим, нейната голяма любов ще хареса ястието *sa cordula* излязоха сами от устата ми. Аз не написах думите, те просто излязоха. Не знам защо. Не знам кой мъж може да хареса *sa cordula*, след като дори Армандо не го харесваше, а той обичаше всичко, дори и момици.

Холи винаги се е страхувала, че според предсказанието няма да намери голямата любов в живота си, а аз се опитвах да ѝ обясня, че предсказанието не означава това. Тя вече се е влюбила и всяка нейна любов беше голяма, още от първото ѝ влюбване в началното училище. Разбитото сърце не означава, че няма да срещнеш любовта. И не я прави по-малка.

Казах ѝ: «Ще разбереш, когато му дойде времето, Холи. Това е единственото, което знам със сигурност.»

— Добре, бабо — отвърна ми тя, вдигна ръката ми и я допря до лицето си. А аз сложих нашите две ръце до

сърцето си и ги държах, докато не започнах да клюмам глава. Холи ме заведе до стаята и ми каза лека нощ. Отиде до вратата, обърна се, върна се при мен, наведе се и ме целуна по челото. Усмихнах се и казах «Ti amo, pipote»^[2].

Знам, че утре сутринта няма да се събудя. Но също така знам, че ще бъда с Холи през остатъка от нейния живот и че тя ще намери себе си и още нещо в това бунгало с цвят на праскова в края на Блу Краб Айлънд. Тя вече е у дома си.“

По лицето ѝ течаха сълзи. Холи отгърна страницата, но нямаше нищо повече.

Освен една рецепта.

Sa cordula с последна подправка — едно пламенно желание.

Бъдещето трябваше да означава нещо. Холи не бе сигурна какво, но то означаваше нещо. Ако направеше *sa cordula* за Лиъм, ако той вземеше една хапка и после най-учтиво кажеше „О, Холи, може да изядеш всичко това, ако искаш“, значи той нямаше да бъде нейната голяма любов. Не тя не можеше да го направи. Той със сигурност бе нейната голяма любов. Задушените агнешки дреболии нямаше да решат това. Те двамата щяха да го решат. Животът щеше да го реши.

За последния час от курса Холи бе предвидила всеки да донесе по нещо, което е приготвил сам. И всеки можеше да покани човека, когото иска. Миа покани Даниъл, тъй като знаеше, че може да разчита на Холи, която да покани баща ѝ. Тамара покани сестра си. Саймън покани дъщеря си и въпреки че не бе уикенд, когато беше негов ред да я вземе, майка ѝ даде разрешението си.

Тя нямаше да направи *sa cordula* за Лиъм. Защото, когато намериш голямата любов, ти знаеш, че е тя, и няма нужда от други доказателства.

А наистина ли го знаеше? Може ли човек въобще да знае това? Преди месеци беше мислила, че Джон Риърдън е голямата ѝ любов. А всъщност трябваше да забележи предупредителните знаци и да не заравя сърцето си в пясъка.

Е, да, вероятно би било най-добре да знаеш. Да бъдеш предварително уведомен и предупреден, както се казва.

Холи излезе от ваната, сложи си джинси и пуловер, облече палтото и отиде до Портланд, в една от най-старите месарници в света.

— Имате ли агнешки дреболии? — попита, все едно питаше дали имат джоланчета. Месарят беше дребен, около петдесетгодишен мъж с изненадващо големи бицепси.

Той я изгледа изненадано.

— Да, имаме.

О, слава богу.

— Искам да взема за едно старо италианско ястие, за двама.

Мъжът сви рамене и кимна.

— Вие сте вторият човек този месец, който идва да купи агнешки чревца. Повярвайте ми, те не се търсят често.

— Този месец? — изненада се Холи.

— Ами да, само преди няколко седмици. Една възрастна жена дойде да купи...

— Може би имате предвид преди няколко месеца? — попита тя.

— Моята баба беше ваш редовен клиент.

— Коя е вашата баба?

— Камила Константина.

— О, да! Познавам я. Познавам я много добре. Чух, че е починала. Каква красива жена беше!

Холи се усмихна. Да, такава беше баба й, красива.

— Но жената, която дойде, не бе Камила — продължи месаря. — Тази имаше голяма брадавица на лицето. Като вещица. И дълга, черна като катран коса, въпреки че би трябвало да е над седемдесет години.

Я, виж ти. Значи някаква вещица бе идвала да пазарува, зала направи *sa cordula*? Може би Холи не биваше да готви това ястие.

Той уви пакета.

— Ще ви кажа онова, което казах и на нея. Измийте ги добре. Дори не съм сигурен, дали трябва да ви ги продавам.

Холи кимна и взе агнешките чревца, макар да не беше сигурна, че трябва да готви *sa cordula*.

---

[1] Популярно радиотелевизионно предаване в САЩ под формата на интервюта. — Б.пр. ↑

[2] Обичам те, внучке (итал.) — Б.пр. ↑

Събуди се среднощ. Отломките от един лош сън кълвяха ума ѝ и я тревожеха. В съня Лиъм стоеше сред нищото, около него имаше сива мъгла, нямаше лице, макар тя да знаеше, че е той. Носеше коженото си яке, с ръце в джобовете. Имаше прекрасна, гъста, привлекателна, тъмна коса, но нямаше лице.

Тя седна объркана, после слезе долу, за да изпие чаша студен чай. Антонио седеше на мястото си и я наблюдаваше. Холи се обърна към стената с малките картини до прозореца — там бяха котаракът, тази къща и трите камъчета от По, както и на баба ѝ в своята всекидневна синя рокля, седнала на железния стол до градинката си с домати. Върху лицето ѝ играеше усмивката на Мона Лиза.

Взе бележника с рецептите и потърси *sa cordula*. Да, рецептата беше там между пиле *cacciatore*^[1] и пиле *costoletta*^[2]. Беше същата рецепта като онази, която намери в дневника.

Sa cordula
Агнешки чревца
Грах
Лук
Масло
Зехтин
Едно пламенно желание

Беше просто за приготвяне. Дреболиите трябваше да се измият добре и да се оставят да изсъхнат, сетне да се сплетат на плитка, така че да не изглеждат като чревца, а като... тя дори не знаеше като какво. Отново си помисли, че всъщност си изглеждат точно на това, което бяха. Тя задуши агнешките дреболии с граха и лука и ги премести в чиния.

Взе си една хапка. Не беше лошо, никак даже, ако си боцнеш от граха и от лука. Значи грахът в края на краищата помагаше. Взе си още една хапка. Ако не знаеше какво е, дори щеше да го хареса. Може би защото го посоли два пъти.

А може би тя самата бе своята голяма любов? Може би това бе идеята на баба й?

Голямата любов на твоя живот ще бъде един от малцината на земята, който ще хареса *sa cordula*.

Това ли се бе опитвала да й каже? Че трябва да обича себе си такава каквато е в собствения си живот? Вероятно Камила е знаела, че един ден Холи ще намери пътя към нейната кухня, пътя към самата себе си. А в процеса на връщането си ще намери и значението на голямата любов.

sa cordula беше мистерия, каквато бе и баба й. И трябваше да си остане такава.

С тези мисли тя взе чинията и изхвърли храната в кофата за боклук. Сложи малко и я постави пред Антонио. Старият сив котарак приближи и помириша, изкриви устата си в пълна погнуса и се върна с достойнство на мястото си.

Ето на! Дори древният котарак не харесваше *sa cordula*.

— Антонио, ти може да не си моята голяма любов, но аз те обичам. Това е съдба.

Времето се задържа слънчево и топло за партито. Холи реши да го направи в задния двор. Изнесе голямата маса като бюфет. Антонио дремеше на слънце край сушените домати. Тя си напомни тази вечер да прочета „101 съвета за градинарство“. Щом можеше да готви ризото по милански, значи трябваше да се научи да отвежда и зеленчуци.

В един часа следобед тя подреди блюдата в затоплени чинии и табли — ризото с шафран и равиоли със спанак и три вида сирене, две нови салати с паста и голямо блюдо с антипасто. Миа, нейният очарователен приятел и красивият й баща пристигнаха първи. Миа донесе пиле по Милански. Лиъм бе направил неговото любимо пене с водка — сос, а Даниъл носеше тирамису, което майка му бе приготвила специално за купона. Когато Лиъм и Даниъл отидоха в малкия гараж, за да донесат още подгreti табли, Миа използва момента да попита:

— Сладък е, нали?

— Много — съгласи се Холи.

Двамата наистина бяха възхитителна двойка.

— И познай какво? Намерих си нова приятелка. Може да ми стане най-добрата приятелка. Тя току-що се премести в Портланд, точно от другата страна на моста, така че можем да си ходим на гости дори пеш. Нейният баща също има попечителство. Имаме много общи неща. Имаме еднакъв вкус към момчетата. Не искам да кажа, че си пада по Даниъл, но харесва едно друго момче, което е самотник като Даниъл и си пада по музиката.

— Струва ми се, че нещата се развиват добре — кимна Холи, пъхайки една маслина в устата ѝ.

Даниъл и Лиъм се върнаха с пълни табли. Саймън и дъщеря му пристигнаха със спагети с кюфтенца, които бяха направили заедно тази сутрин. След това дойде Тамара със сестра си Франческа — едната бе приготвила минестроне, а другата — италианска сватбена супа.

— Прекрасно! Колко символично! — разсмя се Холи.

След запознаването, след ахкането и охкането над таблетите и блюдата с прекрасна и вкусна храна, всички седнаха и напълниха чиниите си — по малко от това, по малко от онова, по малко от всичко. Холи похвали Миа за пилето по милански. А пенето на Лиъм беше преварено също както тя го правеше, но сосът не беше зле. Всъщност имаше чувството, че бе същият сос, който той купи от нея преди няколко дни.

— О, аз донесох още нещо — неочаквано се сети Миа и посегна към една завита с хартия чиния. Разопакова я и я сложи на масата.

Холи въздъхна шумно. Беше *sa cordula*. Тя се изправи, умът и се изпразни от всякаква мисъл, а краката ѝ омекнаха като гумени. После пак седна. Какво... какво ставаше?

— Татко, я опитай от това ястие — предложи невинно Миа, боцна с вилицата и му подаде една хапка. — Не се тревожи, ако не ти хареса. Няма да ме обидиш. Не съм го готвила аз. Просто съм любопитна да разбера какво мислиш.

Като на забавен кадър Лиъм се усмихна и се наведе да поеме хапката в устата си.

Не. Не. Не, НЕЕЕЕ! Холи не искаше да знае, не искаше да гледа, не искаше да чуе какво ще каже Лиъм.

Той погледна вилицата, която Миа все още държеше пред него.

— Това не е ли блюдото, което ми сервира преди няколко седмици? Как се казваше?

Миа се ухили, поглеждайки към Холи.

— Едно старо ястие от Италия, което бабата на Холи е правела.

Той сложи следващата хапка в устата си. Сдъвка, преглътна.

— Ммм, харесва ми — поклати глава той. — Все още не мога да позная от какво е направено, но ми харесва. Да пием за бабата на Холи — добави и вдигна бутилката си с бира.

Боже мили! ТОЙ ГО ХАРЕСА!

Лиъм Гелър хареса *sa cordula*! Той бе един от малцината на земята!

Холи погледна от него към Миа. Какво се бе случило току-що? И как?

Всички вдигнаха бирите си. Тя едва успя да вдигне своята, сетне Даниъл включи айпода и пусна музика. Когато вниманието на Лиъм бе привлечено от Саймън, Тамара приближи и седна до Миа.

— Скъпа — прошепна тя, — ти пое голям риск. Ами ако баща ти не беше харесал ястието? Холи щеше да се почувства ужасно.

Момичето поклати глава.

— Глупости, нямаше начин това да се случи. Направих го още преди две седмици, след като ми съобщи, че няма да се съберат с майка ми и разказа за чувствата си към Холи. Тогава наех дамата от италианската пицария да я направи. Платих ѝ цели петдесет долара! Искях да се убедя, че татко прави голяма грешка, че той не е голямата любов на Холи. Но се оказа, че хареса яденето. Е, при това положение не можех да направя нищо.

Холи отново въздъхна. Нямаше нужда да пита дали дамата от пицарията е имала голяма брадавица на лицето.

— Затова се държах толкова странно. Холи, извинявай. Баща ми е твоята голяма любов. Точно както баба ти е предсказала. Трябваше ми известно време, за да ти кажа. Всъщност реших да ти го покажа. Добре че запазих част от яденето в хладилника.

— О, Миа! — въздъхна Холи и я прегърна.

— Това е още един начин да ти кажа „извинявай“. За всичко. И моят начин да ти благодаря, че ме научи да готвя — макар че тази *sa cordula* не я направих аз.

Холи я притисна към себе си. Имаше прекрасни върхове и ужасни спадове между тях, но те щяха да ги преодолеят. И очевидно се справяха добре.

Според предсказанието, което имаше дългогодишна давност, Холи бе открила любовта си. Но както бе казвала баба и: „Ще познаеш, когато я почувстваш.“

И когато знаеш, че това е той, не е необходимо да го проверяваш. Лиъм се върна на мястото си и взе чинията, хапвайки още от *sa cordula*.

— Наистина никога не съм ял подобно нещо. И грахът е изключително вкусен.

Миа завъртя очи и поклати глава с усмивка.

— Богинята на любовта — прошепна тя в ухото на Холи.

---

[1] Пиле по ловджийски, със зеленчуци и подправки. — Б.пр. ↑

[2] Панирани пилешки гърди. — Б.пр. ↑

РЕЦЕПТИ ОТ „КУЧИНОТА ДИ КАМИЛА“

ПИЛЕ ПО МИЛАНСКИ — 4 ПОРЦИИ

Необходими продукти:

- 4 броя пилешки гърди, обезкостени и без кожа
- 1 чаена чаша царевично брашно
- 1/2 чаша настъргано сирене пармиджано-реджиано
- 2 чаши брашно
- 1 голямо яйце
- 1 супена лъжица зехтин
- Сокът на един лимон
- Сол и черен пипер на вкус
- Едно желание

Начин на приготвяне:

Начукайте пилешките гърди между два листа фолио. Смесете царевичното брашно с настърганото сирене. Сипете бялото брашно в друга чиния. Разбийте яйцето в купа с малко вода. Подправете гърдите със сол и черен пипер. Потопете ги последователно в брашно, яйце и накрая в царевичното брашно и настъргания кашкавал. Добавете едно свое желание. Нагрейте зехтин в голям тиган на средно висока температура. Сложете гърдите и пържете, докато станат златисти от двете страни.

РИЗОТО ПО МИЛАНСКИ (БЪРЗА ВЕРСИЯ) — 4 ПОРЦИИ

Необходими продукти

- 3 чаши пилешки бульон
- 1 чаша вода
- 3 супени лъжици несолено масло
- 1 средна глава лук, ситно нарязан
- 1/2 чаша ориз арборио
- 1/2 чаша прясно настъргано жълто сирене пармиджано
- 1/2 чаена лъжичка конци шафран

— Едно желание

Начин на приготвяне

Запържете лука в голям тиган с две супени лъжици масло при средна температура, като го разбърквате от време на време, докато омекне. Добавете ориза и разбъркайте. Отделно сложете бульона и водата да заврат и добавете една чаша от него към ориза, като бъркате постоянно. Варете докато се сгъсти. Прибавете едно желание. Добавете останалия бульон, по четвърт чаша последователно. Продължете да варите, докато оризът поеме течността. Готово е, когато оризът стане като крем. Настържете пармиджано, разбъркайте, сложете шафран, останалото масло, сол и пипер на вкус. Продължете да бъркате няколко минути на ниска температура.

РАЗБИВАЩА СЪРЦЕТО САЛАТА С ПАСТА „ХОЛИ“ — 4 ПОРЦИИ

Необходими продукти

— 3 чаши сурова паста ротини

— 500 грама италианска наденица, нарязана на малки парченца

— 4 скилидки чесън, ситно нарязан

— 1/2 чаша балсамов оцет

— 1 чаша лук, нарязан на шайби

— Сол и черен пипер

— 2 малки консерви домати (със сока)

— 1/2 чаша сирене пармиджано

— Една истина от сърцето

Начин на приготвяне:

Сварете пастата според указанията на пакета. Запържете в тиган парченцата наденица на средна температура около 8 минути или докато се зачервят. Сложете ги върху хартия, за да се отцеди мазнината и ги върнете в тигана. Добавете домати, чесън, черен пипер и сол, лука и балсамовия оцет. Гответе 5 минути, докато лукът омекне. Добавете една истина от сърцето. Прецедете пастата. Разбъркайте я заедно с наденичките и сиренето пармиджано.

ТИРАМИСУ ОТ „КУЧИНОТА ДИ КАМИЛА“ — 4 ПОРЦИИ

Необходими продукти

— 500 грама сирене маскарпоне

- 6 яйца
- 2 пакета бишкоти
- 3 супени лъжици захар
- 2 лъжички коняк или бренди
- 340 гр кафе еспресо
- 4 супени лъжици какао на прах, неподсладено
- Един спомен

Начин на приготвяне:

Сипете приготвеното кафе еспресо в малка купа с равно дъно. Добавете една лъжица коняк, една чаена лъжица какао и оставете на стайна температура. Разделете жълтъците от белтъците. Разбийте жълтъците със захарта, докато се получи кремообразна смес. Добавете сиренето маскарпоне и една лъжица коняк и бъркайте, докато се превърнат в кремообразна смес. В друга купа разбийте белтъците на сняг и ги изсипете в сместа с маскарпоне. Разбъркайте до получаването на еднородна маса, след което потопете бишкотите в еспресото. Подредете ги в красива форма, размажете с лъжица слой от яйчената смес с маскарпоне върху тях. Добавете един спомен. Използвайте около половината от сместа с маскарпоне. Натопете още бишкоти и ги подредете върху слоя, повторете действието със сместа от маскарпоне. Използвайте останалата смес най-отгоре. Посипете с какао. Сложете сладкиша да престои в хладилника поне пет часа преди консумация.

Да ви е сладко!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.